

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 46

Dimecres, 12 de març de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions núm. 30 i 31

S U M A R I

Sessió núm. 30

Procediment

per a elegir els senadors que han de representar la Generalitat al Senat (tram. 280-00003/08) p. 3

Sessió núm. 31

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 4

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat d'un diputat (tram. 234-00030/08) p. 4

Projecte de llei

de la Presidència de la Generalitat i del Govern (debat de totalitat) (tram. 200-00032/08) p. 5

Projecte de llei

en matèria de garantia i qualitat del subministrament elèctric (debat de totalitat) (tram. 200-00030/08) p. 15

Interpel·lació

al Govern sobre el desplegament a Catalunya de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 300-00107/08) p. 31

Interpel·lació

al Govern sobre la política de l'aigua (tram. 300-00108/08) p. 36

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les previsions d'aplicació de la llei de l'Estat relativa a la dependència (tram. 317-00131/08) p. 41

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els efectes dels resultats de les eleccions legislatives del 9 de març de 2008 en les relacions entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat (tram. 317-00134/08) p. 42

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el canvi de conseller al Departament de Governació i Administracions Públiques (tram. 317-00130/08) p. 43

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les eleccions generals i sobre l'actuació del Govern de la Generalitat amb relació al Govern de l'Estat després dels resultats a Catalunya (tram. 317-00132/08) p. 44

Paraules

de comiat com a diputat del Sr. Joan Ridao i Martín p. 44

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les eleccions generals i sobre l'actuació del Govern de la Generalitat amb relació al Govern de l'Estat després dels resultats a Catalunya (tram. 317-00132/08) (continuació) p. 44

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els resultats de les eleccions legislatives del 9 de març de 2008 i sobre els reptes immediats per a Catalunya (tram. 317-00133/08) p. 45

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el subministrament d'aigua per a pal·liar els efectes de la sequera i sobre la convocatòria d'una cimera de líders de partits polítics per a negociar el nou model de finançament (tram. 317-00135/08) p. 46

Pregunta

al Govern sobre l'absència del castellà en el cartell commemoratiu del Dia Internacional de les Dones (tram. 310-00175/08) p. 47

Pregunta

al Govern sobre la valoració de les darreres iniciatives de la Secretaria de Comerç i Turisme (tram. 310-00179/08) p. 48

Pregunta

al Govern sobre la seva previsió d'actuació amb relació a les obres de la línia 1 del metro (tram. 310-00180/08) p. 49

Pregunta

al Govern sobre les mobilitzacions d'estudiants amb relació al Pla de Bolonya (tram. 310-00178/08) p. 50

Pregunta

al Govern sobre el seu capteniment pel que fa a l'estat de la xarxa de distribució d'aigua (tram. 310-00173/08) p. 51

Pregunta

al Govern sobre l'estabilitat laboral del professorat (tram. 310-00176/08) p. 53

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Dones (tram. 401-00018/08) p. 54

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política econòmica i fiscal (tram. 302-00084/08) p. 54

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política per a garantir la mobilitat dels treballadors i les empreses (tram. 302-00085/08) p. 61

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'evolució de la situació econòmica (tram. 302-00086/08) p. 67

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la direcció i la gestió dels serveis públics de la Generalitat, especialment pel que fa a l'educació (tram. 302-00087/08) p. 75

SESSIÓ NÚM. 30

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, les conselleres de Salut, de Treball, i els consellers d'Innovació, Universitats i Empresa, i de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Procediment per a elegir els senadors que han de representar la Generalitat al Senat (tram. 280-00003/08). Grups parlamentaris. Designació.

El president

Comença la sessió.

Procediment

per a elegir els senadors que han de representar la Generalitat al Senat (tram. 280-00003/08)

D'acord amb l'article 84 del Reglament, la il·lustre diputada senyora Dolors Camats ha delegat el vot per motiu de baixa per maternitat per a la votació d'aquesta

sessió plenària número 30 en el portaveu del seu grup parlamentari, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch i Mestres.

L'únic punt de l'ordre del dia és l'elecció dels senadors per a representar la Generalitat al Senat.

D'acord amb l'article 152 del Reglament del Parlament, passarem ara a la designació. Els candidats proposants són: pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Jordi Casas i Bedós, el senyor Joan Maria Roig i Grau i el senyor Jordi Vilajoana i Rovira; pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la senyora Assumpta Baig i Torras i el senyor Joan Sabaté i Borràs; pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Carles Bonet i Revés; pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Daniel Sirera i Bellés, i pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Joan Josep Nuet i Pujals.

Podem fer aquesta elecció per assentiment, atès que hi ha quòrum suficient? (*Pausa.*) Senyors portaveus, sí? (*Pausa.*)

Doncs, els esmentats senyors i senyora queden designats per representar la Generalitat al Senat. (*Aplaudiments perllongats.*)

S'informarà la presidència del Senat de la senadora i senadors designats, als quals es lliurarà la corresponent credencial demà al migdia.

S'aixeca aquesta sessió.

La sessió s'aixeca a les deu del matí i nou minuts.

SESSIÓ NÚM. 31

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i els lletrats Sr. Bayona i Rocamora i Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, les conselleres de Salut, de Treball, d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).
2. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat d'un diputat (tram. 234-00030/08). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió.
3. Projecte de Llei de la Presidència de la Generalitat i del Govern (tram. 200-00032/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat.
4. Projecte de Llei en matèria de garantia i qualitat del subministrament elèctric (tram. 200-00030/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat.
5. Interpellació al Govern sobre el desplegament a Catalunya de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 300-00107/08). Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
6. Interpellació al Govern sobre la política de l'aigua (tram. 300-00108/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
7. Interpellació al Govern sobre l'administració i la funció pública de la Generalitat (tram. 300-00109/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
8. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política econòmica i fiscal (tram. 302-00084/08). Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
9. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política per a garantir la mobilitat dels treballadors i les empreses (tram. 302-00085/08). Grup Mixt. Debat i votació.
10. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'evolució de la situació econòmica (tram. 302-00086/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.
11. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la direcció i la gestió dels serveis públics de la Generalitat, especialment pel que fa a l'educació (tram. 302-00087/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

12. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

D'acord amb l'article 72.3 i d'acord amb els portaveus dels grups parlamentaris, els proposo d'incloure a l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Dones, que llegirem abans o després de la sessió de control, que tindrà lloc a les quatre.

Si no hi ha cap oposició ni cap objecció, entenem que aquesta proposta està acceptada. *(Pausa.)* Gràcies.

Així mateix ha estat presentada una sol·licitud del conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, honorable senyor Joan Saura, i de l'il·lustre diputat portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, senyor Oriol Pujol, d'acord amb l'article 138.6 del Reglament del Parlament, de manera que la interpellació número 7 de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el capteniment del Govern en matèria d'administració i funció pública, ha estat posposada.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins del dossier de la sessió, i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

I d'acord un altre cop amb l'article 84 del Reglament, la il·lustre diputada senyora Dolors Camats ha delegat el vot per motius de baixa per maternitat per a totes les votacions que es tinguin en aquesta sessió plenària número 31 en el portaveu del seu grup parlamentari, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch i Mestres.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

El primer punt de l'ordre del dia és: comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

Els canvis en la composició dels membres de les meses han estat inclosos al dossier de la sessió, que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades. Els prego, doncs, que se m'eximeixi de la seva lectura. *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat d'un diputat (tram. 234-00030/08)

El segon punt de l'ordre del dia és la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat d'un diputat. El secretari segon donarà lectura del dictamen.

El secretari segon

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en sessió tinguada el dia 20 de febrer del 2008, ha acordat d'establir el dictamen següent.

»Una vegada examinades les dades declarades pel diputat José Antonio Donaire Benito relatives a la professió que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat del diputat José Antonio Donaire Benito.»

El president

Si no hi ha cap inconvenient, no hi ha cap intervenció prevista, podem passar a la votació.

De fet, podem aprovar-ho per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, si no hi ha cap objecció, queda aprovat aquest dictamen.

Projecte de llei

de la Presidència de la Generalitat i del Govern (debat de totalitat) (tram. 200-00032/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de la Presidència de la Generalitat i del Govern.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident de la Generalitat de Catalunya.

El conseller de la Vicepresidència (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me que saludi en primer lloc l'honorable senyor Jordi Ausàs, nou conseller de Governació i d'Administracions Públiques, a qui desitjo tots els èxits al llarg d'aquesta legislatura al servei del poble de Catalunya.

Presentem el Projecte de llei de la Presidència de la Generalitat i del Govern... (*Remor de veus.*)

El president

Seria desitjable presentar-lo amb les màximes condicions acústiques..., adequades.

El conseller de la Vicepresidència

Gràcies, senyor president. Amb l'elaboració d'aquest projecte de llei s'assoleix l'objectiu d'unir en un cos normatiu el règim jurídic del seu president o presidenta i del Govern de la Generalitat de Catalunya, cosa que ha de permetre posteriorment procedir sense entrebancs a una reforma necessària i estructural de tot l'entramat institucional i organitzatiu de la Generalitat que aquest Govern vol afrontar.

En l'elaboració de la llei s'ha tingut molt en consideració el respecte que el Govern ha de tenir per la institució

del Parlament de Catalunya, de manera que és voluntat del Govern que tot el que fa referència a aquesta institució estigui íntegrament contingut al Reglament del Parlament, com entenem que correspon.

Es tracta d'una llei de desenvolupament institucional bàsic de l'Estatut d'autonomia, i per tant aquest Govern continua en la línia de desenvolupar l'Estatut que va aprovar el poble de Catalunya.

Per aquest motiu, el projecte dota el Govern de diferents mecanismes d'organització per tal d'estar a l'alçada de l'augment del nivell d'autogovern atorgat en el nou marc institucional.

El grau de complexitat i d'exigència de les institucions de la Generalitat des de la recuperació de la democràcia no ha fet més que anar augmentant i, com saben, la norma bàsica que regula el funcionament de la institució del president o presidenta i del Govern data de l'any 1982.

Durant els vint-i-sis anys que separen la llei del 82 del dia d'avui s'han fet diverses modificacions de la mateixa llei i regulacions posteriors, com la de la figura del conseller primer o consellera primera, per destacar-ne la més rellevant.

Tot i les reformes successives, aquestes avui han esdevingut insuficients. Per això presentem el projecte de llei que proposa nous postulats i l'actualització d'aquells preceptes de les lleis i els decrets anteriors encara vigents, però adaptats a les necessitats d'avui en dia.

Aquesta nova llei permet diferents maneres d'organitzar el Govern en funció de les necessitats i la conjuntura real de cada moment, a través, entre altres aspectes, de la creació de la figura del vicepresident o vicepresidenta, o de la possibilitat de crear viceconselleries, figures de les quals parlarem més endavant.

Avui presentem, doncs, el que ha d'esdevenir el marc jurídic estable de la Presidència de la Generalitat i del seu Govern. Abans d'endinsar-me en el marc legal, és important destacar que aquest projecte de llei és mandat estatutari. En el títol segon de l'Estatut d'autonomia es recullen tots els articles en relació a les institucions. I és en el capítol segon, dedicat a la figura del president o presidenta de la Generalitat, on l'article 67.5 diu que una llei del Parlament regula l'estatut personal del president o presidenta de la Generalitat. També trobarem el mandat estatutari que justifica aquesta llei en l'article 68.3, el qual forma part del capítol tercer, sobre el Govern i l'Administració de la Generalitat, que diu, literalment: «Una llei ha de regular l'organització, el funcionament i les atribucions del Govern.» Això és justament el que avui presentem aquí en sessió plenària.

Com he dit anteriorment, aquest projecte ha d'esdevenir l'únic cos normatiu del president o presidenta de la Generalitat i del seu Govern, i, conseqüentment, es derogaran part o la totalitat d'algunes lleis, com la 3/1982, del 23 de març, del Parlament, del president i del Consell Executiu de la Generalitat; la Llei 13/89, del règim jurídic de la Generalitat; la Llei 1/2005, de 31 de març, del conseller o consellera primer del Govern de la Generalitat, i també alguns decrets.

Des de l'any 1982, fa vint-i-sis anys, doncs, les institucions catalanes han estat regulades per la Llei 3/1982, i aquesta, doncs, ha arribat el moment que sigui objecte de modificacions profundes.

També s'han anat incorporant a l'ordenament normes legals com és el cas de l'esmentada Llei del conseller o consellera primer de la Generalitat. Aquesta llei la va presentar el Govern per dotar de cobertura legal la reaparició de la figura esmentada.

De la Llei 3/82 en quedarien derogats els títols segon, tercer, quart i la disposició transitòria. El títol primer de l'esmentada llei continua vigent, ja que fa referència a la institució del Parlament, i, com apuntava abans, la decisió de derogar-lo o no..., és el Parlament qui ho ha de decidir en virtut de la seva autonomia parlamentària.

L'objecte de la llei, doncs, és regular l'elecció, l'estatut personal i les atribucions del president o presidenta del Govern de Catalunya, la composició, les atribucions, l'organització i el funcionament del Govern de la Generalitat, de conformitat amb allò que preveu l'Estatut.

Per tant, aquesta llei *només* regula aspectes relacionats amb el Govern de la Generalitat. En cap cas, no regula cap aspecte de la institució del Parlament, el funcionament del qual, com hem dit, depèn íntegrament del seu Reglament.

El projecte consta d'una exposició de motius i cinquanta-un articles, dividits en quatre títols, un dels quals preliminar. El projecte de llei conclou amb dues disposicions addicionals, una derogatòria i cinc finals.

El títol preliminar uneix els tres primers articles del projecte de llei, en els quals es defineix l'objecte, la naturalesa i les funcions del president o presidenta del Govern.

El títol primer recull els articles del quart al dotze, estructurats en tres capítols distints. El primer capítol del títol primer està dedicat a l'elecció, nomenament, cessaments, suplència i substitució del president o presidenta de la Generalitat. La novetat d'aquest capítol és la regulació exhaustiva del règim de suplència i substitució del president o presidenta. Actualment, aquest aspecte només està regulat a la Llei 1/2005; per tant, només és aplicable en el supòsit d'existir un conseller primer o consellera primera. I la Llei 3/1982 només regula la substitució, no pas la suplència. Aquest buit legal existent s'ha superat mitjançant el Decret 422 del 2006, de nomenament del vicepresident.

La llei supera els possibles futurs buits amb una regulació detallada de la suplència o substitució del president o presidenta: el conseller primer o consellera primera, o, cas que aquest no hi sigui, el vicepresident o vicepresidenta; o, si en el Govern concret no hi ha ni una ni l'altra figura, suplirà o substituirà el president o presidenta la persona titular de la conselleria que aquest o aquesta determini, o bé el primer o la primera en l'ordre estrictament protocol·lari.

El capítol segon fa referència a l'estatut personal del president o presidenta, recollint tot allò relacionat amb els drets honorífics i protocol·laris, i el règim d'incompatibilitats. Recull també el tractament i el dret a la uti-

lització simbòlica i honorífica, aspectes que no havien estat regulats fins ara, així com la posició protocol·laria preeminent del president o presidenta del Govern de Catalunya per davant de figures d'altres administracions.

En el tercer capítol es regulen les atribucions del president o presidenta de la Generalitat: l'article 10 parla de les atribucions en la més alta representació de la Generalitat; l'article 11, de les atribucions en la representació ordinària de l'Estat a Catalunya, i l'article 12 es dedica a les atribucions en la direcció de l'acció de govern. Per tant, podem distingir perfectament entre les funcions representatives, corresponents a les enumerades als dos primers articles d'aquest capítol, i les funcions executives i les de govern o polítiques, corresponents a l'article 12.

Les funcions representatives més importants i que s'enumeren en els articles 10 i 11 són: mantenir les relacions amb altres institucions; convocar eleccions al Parlament i decretar-ne la dissolució; convocar la sessió constitutiva del Parlament; nomenar els membres del Consell de Garanties Estatutàries; convocar el referèndum de reforma de l'Estatut; promulgar les lleis, els decrets lleis i els decrets legislatius, i ordenar-ne la publicació, entre molts d'altres.

L'article 12, sota la denominació genèrica d'«Atribucions en la direcció del Govern», inclou les funcions executives i les funcions de govern o polítiques. Aquesta distinció és important, ja que és la línia que separa les funcions delegables en els consellers o conselleres d'aquelles que no ho són.

Les funcions delegables a la persona titular d'una conselleria, sempre que no hi hagi cap conseller primer ni vicepresident, són les executives enumerades en el punt 2, les quals són: desplegar les directius generals de l'acció de govern; impulsar i coordinar l'activitat dels departaments; encomanar a un conseller o consellera que s'encarregui del despatx ordinari dels assumptes que corresponguin a una altra conselleria, i rebre informació sobre els projectes de decrets elaborats pels departaments, abans que se sotmetin al Govern.

Les funcions que, d'altra banda, *no* són delegables, pel seu caràcter polític, són: establir les directrius generals de l'acció de govern; convocar i presidir les reunions de govern; nomenar i cessar els membres del Govern i els alts càrrecs; resoldre els conflictes d'atribucions entre departaments i entre altres òrgans; plantejar una qüestió de confiança; sol·licitar una sessió extraordinària al Parlament; demanar fer un debat de política general; signar decrets legislatius, decrets llei o decrets acordats pel Govern; coordinar el programa legislatiu del Govern; facilitar la informació que el Parlament necessiti del Govern; coordinar el programa legislatiu; exercir la direcció del Departament de la Presidència o acceptar la delegació o transferència de competències feta per l'Estat i encomanar-ho a l'òrgan competent.

Definides ja totes les atribucions del president o presidenta de la Generalitat, el títol segon incideix sobre el Govern. Aquí trobem una part innovadora d'aquest projecte de llei, ja que aquest nou marc normatiu permetrà més opcions organitzatives. El títol està estructurat en

set capítols. En el primer es defineix la composició del Govern, als articles 14 i 15, dedicats a la figura del conseller primer o consellera primera i el vicepresident o vicepresidenta, respectivament. El capítol segon recull el nomenament i cessament del Govern, a la vegada que el capítol tercer consagra l'Estatut dels consellers i conselleres. El quart, el cinquè i el sisè fan referència a l'organització, les atribucions i el funcionament del Govern. El dos darrers capítols regulen la iniciativa legislativa i l'exercici de la potestat legislativa i la potestat reglamentària.

Finalment, el títol tercer està dedicat a les relacions del president o presidenta i el Govern amb el Parlament, format per dos capítols i vuit articles, del 43 al 51. Aquests articles regulen l'impuls i el control de l'acció política i de govern, la moció de censura, la qüestió de confiança, la col·laboració del Govern, l'assistència a les sessions parlamentàries i les relacions entre el president o presidenta i el mateix Parlament.

El projecte de llei finalitza amb les disposicions: dues disposicions addicionals amb relació al fet que els expresidents o expresidentes es regulen per la seva legislació específica, i determina també que la Comissió Jurídica Assessora és l'alt òrgan consultiu del Govern i que es regeix també per la seva legislació específica; una disposició derogatòria de tots aquells títols i articles de les lleis que regulaven els aspectes relacionats amb el Govern i que queden units en aquest projecte de llei, i tres disposicions finals.

Potser la figura més nova d'aquesta llei la recull l'article 13.2, el qual diu que el president o presidenta pot nomenar un vicepresident o vicepresidenta si no ha nomenat cap conseller primer o consellera primera, possibilitat que també preveu la llei. Per tant, el projecte de llei preveu la possibilitat de tres formats diferents amb relació a la composició del Govern: un govern constituït pel president o presidenta i les persones titulars de les conselleries; un govern amb la presència del conseller primer o consellera primera, o bé un tercer format de Govern, amb el president o presidenta, el vicepresident o vicepresidenta i els consellers i les conselleres. Per tant, com apuntàvem al començament, en funció de les necessitats reals i la conjuntura de cada moment, el president podrà determinar la composició del Govern que consideri més idònia.

Així, doncs, el Govern pot dotar-se, si s'escau, d'un conseller primer o bé d'un vicepresident, i aquestes dues figures comparteixen un règim comú però les distingeix un règim específic. Allò que tenen en comú és que tant l'un com l'altre són persones membres del Govern, tenen funcions pròpies i funcions delegades pel president o presidenta.

Les funcions pròpies són: convocar i presidir el Consell Tècnic; rebre de la Secretaria del Govern la informació dels projectes de decret dels departaments; coordinar i supervisar l'activitat de les delegacions territorials; la substitució i la suplència del president o presidenta en les circumstàncies previstes a l'article sisè. I, a més, poden assumir totes les funcions delegables que s'enumeren en l'article 12.1.

Ambdues figures tenen una posició preeminent respecte a les altres persones membres del Govern, d'acord amb l'article 19.

La diferència entre una i altra figura és que en el cas del vicepresident o vicepresidenta, aquesta figura és titular d'un departament, mentre que en el cas del conseller primer o consellera primera no ho és.

Voldria destacar, per acabar, la possibilitat de crear comissionats i comissionades i comissions de govern. A més, el projecte de llei preveu la possibilitat que es puguin nomenar, per primer cop, viceconsellers o viceconselleres en els comissionats adscrits al Departament de Presidència i al departament del qual en sigui titular el vicepresident o vicepresidenta.

Recapitulant, és un projecte de llei que integra en un cos normatiu tot el règim jurídic del president o presidenta i el seu govern; aquesta unitat permet augmentar la seguretat jurídica en benefici del legislador, l'Administració i la mateixa ciutadania, ja que en un únic text legal es recull tot allò que, ara per ara, queda regulat en una gran diversitat de lleis i de decrets. Es tracta, en segon lloc, d'una norma de desenvolupament institucional bàsic de l'Estatut; per tant, peça clau de tot l'entramat institucional. En tercer lloc, dóna la possibilitat d'organitzar el Govern de diferents maneres, tal com hem vist, amb una major flexibilització en l'adaptació a les exigències de la conjuntura de cada moment. En quart lloc, inclou novetats destacades, com la seguretat jurídica de la qual es doten les tasques d'un govern en funcions. I en cinquè i darrer lloc, és important destacar que aquest projecte de llei consolida allò que ja es va iniciar amb l'aprovació del Reglament del Parlament, que és l'absoluta autonomia parlamentària.

Per tot el que he exposat durant aquests minuts, els demano, senyores i senyors diputats i diputades, el vot favorable a aquest projecte de llei, per tal que es procedeixi al seu tràmit parlamentari.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputados, ilustres diputadas, se da cumplimiento, con el proyecto de ley que se presenta por parte del Gobierno, a un mandato estatutario, un mandato estatutario que consiste en la necesidad de elaborar una ley que regule el Gobierno y la figura del *president* de la Generalitat. En consecuencia, es imprescindible, lógicamente, la regulación de la estructura, funciones, instrumentos de control del Gobierno y del *president* de la Generalitat.

Una ley del Gobierno es importante, pero lo trascendente es para qué sirve un gobierno. Una buena ley de gobierno no evita el desgobierno ni un mal gobierno ni, por supuesto, una mala administración. Pero una mala ley de gobierno, desde luego, puede facilitar, en

todo caso, el desgobierno. Este juego de palabras, con él venimos a decir que, lógicamente, tiene mucha trascendencia lo que hoy se está aprobando, o se pretende aprobar su tramitación en este acto.

Para nosotros es importante que exista una mayor flexibilidad, un amplio despliegue de..., una capacidad organizativa. Aquí se ha hecho, por parte del *conseller* de la Vicepresidencia una exposición, una amplia exposición de la panoplia de posibilidades que concede la ley del Gobierno, y nos parece altamente positivo que permita, efectivamente, un cierto margen estructural.

Sí que es cierto que algunas de las instituciones que figuran en el proyecto de ley nos parecen innecesarias, como luego tendré ocasión de manifestar, y por ello, y de ahí que nuestro grupo haya presentado una enmienda a la totalidad de este proyecto de ley.

En primer lugar, entendemos que el mandato estatutario no impedía regular en una ley única las instituciones de Cataluña. Nos parecía un buen sistema el de la Ley 3/1982, que regulaba la figura del Parlament y del Gobierno de una manera conectada, cohesionada. No entendemos, realmente, por qué se ha creado una ley específica del Gobierno, cuando se contaba con una ley de instituciones de Cataluña que en nada..., el mandato estatutario, desde luego, no es óbice, no es contrario a esta unidad institucional.

Se ha dicho por parte del *conseller* de la Vicepresidencia en este acto que claramente quedan marcadas las diferencias entre el Parlament..., y que corresponde al Parlament decidir lo que se quiere hacer con la Ley del Parlament, con la ley de instituciones. A nuestro juicio, la conexión es tan grande que incluso cae en la propia contradicción el proyecto de ley.

En primer lugar, se habla, lógicamente, de la moción de censura, de la cuestión de confianza, instituciones claramente parlamentarias, aun cuando afecten directamente al Gobierno.

Pero, es más, se llega incluso a regular en una ley del Gobierno la figura del *cap de l'oposició* dentro del Parlament. Realmente, nos parece contradictorio afirmar aquí que se está haciendo una separación clara entre Gobierno y Parlamento y, en una disposición adicional, introducir la figura del *cap de l'oposició* del Parlament, al que se le atribuyen clarísimas funciones parlamentarias.

El juego de la improvisación, a nuestro juicio, de esta ley, queda concretado en la propia disposición derogatoria. Se derogan los títulos a los que ha hecho referencia el *conseller* de la Vicepresidencia, relacionados con la Presidencia de la Generalitat, con las distintas estructuras, gobiernos, con responsabilidad política, pero, sin embargo, en esta disposición derogatoria se sigue manteniendo el título de la ley anterior, de la Ley 3/1982, que curiosamente se seguirá llamando Ley del Parlament, del *President de la Generalitat i del Consell Executiu*. Nos parece, sencillamente, una clara contradicción.

De ahí que entendamos y defenderemos en la fase subsiguiente que se transforme la filosofía de la ley.

Nosotros somos partidarios de que se integren en un único instrumento legislativo todas las instituciones de Cataluña, las instituciones más relevantes, tanto el Parlamento como la Presidencia de la Generalitat y del Gobierno, y de ahí que nos parece equivocado y, por lo tanto, de raíz ya estamos en contra del posicionamiento que se ha hecho con el proyecto de ley.

No vamos a negar que la figura estatutaria del *conseller* primer a nuestro grupo parlamentario no nos gusta; es decir, entendemos que se tenga que desarrollar, pero consideramos que establece una figura nueva, novedosa, cuestionada, muy cuestionada por los profesionales de la ciencia política y del derecho constitucional, entendiéndose que..., y además, a la vista de las atribuciones que se le da incluso en el proyecto de ley, nos parece claramente una figura de coordinación, accesoria, que perfectamente podía ser incardinada en la figura del vicepresidente o de los vicepresidentes. Es un exceso, a nuestro juicio, protocolario o de ringorrango, por decirlo de otra manera, que a nuestro juicio es claramente innecesario.

Un apartado trascendental, y valorando efectivamente las posibilidades que existen de las distintas opciones organizativas a las que se ha referido el *conseller* de la Vicepresidencia..., nos parece que a lo mejor también se les ha ido la mano: hablar de *viceconselleries*, de la creación de excesos de organización estructural, quizá sea excesivo.

Sí que hay un aspecto, para nosotros, en el que se ha sido demasiado timorato. Una ley tan atrevida como la que se pretende, tan novedosa, creemos que podía haber introducido algunas figuras novedosas que aquí, por ejemplo, nosotros aportamos a la... Se habla en la propia ley de la función de control del Parlamento y de la función de impulso parlamentario. No deja de ser curioso, como insisto, que se esté hablando de estas figuras en una ley de gobierno. Pero, puestos a hablar de la responsabilidad del Gobierno, entendemos que el mayor control de la acción de gobierno por parte de los ciudadanos hace conveniente incluir la figura parlamentaria de la reprobación del consejero.

Permanentemente estamos en este Parlamento presentando mociones o propuestas de resolución de reprobaciones de consejeros –algunos grupos parlamentarios tienen especial adicción a ello, no el nuestro. Pero lo que sí es verdad es que eso no tiene ninguna trascendencia de orden jurídico. Y nosotros creemos que con independencia de la responsabilidad global que encabeza el presidente de la Generalitat y el Gobierno en sí... (*sona un telèfon mòbil*) –disculpen, error de... Queremos decir que... –esta es una llamada de atención, ¿eh? (*Rialles*.) Lo que queríamos decir con eso es que sería conveniente introducir consecuencias jurídicas a la reprobación del consejero también en la previsión de la ley; que se valore por parte del *president* de la Generalitat la reprobación en sí y que se tenga que hacer una manifestación expresa por parte del presidente de la Generalitat de si se acepta o no se acepta esa reprobación. En definitiva, que vincule de alguna manera la declaración del Parlamento al propio *president* de la Generalitat, al propio Gobierno.

Es conveniente, a nuestro juicio, también, hablar forzosamente de la regulación del *cap de l'oposició*. Esta figura a nosotros nos parece absolutamente innecesaria en el marco parlamentario que tenemos ahora mismo. En un sistema parlamentario tan plural como el catalán, en el que existen seis grupos parlamentarios, nos parece inoportuno regular la figura del *cap de l'oposició*, porque es conflictivo, necesariamente conflictivo en la medida en que se puede presentar ese *primus inter pares*, que a nuestro juicio nos parece especialmente desafortunado. Genera una situación de privilegio que se concreta, por ejemplo, de una manera absurda en la regulación de sus funciones. Veamos qué dice sobre la figura del *cap de l'oposició* el proyecto de ley, en cuanto a las funciones: ser consultado en los asuntos de más importancia de Cataluña. ¿Solamente él? ¿Los otros grupos parlamentarios no van a tener que ser consultados en los asuntos de más importancia de Cataluña? La indeterminación, la absoluta falta de concreción y el hecho de que se priorice a un grupo sobre otros nos parece innecesario y nos parece sobre todo desproporcionado en un parlamento o en el juego parlamentario actual. Se está pretendiendo aquí crear una estructura de dos únicos partidos: partidos de gobierno y un partido de la oposición, y en ese juego nosotros desde luego no vamos a participar.

Pero es que en la segunda función que se atribuye al *cap de l'oposició* no deja de tener también su cierta gracia: proponer mejoras en la acción del Gobierno. Los otros grupos, permítannos, que también tenemos derecho a proponer mejoras en la acción de gobierno, no solamente el *cap de l'oposició*. De aquí que las dos regulaciones, que si las atribuciones que se le dan a las funciones del *cap de l'oposició* sencillamente nos parecen, por decirlo suavemente, ridículas y ofensivas al resto de los grupos parlamentarios.

Tampoco entendemos que se le dé una situación retributiva específica, con medios humanos y materiales propios. Pensemos en una situación de empate técnico, empate parlamentario en los grupos de la oposición: ¿qué sentido tiene con los mismos parlamentarios priorizar en función de los votos a uno u otro?

Cuenta con privilegios naturales de su cargo, el *cap de l'oposició*, los privilegios derivados, lógicamente, de su propia dinámica parlamentaria: tendrá mayor atención parlamentaria y a lo mejor un mayor cuidado por parte del presidente del Gobierno. Dependerá, lógicamente, de las relaciones entre el presidente del Gobierno y el *cap de l'oposició* si se aprueba esta figura. Pero desde luego entrarla de una manera..., por la puerta trasera, permítannos, en una ley del Gobierno, la figura del *cap de l'oposició*, y además atribuirle unas funciones tan genéricas, nos parece, sencillamente, una descortesía para el propio *cap de l'oposició*, si se aprueba, y desde luego para los otros grupos parlamentarios.

De ahí que nosotros no podamos dar apoyo a una ley, un proyecto de ley tan poco –tan poco– meditado y desde luego tan huérfano de pluralidad. De ahí que pidamos su apoyo a la enmienda a la totalidad presentada por nuestro grupo parlamentario.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Francesc Homs. També, és clar, per presentar l'esmena a la totalitat.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors consellers, senyores i senyors diputats..., permetin-me que li ho digui amb sinceritat, senyor Carod, senyor conseller: francament decebedora la seva intervenció. Vostè ha pujat aquí en aquesta tribuna i ens ha llegit la llei, cosa que, per descomptat, hem fet tots nosaltres. I, a més a més, doncs, allò que hi hagi pogut complementar, de la lectura de la llei, és exactament el que acompanya la memòria jurídica i econòmica d'aquest projecte de llei –que també hem pogut llegir. Per tant, francament decebedora la seva intervenció per presentar aquest projecte de llei; importantíssim, perquè, com vostè ha dit, és una llei bàsica institucional que regula un element institucional bàsic del nostre país, i vostè, com a mínim, ens hauria d'haver donat algun argument: algun argument polític, algun argument de pes, i no n'ha donat ni tan sols un.

Nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat perquè tenim, francament, un model alternatiu al de vostès, a l'hora de fer moltes coses, però particularment aquesta. I els ho dic amb tota la modèstia, amb tots els errors que nosaltres hàgim pogut cometre al llarg del temps, tants com vostès vulguin i ens vulguin atribuir, i que nosaltres, si són errors, evidentment, reconeixem. Amb tota la modèstia, amb tota la humilitat. Però, francament, nosaltres tenim un model clarament alternatiu al de vostès a l'hora d'enfocar aquestes qüestions, particularment aquest projecte de llei tan important. D'entrada perquè creiem que les coses s'han de fer amb rigor, amb rigor i respecte escrupolós a les nostres institucions i al que diuen les nostres lleis. En segon lloc, perquè no estem d'acord en la utilització partidista de les institucions del Govern i d'autogovern del nostre país. I sobretot i especialment –i sobretot i especialment–, perquè entenem Catalunya com una nació, com presumptament molts de vostès també, però en això, en aquest entendre Catalunya com una nació hi apliquem alguna cosa, en traiem alguna conclusió. I aquesta no és una llei que es correspon a un govern, a unes institucions d'autogovern de la nació catalana. Aquesta podria ser perfectament una llei fotocopiada per a qualsevol comunitat autònoma de l'Estat espanyol que es considera simplement una regió. Vostès han fet exactament això.

Rigor. Senyor conseller, senyor Carod, em vol dir exactament en quin decret, en quina norma, en quin article d'aquest mateix projecte de llei que vostè avui ens ha presentat diu que vostè és el vicepresident de la Generalitat de Catalunya? En quin lloc concret això s'estableix? Vostè sap per quin motiu l'han nomenat conseller i no vicepresident de la Generalitat de Catalunya? Vostè sap exactament què és la Generalitat de Catalunya? Vostè té coneixement de què vol dir la Generalitat de Catalunya? De quin és el sistema institucional que preveu el nostre Estatut? De què és el president i què representa en el nostre sistema institucional? De què és i què

comprèn la Generalitat de Catalunya? Em vol explicar per quins set sous, si em permet l'expressió, vostè es dedica a fer cartelleria, targetes de visita, felicitacions de Nadal, comunicats denominant-se vicepresident de la Generalitat, quan no ho és, ni ho pot ser, ni tan sols aquesta llei ho preveu en aquests termes? Vostè només pot ser –si vol formar part del Govern, és clar– conseller de la Generalitat, no vicepresident de la Generalitat. A què respon aquesta ambició personal de presentar-se com el que no és, senyor Carod-Rovira?

I avui aquí vostè d'això ni tan sols cinc cèntims. Per què vostè no és el conseller primer de la Generalitat de Catalunya? Per què després de tot el que vàrem discutir en la legislatura anterior en un debat sobre la Llei del conseller primer –impulsat pel grup del qual vostè forma part, Esquerra Republicana–, aprovada finalment per unanimitat –a fe de Déu que va costar posar-nos d'acord, però vam aprovar la Llei del conseller primer per unanimitat. Després el seu grup polític –i aquí hi ha presents alguns dels qui ho van impulsar– va insistir, i de quina manera, que el conseller primer estigués en el mateix Estatut, i alguns dels aquí presents saben que a alguns això no ens feia exactament gràcia, però ho vàrem acabar acceptant i ens vàrem posar d'acord en tot això, i vàrem dissenyar una estructura, una arquitectura institucional del nostre país, on hi ha un president, on hi ha un conseller primer i on hi ha la resta del Govern. Per què, senyor Carod-Rovira, vostè va acceptar la humiliació política que representa no ser conseller primer –que era el que li corresponia, es pressuposa–, i en canvi es van inventar, es van treure de la màniga un càrrec que no forma part de la nostra tradició institucional i que ni tan sols havien previst a l'Estatut, quan feia quatre dies que l'havíem aprovat? Per què? Per què vostè es presenta com a vicepresident de la Generalitat quan no ho és?, ni ho serà, ni tan sols aquesta llei ho preveu. Per què ho fa tot això, senyor Carod? Perquè vostè apella al rigor i a la seriositat a l'hora d'actuar en el Govern, com feia ahir mateix, i després va pel món d'aquesta manera, presentant-se –hi insisteixo– com el que no és? Rigor, això a nosaltres ens separa molt de vostès, senyor Carod-Rovira. Molt.

Partidisme. «Massa sovint s'ha analitzat» –deia el conseller Saura en presentar la Llei del conseller primer– «no en funció de com hauria de ser la figura, sinó segons la persona que n'ocupa el càrrec. A aquesta visió vol respondre precisament el fet de formular la llei que avui presenten de cara a regular de manera estable i permanent la figura del conseller primer, per situar-la per sobre de l'accidentalitat i de la mediatització personal.» I avui vostè afegeix, senyor Carod, que se'ns presenta aquesta llei «per establir el marc jurídic estable del Govern i del president». Això és una broma o és una de les seves ironies? Perquè de la lectura d'aquesta llei el que resulta clar i evident és que vostès fan una utilització partidista descarada, sense complexos, de les institucions del nostre país. Adapten en funció dels seus interessos legítims, partidistes. Si un govern s'ha de poder organitzar com cregui convenient, i el que ha de fer aquest Parlament és donar-li eines perquè ho pugui fer. Però el que no podem és confondre les coses, el que no podem és que en cada moment hàgim de revisar, alterar,

modificar les lleis institucionals bàsiques del nostre país en funció de com s'estructuren i s'organitzen les coses. Vostè creu que té sentit que de viceconsellers –que és una figura de la qual en podem parlar–, només, i per llei, hem d'establir que en pugui tenir el Departament de la Presidència? Això és una barrabassada. Si hi ha de poder haver viceconsellers al Govern de la Generalitat, que n'hi hagi per tothom! I el Govern en cada moment i per decret ja s'estructura a on posa viceconsellers o a on no en posa. Si al final hem de fer una llei que digui que hi ha d'haver un vicepresident del Govern –conseller vicepresident del Govern, perquè només pot ser d'aquesta manera–, per què només un? I per què no dos? I per què no tres? Que ho decideixi cada Govern en cada moment, però fem una llei que ens serveixi per a un quant temps i no en funció del pacte tripartit 2, que és el que han fet vostès ara en aquesta en aquesta legislatura. Si és que és legítim que vostès vulguin tenir el que sigui! Organitzin-se vostès com creguin convenient. Per cert, no gastin tants diners en càrrecs públics i en alts càrrecs, això sí que els ho demanem. Però per a la resta, organitzin-se vostès com vulguin. Ara, el que hem de fer en aquesta llei, en el marc d'aquesta llei és possibilitar això i no limitar-ho.

I finalment, i acabo, i aquest és un tema fonamental per nosaltres, com es poden imaginar, el que diré a continuació: aquesta és una llei que regula el president i el Govern, com el seu nom indica. Però nosaltres ens hem de situar, creiem que ens hem de situar d'acord amb l'Estatut, ni més ni menys, en el context de regular el president d'una nació que es diu Catalunya i el Govern d'una nació que es diu Catalunya. I en aquest terreny vostès s'obliden d'aquells elements que ens possibilita el nou Estatut en aquest sentit. Fixin-se bé, i els avanço el que serà probablement, si evidentment no prospera aquesta esmena a la totalitat, una part substancial de les esmenes que nosaltres presentarem a aquesta llei en aquest sentit de garantir que això sigui realment una llei de país, una llei que es correspon a la nació catalana.

D'entrada és sorprenent, senyor Carod –i vostè que té, diguem-ne, la formació que té i la tradició política de la qual ve...–, que en aquesta llei no hi hagi ni una sola referència a l'article 5 del nou Estatut, relatiu als drets històrics. L'Estatut, el nou Estatut, parla, a l'article 5, que Catalunya, que l'autogovern de Catalunya també es fonamenta en els drets històrics del poble català, i que entre altres matèries –entre altres matèries– això dóna una posició singular al sistema institucional del nostre país. I vostès això no ho tenen en compte; és que ni s'hi han fixat. Jo ja ho entenc, que algú de vostès, del tripartit, això no ho tingui en compte, perquè encara recordo –i algú d'aquí, present, també– què va escriure l'actual president de la Generalitat de Catalunya el mes de juliol del 2005 sobre els drets històrics del nostre país. El president de la Generalitat de Catalunya va fer, permetin-me l'expressió, fàstics dels drets històrics del nostre país; va dir que no en teníem, que no tenia cap valor reivindicar-los, que no tenia cap sentit i que això era diguem-ne pretèrit, passat, que feia olor de resclosit, que no era modern, que no era no sé quantes coses. No; jo ja ho entenc, que això llavors tingui traducció a l'hora de fer lleis i vostès s'oblidin que, per exemple, la

Generalitat va ser creada el 1359, com vam tenir cura de posar en el preàmbul de l'Estatut.

I no és banal això, perquè aquesta referència, aquesta diguem-ne crida als drets històrics ens permetria fer una cosa que nosaltres els proposarem. Hi ha un moment en la llei on es fa referència a l'estatut personal del president. Hi ha un article, el 67.5, del nou Estatut, que no hi era en l'Estatut del 79.

I això, finalment, combinat, què ens permet? Doncs, ens permet, per exemple, simbolitzar per la via del protocol que el president de la Generalitat va davant de qualsevol acte que es faci en aquest país, a excepció de si hi assisteix el cap de l'Estat. Mentre siguem a l'Estat espanyol, això no pot pas ser d'una altra manera –ja m'entenen, no? Però el que no pot passar –i amb l'Estatut a la mà ens ho podem diguem-ne permetre, ho podem plantejar, ho podem fixar per llei– és que en un acte protocol·lari, en un acte oficial al nostre país, el president de la Generalitat vagi per darrere del president espanyol. Coses d'aquestes.

Potser vostè, per això, senyor Carod, a tot això no li dóna importància, li és exactament igual; per nosaltres això té valor, perquè això significa, simbolitza la posició que ocupa Catalunya i en aquest cas la màxima institució que representa Catalunya, que és el president de la Generalitat. I això ho podem fer. I vostès ni tan sols s'ho han plantejat.

Fa gràcia llegir en les alegacions que han presentat o que acompanyen la memòria una referència, en aquest terreny, a una sentència del Tribunal Constitucional que diuen que és la bíblia en vers, de l'any 82, que, és clar, està escrita, dictada, aquesta sentència del 82, amb l'Estatut del 79.

I què diu, aquesta sentència? Vostès se l'han llegit, aquesta sentència? Aquesta sentència diu que des d'aquí, Catalunya, les qüestions protocol·làries no les podem regular perquè l'Estatut del 79 no ho preveia. Però ara llegeixin-se i mirin l'article 67.5 què diu en aquest terreny. Per tant, aquí tenim un nou Estatut, un nou marc de referència, i per tant en aquest sentit aquesta sentència del Tribunal Constitucional perd, absolutament, valor. Això es pot fer.

Li poso aquest exemple, no?; n'hi podria posar molts més. En l'Estatut, per exemple, si vostè algun dia se'l llegeix amb calma, veurà a l'article 12 que fem una referència implícita als Països Catalans; la fem. Vam tenir cura d'escriure-la de la manera que s'havia d'escriure, però fem una referència implícita als Països Catalans –article 12. I en parlar de les funcions del president de la Generalitat, hauríem d'encomanar al president de la Generalitat, a part de les relacions amb el conjunt de comunitats autònomes –que està bé, que hi estem d'acord–, que promogués la idea de Països Catalans. Hauríem d'encomanar-li-ho; això ho hauríem d'explicitar en aquesta llei.

Un altre exemple, encara un altre. A la disposició addicional sisena de l'Estatut es preveu, s'estableix que la Generalitat pot arribar..., pot arribar, no està blindat això, ja ho sabem, però pot arribar a ser l'Administració ordinària de l'Estat. Per què no ens hi comprometem en

aquest terreny, a això? Per què no li donem el mandat, al president de la Generalitat, que aquesta sigui diguem-ne una de les seves funcions principals: aconseguir, assolir que la institució que presideix acabi essent l'Administració única a Catalunya, que és com així es coneix més popularment?

També en el terreny de fer una llei de país hauríem de ser capaços en aquest projecte d'incorporar qüestions que tenen a veure amb la millora de la qualitat democràtica. O és que no hi estarem d'acord? Per exemple –o algun exemple; n'acabarem de parlar, doncs, més endavant, no?–, l'article 67.2 estableix que els mandats del president es poden limitar. En parlem o no, d'això? Vostès aquí no en diuen ni mu. Convergència i Unió ja els ho avança: presentarà esmenes en aquest sentit. Els mandats del president de la Generalitat es poden limitar. Ho diu l'Estatut. És una previsió que fa. Per llei. Aquí és el moment de fer-ho. Vostès, d'això, ni mitja paraula, no?

També es pot establir el tema de la responsabilitat política dels consellers en aquest govern. Això també és una novetat de l'Estatut. Hi ha qui ha escrit, d'això, i a més a més ho ha fet notar en aquest sentit, i no precisament del Grup de Convergència i Unió, no?

Acabo, senyor president. «Cal deixar de prendre'ns la política com si fos un joc adolescent. Cal optar per ser seriosos al Govern.» Això ho deia ahir vostè, senyor Carod-Rovira. Vostè mateix. Jo li ho demano sincerament: comenci per vostè, senyor Carod; deixi de repartir targetes de presentació que diuen el que no és, que expliciten un càrrec que és fantasma, perquè el càrrec que diu que vostè ostenta és fantasma, no està en cap llei, en cap decret, ni tan sols en el projecte de llei, perquè no hi pot ser, perquè en el nostre ordenament jurídic això no està previst.

Segona cosa que li demano, senyor Carod. Reorientin aquesta llei fora del partidisme. Donin marge que cada Govern, el present o qualsevol que pugui venir, es pugui organitzar com tingui millor i per convenient. No limitin, per exemple, les viceconselleries només al seu departament, com si d'un premi es tractés.

I finalment, i els ho demano, absolutament, amb tota la insistència possible que pugui tenir, no? Tinguin en compte el que preveu l'Estatut d'autonomia de Catalunya –no és pas tan difícil–, la potencialitat que ens dóna per regular una llei institucional bàsica com aquesta, amb ambició de país i amb ambició nacional.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per defensar també l'esmena a la totalitat, l'illustre senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, president. Honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, em permetran que en primer lloc em sume a la felicitació pel nomenament del nou conseller, el senyor Jordi Ausàs, desitjant-li tota mena d'èxits i

d'encerts, ja que en definitiva esperem que siguin els encerts i els èxits de Catalunya; també, especialment, desitgem que la seva gestió sigui exitosa especialment pel que fa a les comarques de Lleida. També ens hauria agradat que estigués present a l'hemicicle per poder-li, doncs, transmetre aquesta felicitació. Suposem que la seva absència és merament conjuntural o per altres ocupacions. I això ho diem, simplement, perquè, com que és el cinquè conseller de Governació en els governs tripartit 1 i tripartit 2, imaginem que no hi deu haver hagut alguna remodelació d'últimíssima hora i que continue sent conseller de Governació. I així ho desitgem, eh?, i així ho desitgem.

Bé, entrant al que ens ocupa, i pel que fa, doncs, a la defensa de l'esmena a la totalitat, de retorn, del Projecte de llei de la Presidència i del Govern, creiem fermament que hi ha motius més que suficients per defensar-la, i que els anirem desgranant o posant de manifest al llarg de la nostra intervenció, tot i que també és certament una llei de contingut quasi exclusivament jurídic.

També volem posar de manifest d'antuvi el nostre profund respecte que el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya ha expressat sempre per les institucions polítiques de la Presidència de la Generalitat i del Govern, en tant que institucions, lògicament amb independència de la persona o persones que n'han format part en la història de la Generalitat, i que en molts casos no hem estat d'acord amb la seva gestió o amb els seus plantejaments ideològics.

Avui tenim el debat a la totalitat d'aquest Projecte de llei de la Presidència i del Govern, certament un text complex i extens, però que, des del Partit Popular, des del Grup Parlamentari del Partit Popular, hem vingut reclamant durant molt de temps, igual que també hem anat reclamant i continuem reclamant amb insistència una llei de l'Administració catalana.

En aquesta línia, a l'Estat espanyol, ja durant la primera legislatura del Partit Popular, i és bo recordar-ho, de l'any 1996 al 2000, es va impulsar la Llei del Govern i la Llei d'organització i funcionament de l'Administració de l'Estat. En aquest sentit, creiem sincerament que anem amb deu anys de retard i que és bo, doncs, que finalment donem aquest pas endavant per adequar, doncs, el nostre funcionament, el funcionament i les disposicions normatives que han de regular la Presidència i el Govern.

En aquest sentit, entenem que el text legal presentat és encertat, en la seva vessant de tècnica legislativa, en separar en dos textos legals diferents la regulació del nivell polític, president i Govern, i el nivell merament administratiu, Administració pública. En aquest sentit, aplaudim l'arribada d'aquest text al Parlament i esperem, també, un futur projecte, tal com ja hem dit, de llei de règim jurídic de l'Administració de la Generalitat.

Volem afegir, abans d'aprofundir en la defensa de la nostra esmena a la totalitat, que el que cal és aprovar, i s'ha dit en anteriors intervencions, en les anteriors que m'han precedit, un text que sigui transversal en el temps, un text que ultrapassi la frontera d'aquest Govern i, lògicament, dels governs del futur, els quals

també es puguin sentir còmodes amb les previsions d'aquesta llei; no en va són normes generals que neixen amb voluntat de permanència, i en aquest cas amb més motiu, o així ho creiem, en tractar-se d'una llei que regula institucions polítiques en desplegament de l'Estatut d'autonomia, i molt concretament pel que fa als articles 67 i 68.3.

Dit això, exposarem els motius que ens han dut, al nostre grup, a presentar aquesta esmena a la totalitat del projecte de llei. I ho concretarem en tres aspectes molt concrets.

En primer lloc, no estem d'acord, i avancem futures esmenes en aquest sentit, que comparteixin protagonisme en el mateix text la figura del conseller o consellera primer i el vicepresident o vicepresidenta del Govern. Entenem que un exclou l'altre: o regulem la figura del conseller o consellera primera, o regulem la figura de la vicepresidència. Però entenem que preveure totes dues figures és al nostre entendre incompatible; es genera confusió i dubtes sobre les competències atribuïdes a l'un i les competències atribuïdes a l'altre. I podríem arribar a consensuar, atenent-nos a la lògica i atenent-nos als antecedents històrics del dret públic, i també, per què no dir-ho, a una certa voluntat de renovar l'aparell governamental, quina és la figura més adient i un règim jurídic i llur estatut personal. Però no, ho repeteixo, entenem la voluntat del projecte de regular totes dues figures, fent-se alternatives i no aclarint les concretes atribucions de l'un i de l'altre. Insistim que en el seu moment oportú, el de les esmenes a l'articulat, farem interessants, o així ho creiem, aportacions respecte a això.

Segon punt concret. Tampoc estem d'acord, en el cas concret de la vicepresidència del Govern, que es limiti a un sol membre. La complexitat dels governs i l'àmbit cada cop més ampli de les competències exercides i la conjuntura poden afavorir que es disposi de més d'una vicepresidència. I en aquest sentit creiem que cal admetre legalment aquesta possibilitat, ja que, si no és així, sembla fins i tot, i permetin-me, que arreglem la papereta a una persona concreta del Govern, amb noms i cognoms.

En tercer lloc, des del Partit Popular, des del meu grup parlamentari, creiem que el projecte de llei pateix d'una important mancança, que és regular el procediment, el procediment d'elaboració de disposicions de caràcter general, és a dir, els avantprojectes de llei i els reglaments, tot entenent vigents els articles de la Llei de règim jurídic de l'Administració en aquest tema. Entenem que hauria d'haver-hi una regulació en aquest projecte, perquè és on ha d'estar, en definitiva, en tractar-se d'una de les principals i més importants competències del Govern, la de la regulació dels projectes de llei i de l'exercici de la potestat reglamentària. La llei ho cita, efectivament, però no regula els procediments concrets. Entenem que és una mancança tècnica, a la qual presentarem les conseqüents esmenes per a esmenar-ho, perquè creiem que és la llei que ha de regular el procediment dels projectes de llei, dels decrets legislatius, dels decrets llei i, pel que fa a la potestat reglamentària, dels decrets i de les ordres (*se sent un telèfon mòbil*) —és el meu.

En definitiva, aquests són els tres punts concrets –y esta llamada ha sido más que un toque de atención–, aquests tres punts concrets són en els que basem nosaltres la nostra defensa de l'esmena a la totalitat. Els hem sintetitzat, creiem que els hem concretat i creiem que donaran molt joc a l'hora d'intentar enriquir i millorar el text que ha presentat el Govern. I, efectivament, esperem que la resta de grups parlamentaris que donen suport al Govern obrin les portes a possibles acords en el tràmit d'esmenes a l'articulat, per tal de donar més coherència i sistemàtica al text presentat, de conformitat amb l'exposició que els acabo de fer.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspondria ara fer un torn en contra. Algun grup parlamentari el vol fer, el torn en contra? (*Pausa.*) El Grup Socialistes. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Lúcia Santos, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, del Grup d'Esquerra Republicana i el Grup d'Iniciativa per Catalunya... Verds... Esquerra Unida i Alternativa. (*Rialles.*)

La Sra. Santos i Arnau

Moltes gràcies, president. Conseller, conselleres, jo pujava a aquesta tribuna per fer una intervenció institucional per respondre i fixar la posició amb relació a les, suposadament, tres esmenes de retorn del Projecte de llei de Presidència i Govern de la Generalitat. Ara em trobo que he de respondre institucionalment a dues esmenes de retorn a la totalitat, que és allò que s'ha fet o s'ha presentat aquí, i que, d'alguna manera, alguna cosa hauré de dir sobre una mena d'intervenció *ad hominem* absolutament fora de lloc, absolutament desmesurada.

Deia que faria una intervenció –i la faré– institucional, perquè nosaltres, els tres grups que donem suport al Govern, sí que creiem en les institucions del nostre país, sí que respectem les institucions del nostre país i, per tant, les valorem en el que són: com institucions del país posades a disposició de l'interès general.

És per això que he de lamentar molt profundament la intervenció *ad hominem* que s'acaba de fer, que res té a veure amb la llei o el projecte de llei que aquí discutim. Lamento aquesta intervenció agra, aquesta intervenció ressentida, i una intervenció amb què, un cop més, la persona que l'ha fet el que fa és expressar la impotència que en aquest moment viu el seu grup parlamentari. Però... (*Veus de fons.*) Sí, perquè el poble sobirà, el poble sobirà de Catalunya, ha decidit, i ha decidit el que ha decidit, de manera que això ens permet, sobre tot a nosaltres, poder parlar amb molta serenitat, molta tranquil·litat i sabent que parlem en representació d'una nodrida part del poble de Catalunya, que pensa el que pensa. Però ja se sap el que li passa al que escup cap a dalt –ja se sap el que li passa al que escup cap a dalt–, i el poble català ha respost en aquest sentit.

Doncs bé, torno a la intervenció que tenia prevista –torno a la intervenció que tenia prevista. I començava dient, començava el que tenia previst dient el següent: que

no sé si serà casualitat, però fa poc més o menys vint-i-sis anys, un 10 de març de l'any 1982 –ara estem al 12 de març–, aquesta cambra debatia la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu. Aleshores tot era obert i tot estava per fer, el que pot explicar, doncs, alguns mètodes i alguns procediments.

Aquest no és ara el cas. Hem acumulat experiència que ens permet calibrar i ponderar millor les possibles solucions, les més adequades a les necessitats de la direcció, de la governació del país, que compta amb elements de complexitat diferents dels de llavors.

Curiosament, la lectura dels debats que es van suscitar aleshores ens permet constatar que les qüestions de fons que apareixien com a problemàtiques, les qüestions de concepció, en definitiva, de model, amb matisos, continuen estant presents si atensem al que s'ha expressat en les esmenes que han estat presentades.

Estic convençuda i crec que els grups que donem suport al Govern estem igualment convençuts que en el procés de treball de la ponència estarem tots en condicions de salvar les reticències que han estat manifestades en les defenses d'aquestes esmenes; jo així ho entenc de les intervencions que ha fet el Grup Mixt, de la intervenció que ha fet el Grup Popular. I estic absolutament convençuda que, passat aquest primer moment, aquest serà el capteniment, la voluntat de tots els grups.

Efectivament, no estem davant d'una llei qualsevol –no estem davant d'una llei qualsevol–, perquè aquesta és una norma institucional, una norma bàsica del desplegament de l'Estatut, del títol segon, la norma que regula les institucions de la més alta representació i direcció de l'acció política i administració de la Generalitat. Per cert, l'actual president de la Generalitat, el president 128 d'aquesta institució, i per aquesta mateixa raó, si no fos a més per altres, tot el nostre respecte, que altres grups d'aquesta cambra també li haurien de demostrar, en aquest sentit institucional i de país que diuen, de boca enfora, respectar.

Prenguem una sola de les qüestions –tornant, diríem, a aquesta comparació entre llei del 82, situació del 82 / situació actual–, prenguem una sola de les qüestions que foren debatudes i que també ara també són discutides: conseller en cap, vicepresidència. En aquell moment, el 82, un dels debats que van ser més intensos era si conseller en cap sí, conseller en cap no, i els efectes de la seva introducció sobre la figura i les atribucions del president i l'abast de la potestat de delegar funcions, així com la delimitació precisa del caràcter executiu de les funcions delegables –per cert, també es va presentar igual al debat el 2005.

Nosaltres i el grup que representava en aquell moment el senyor Ribó ja defensàvem aleshores –amb intervencions, si em permeten vostès que els ho digui així, com sempre magistrals, del diputat Isidre Molas– la seva conveniència. En aquell moment, però, la cambra va optar majoritàriament per no incloure la figura del conseller en cap a la llei. Després, amb el temps, se n'ha vist la utilitat, i per raons diverses la figura del conseller en cap o del conseller primer va ser introduïda per decret el 2003 i després per llei el 2005. Ara ja és el ma-

teix Estatut el que contempla la figura, i és l'Estatut, en primer i inexcusable terme, el que ens imposa procedir a una nova regulació de la llei de govern conforme a les seves previsions.

La presència del càrrec de vicepresident, i fins i tot de vicepresidents, en dret comparat és molt habitual, i en el nostre cas el fet que l'Estatut no ho reguli expressis verbis no significa, com sabem, que ho prohibeixi. Per contra, obre més possibilitats a la capacitat d'autoorganització del Govern i en introduir-ho ja en el cos de la llei es guanya en estabilitat i en seguretat jurídica.

Justament perquè l'Estatut del 2006 recull en part l'experiència acumulada durant tots aquests anys de govern, i també perquè es manifesta atent a la regulació comparada de la institució de govern en altres llocs, l'Estatut conté ara una regulació més detallada i més precisa, per exemple, pel que fa al cessament i a la substitució del president o a les relacions entre Govern i Parlament, amb una tècnica més acurada, la qual cosa ens obliga a procedir a l'adaptació de la llei que ha de regular la institució de Presidència i de Govern de la Generalitat.

En això entenc que l'opinió és també àmpliament compartida; així també m'ha semblat entendre-ho d'algunes de les intervencions anteriors.

Però aquesta reforma també respon a la necessitat de dotar-nos d'una organització més adequada; més adequada als actuals nivells d'autogovern i a l'extensió i complexitat de l'àmbit de competències que la Generalitat ha d'exercir. Per començar, fins i tot el títol és més precís: «Llei de Presidència de la Generalitat i del Govern»; és a dir, és la llei de l'executiu, de la qual òbviament decau tota referència a la institució parlamentària regulada en una altra seu, bàsicament Estatut i Reglament del Parlament, i encara llei del 82 en la part que l'afecta.

Tanmateix, criden l'atenció dos aspectes introduïts al projecte, la naturalesa dels quals és, òbviament –també s'ha dit aquí–, de caràcter parlamentari: la figura del cap de l'oposició i la dels assessors dels grups parlamentaris. Segurament es tracta precisament d'això, d'un toc d'atenció fort sobre la necessitat, conveniència, si es considera així, de regular-ho, i correspondrà a la ponència decidir si, com i on residenciar-ho, però de ben segur no serà en aquesta llei.

La llei ens permetrà a més guanyar en seguretat jurídica i evitar una certa dispersió normativa que s'havia produït a causa de les successives modificacions i altres normes que li eren aplicables. Això ens obligarà –i aquí també un toc d'atenció al Parlament i a la ponència– a ser molt curosos amb les disposicions derogatòries i a posar-hi una atenció especial.

Hi ha també en el projecte una clara voluntat d'estabilitat. Justament per aconseguir-la, el projecte introdueix els elements de flexibilitat i ductilitat necessaris que permetin a cada govern i en cada moment desenvolupar la seva capacitat d'autoorganització i adoptar l'estructura que li sigui més necessària i convenient per portar a terme la seva tasca.

La complexitat és també una de les senyes d'identitat del nostre particular panorama polític català, de manera que si el considerem amb realisme i a voltes com un valor, tal com fa la ciutadania, convindran que haurem de saber incorporar-ho i adaptar les nostres estructures institucionals de govern a aquesta dada indefugible. Fem-ho, doncs, amb prou visió de futur per dotar-nos d'una eina que sàpiga combinar convenientment, com he dit, seguretat i estabilitat amb flexibilitat i ductilitat, de manera que es reveli tant com la seva predecessora, la Llei del 82 en el seu moment, una bona llei per al Govern de la Generalitat i de Catalunya.

Per tot això, i perquè tenim la convicció que aquest és el propòsit que, en definitiva, ens anima a tots els grups, no donarem suport a les esmenes a la totalitat presentades, perquè estem convençuts que en el treball conjunt que farà la ponència traurem la millor llei per als anys que han de venir.

Moltes gràcies.

(El Sr. Homs i Molist demana per parlar.)

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. El Grup de Convergència i Unió demana intervenir en torn de rèplica. Tres minuts.

El Sr. Homs i Molist

Sí, gràcies, senyor president; de l'escó estant. Miri, senyora Santos, jo mai diré, ni de vostè ni de ningú, que quan parla escup, i li prego que ho retiri, li ho dic francament. Jo crec que no s'ha de confondre la discrepància –i jo sé que vostè no ho acostuma a fer– amb una qüestió personal –no s'ha de confondre la discrepància amb una qüestió personal. Li prego que ho retiri.

Això que ha exercit vostè aquí és propi de models polítics, de sistemes polítics no democràtics, i jo sé, igual que vostè, que conjuntament, i tots els que som en aquesta cambra, tots sense excepció, treballem per consolidar un model i un sistema democràtic.

Jo hi insisteixo, eh?: senyora Santos, mai diré, ni de vostè ni de ningú, que quan parla escup. Li prego que ho retiri.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. La senyora Lúcia Santos demana la paraula; doncs, la té per un minut. O, més ben dit, per tres minuts, perquè utilitzin el torn de contrarèplica, eh?

La Sra. Santos i Arnau

Sí, bé, suposo que no era rèplica, sinó al·lusions; per tant, no sé exactament... Però, en qualsevol cas...

El vicepresident segon

Era rèplica, tal com està establert, i també pot haver-hi contrarèplica ara.

La Sra. Santos i Arnau

Bé, doncs, continuem amb la mateixa confusió que amb l'esmena a la totalitat. Jo en cap moment, senyor...

El vicepresident segon

Senyora Santos, perdoni, el Reglament estableix que hi ha possibilitat, després d'intervenir els grups parlamentaris en l'exposició de l'esmena a la totalitat i el torn en contra que pugui fer un grup parlamentari, està previst que pugui haver-hi un torn de rèplica i un de contrarèplica.

La Sra. Santos i Arnau

Exactament...

El vicepresident segon

El Grup de Convergència i Unió ha demanat la paraula i la hi ha donat la presidència per a la rèplica.

La Sra. Santos i Arnau

Doncs, jo la contrarèplica la faré en el mateix sentit en què s'ha fet la rèplica.

El vicepresident segon

D'acord. Doncs, té la paraula.

La Sra. Santos i Arnau

I en aquest sentit he de dir que en cap moment jo he dit que el senyor Homs escopís. He utilitzat una expressió coneguda i popular, etcètera; per tant, no li he fet aquesta imputació directament, sinó que he fet una consideració general sobre la qüestió.

Jo no tinc cap mena de dubte sobre el sentit democràtic ni del seu, ni del meu ni de cap membre d'aquesta cambra, i estic absolutament convençuda que en el treball de la ponència que farem, he d'imaginar, amb vostè, com a representant del seu grup parlamentari, trobarem els punts d'encontre, els punts de trobada que ens permetran fer d'aquesta llei una llei tan bona com la que va ser, o com és encara, la llei del 82.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. El senyor Homs em demana la paraula per què? (*Veus de fons.*) En aquest debat, efectivament, s'ha utilitzat el torn de rèplica i contrarèplica formalment, però el contingut ha sigut d'allusions, els dos continguts. No... Hauríem de tancar aquest debat, perquè no correspon continuar una allusió... És a dir, cada grup ha tingut oportunitat de manifestar la seva opinió.

La presidència donaria per tancat aquí aquest debat, i passàrem a les següents intervencions, que en aquest cas correspondrien al grup de..., en fi, algú d'Esquerra Republicana, si és que vol intervenir. (*Pausa.*) Per tant, pel Grup d'Esquerra Republicana, tindria ara la paraula l'honorable senyora Anna Simó. (*Pausa. Veus de fons.*) D'acord. Tal com abans ha anunciat la senyora Lúcia Santos, ha intervingut en nom dels tres grups;

per tant, el Grup d'Iniciativa també considera haver fet la intervenció.

Doncs, sense més a dir, passàrem a la votació de l'esmena a la totalitat. Cridàrem a votació.

(*Pausa llarga.*)

El president

Esperem uns segons perquè hi ha problemes en el timbre de votació...

(*Pausa llarga.*)

Posem a votació, doncs, les esmenes a la totalitat del Grup Mixt, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 65 vots a favor i 66 vots en contra. (*Remor de veus.*)

Atès que les esmenes a la totalitat han estat rebutjades, el projecte continua la seva tramitació.

Projecte de llei

en matèria de garantia i qualitat del subministrament elèctric (debat de totalitat) (tram. 200-00030/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat sobre el Projecte de llei en matèria de garantia i qualitat del subministrament elèctric. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances. (*Persisteix la remor de veus. Pausa.*) Conseller.

(*Pausa.*)

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, per a mi és un honor comparèixer en nom del Govern davant de la cambra per presentar el Projecte de llei en matèria de garantia i qualitat del subministrament elèctric. És un projecte de llei que respon a una necessitat àmpliament constatada i que suposa el desplegament del nostre marc estatutari d'autogovern, de manera que hi ha un doble motiu de satisfacció.

Vull recordar els antecedents de la presentació d'aquest projecte de llei. En primer lloc, naturalment, la mateixa realitat, una realitat que ens demostra les insuficiències de la nostra xarxa, de les nostres instal·lacions elèctriques i dels sistemes de supervisió, inspecció i control de la inspecció. En segon lloc, un marc normatiu, un marc normatiu que ens permet desenvolupar aquesta llei, augmentant i potenciant les competències de la Generalitat, en primer lloc per l'Estatut.

L'article 133 de l'Estatut atribueix a la Generalitat competència per, en primer lloc, regular l'activitat de distri-

bució en el sector elèctric; en segon lloc, per dur a terme l'exercici de les activitats d'inspecció i de control de totes les instal·lacions elèctriques existents a Catalunya, i en tercer lloc, per desplegar normes complementàries de qualitat del servei elèctric.

De manera que tenim l'Estatut, l'article 133, que ens habilita, ens dóna el mandat de desenvolupar el marc normatiu precís per dur a terme aquestes competències, i en segon lloc tenim la modificació de la llei estatal amb relació a la matèria: la Llei 17/2007, que modificava la Llei 54/97, que ha comportat per la seva banda, també, l'atribució de competències a la Generalitat en dos camps molt importants, com són l'autorització d'instal·lacions de transport de 220 i poder establir criteris sobre el disseny d'aquestes instal·lacions, i en segon lloc, la supervisió del compliment de les funcions d'inspecció, entre altres, molt importants, que han de dur a terme els gestors de la xarxa.

De manera que aquesta és la base normativa que ens permet desplegar avui aquesta llei, presentar aquest projecte de llei.

En consonància amb aquesta realitat, amb la constatació de les insuficiències de la situació actual i de la necessitat de desplegar aquest marc normatiu, el Govern s'ha compromès, es va comprometre en el seu moment a fer-ho. Vull recordar, en primer lloc, la meua compareixença en aquesta cambra a propòsit de l'apagada elèctrica del 23 de juliol: vaig comparèixer davant de la cambra del 30 de juliol, vaig tornar a comparèixer el dia 13 d'agost, i en les dues ocasions vaig manifestar el compromís del Govern per presentar aquest projecte de llei, seguint instruccions molt precises del president en aquest sentit. El mateix president, posteriorment, es va comprometre que abans que comencés el període de sessions el Govern hauria aprovat un projecte de llei sobre la matèria. I, efectivament, durant els mesos d'agost i de setembre, el Govern va estar treballant molt a fons en la preparació d'aquest projecte de llei, i el dia 25 de setembre, en sessió de govern, es va aprovar el projecte de llei, que va tenir entrada en aquesta cambra el dia 13 de novembre.

Aquests són els antecedents. El Govern compleix amb un compromís i expressa a la vegada la seva voluntat de millorar substancialment una situació que, evidentment, és manifestament millorable, que mostra les seves insuficiències. I ho fa, a més, amb un instrument tan potent com és l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Aquest projecte de llei consta d'un preàmbul, set capítols i vint-i-nou articles, una disposició transitòria, disposició derogatòria i disposicions finals. I voldria ara explicar davant de la cambra quins són els punts essencials d'aquest projecte de llei, fonamentalment en cinc línies. En primer lloc, el que fa referència al disseny de les instal·lacions, és a dir, la concepció de la xarxa. En segon lloc, el reforçament del control i les inspeccions sobre l'estat de la xarxa, és a dir, la garantia del manteniment apropiat de la xarxa. En tercer lloc, el que fa referència als plans d'inversions, és a dir, una cosa és manteniment, l'altra cosa són les inversions precises, les necessàries per ampliar la capacitat de la xarxa o per dur a terme aquelles modificacions de les

instal·lacions actuals. En quart lloc, els plans d'actuació davant d'incidències. I en cinquè lloc, les autoritzacions i la simplificació administrativa.

Pel que fa als criteris de disseny de les instal·lacions, la llei contempla diferents aspectes que suposaran un canvi molt important respecte a la situació actual.

En primer lloc, la llei garantirà que tots els clients puguin ser alimentats per més d'una subestació, un tema fonamental i que els incidents, especialment el més rellevant d'ells, no?, el del 23 de juliol, han posat en relleu fins a quin punt era imprescindible. En situacions com la que es va produir en aquell moment, complint el que disposa la llei, no es tornaria a produir el desabastiment que va tenir lloc per a un nombre tan i tan important de clients. Això significa que cada client formarà part del mercat principal d'una subestació i, com a mínim, del mercat secundari d'una altra. I vol dir, per la seva banda també, que les subestacions atendran de manera ordinària el seu mercat principal i, en cas necessari, el seu mercat secundari.

En segon lloc, dins encara d'aquest primer punt, «Criteris de disseny de les instal·lacions», les noves subestacions hauran de reservar espai suficient per instal·lar, en cas necessari, una subestació mòbil d'auxili i hauran de disposar de transformadors de reserva.

En tercer lloc, les línies elèctriques i de comunicació no poden sobrevolar ni els parcs de transformació ni els edificis de les subestacions.

En quart lloc –estic destacant, naturalment, els aspectes principals, no?, n'hi ha d'altres–, les mesures de detecció i extinció d'incendis s'hauran d'aplicar a tots els elements existents a l'interior d'una subestació.

I, finalment, en cinquè lloc, les empreses distribuïdores podran ser propietàries dels cables soterrats de 220, més les instal·lacions subsidiàries, en poblacions de més de vint mil habitants; no naturalment d'aquelles instal·lacions que connecten diferents poblacions.

Hi ha un primer aspecte molt important: incidències sobre el disseny de les instal·lacions, disseny que les circumstàncies han posat de manifest fins a quin punt ha de canviar. I jo crec que podem afirmar que amb aquesta llei tindrem un magnífic disseny d'instal·lacions; tenim l'instrument per fer-ho possible.

En segon lloc, control de les instal·lacions i reforçament de les inspeccions –aspecte també molt important. Hem de tenir les instal·lacions apropiades, el disseny apropiat, però hem de tenir la seguretat que es realitzen les inspeccions precises. La responsabilitat de la inspecció és de l'empresa, de les empreses de distribució i les empreses de transport, i han de dur a terme les inspeccions precises per garantir que es fa el manteniment apropiat, i l'Administració ha de supervisar i controlar que es fan aquestes inspeccions. Això és el que fa la llei; el que fa la llei és adoptar les mesures apropiades per assegurar-se que això es fa.

Per això, el que fa és regular el règim de manteniment preventiu i d'inspeccions de les instal·lacions. En primer lloc, estableix els sistemes d'informació sobre l'estat de la xarxa i les inspeccions realitzades; hi ha d'haver

una actualització de la informació, i l'Administració ha d'estar en condicions de tenir la informació precisa en el moment precís. Si s'han fet les inspeccions que s'havien de fer, saber-ho amb antelació i poder estar segur que es reben els resultats de totes aquestes instal·lacions, i que en el període previst s'han revisat, s'han inspeccionat totes les instal·lacions de la xarxa.

En segon lloc, la llei preveu l'elaboració d'un programa d'inspeccions periòdiques de les instal·lacions que haurà de contenir, aquest programa —«aquest programa» vol dir que les empreses l'hauran de presentar i, naturalment, després l'Administració s'ha d'assegurar que es compleix—..., aquest programa haurà de contenir el protocol d'inspecció, vol dir tot allò que s'ha de revisar i amb quina freqüència, i el calendari, i el calendari de les inspeccions.

En tercer lloc, la llei contempla el reforçament i potenciació del control de la inspecció. Les empreses, el transportista, les distribuïdores són responsables de fer la inspecció; l'Administració de supervisar i controlar que es fa ben feta. I aquí també els mecanismes de control i de supervisió han de millorar i s'han de potenciar. De manera que l'Administració, amb aquesta llei, tindrà el mandat legal d'assegurar-se que aquest control es fa com s'ha de fer: a través d'un sistema, lògicament, d'auditories, de mostreig; en part, revisant els punts d'inspecció, els punts de les instal·lacions que s'han fet les mateixes companyies en les seves inspeccions; en part, analitzant altres punts que no han set objecte d'inspecció durant l'any corresponent. Les companyies hauran de saber, saben ja, avui, que el que fan en la seva inspecció és controlat i supervisat adequadament per l'Administració, que l'Administració està atenta a allò que fan.

Finalment, en aquest punt, la llei regula el règim d'infraaccions i de sancions; tipifica les infraaccions i les sancions corresponents tenint en compte que és necessari fer-ho en adaptació de..., és convenient fer-ho. De fet, la nova llei estatal ja habilita el nou règim sancionador, ja l'habilita, el nou; tenim ja un nou règim, que el dóna la llei estatal, però és convenient que, ja que fem aquesta llei, incorporem a la llei catalana aquest règim de sancions, el qual ens habilita ja la llei estatal.

Tercer gran aspecte. Per tant, criteris de disseny, control de la inspecció; en tercer lloc, plans d'inversions. Ens hem d'assegurar que el disseny és l'apropiat, ens hem d'assegurar que s'inspeccionen les instal·lacions, que hi ha el manteniment apropiat, que cada any es revisen les que s'han de revisar i que al llarg d'un període de tres anys s'han revisat totes, però a més hem d'estar segurs que les empreses responsables, transportista i distribuïdora, fan les inversions precises en la xarxa.

De manera que la llei el que preveu és també l'exigència d'aquest pla d'inversions, que vol dir que l'empresa transportista, titular d'instal·lacions de 220, i les empreses distribuïdores hauran de presentar anualment un pla general d'inversions de caràcter quinquennal, que naturalment s'haurà d'anar actualitzant cada any —això ho hauran de fer abans del 15 d'octubre—, i aquest pla haurà de contenir la descripció precisa de les noves inversions a executar, l'adequació de les instal·lacions ja existents, les inversions que s'han de fer en instal·lacions

ja existents, el calendari i la previsió de finançament. I d'una manera més precisa aquestes empreses, la transportista i les distribuïdores, que operen en l'àmbit territorial de Catalunya, hauran de presentar un pla anual amb el detall dels projectes i del seu finançament a dur a terme en l'any següent; aquí hi ha més precisió sobre els projectes concrets.

De manera que la llei preveu aquesta obligació, que correspon, naturalment, complir a les empreses responsables del subministrament, transportista i distribuïdores, i a la vegada la llei també preveu les facultats de seguiment, supervisió i aprovació per part del Govern d'aquests plans d'inversió. Els presentaran les empreses, l'Administració els examinarà, farà les observacions que hi hagi de fer, i un cop ateses aquestes observacions, serà aprovat el pla d'inversions corresponent.

Quart gran aspecte, plans d'actuació davant d'incidències; també un aspecte fonamental que l'experiència ens ha demostrat fins a quin punt és imprescindible i és millorable. De manera que la llei també el regula.

En aquest sentit, el que fa la llei és disposar que les empreses de transport i de distribució amb més cinc mil subministraments hauran d'elaborar un pla d'actuació davant d'incidències de gran abast que haurà d'incloure el procés de restabliment del servei —actuacions, centre de control, etcètera—, mitjans disponibles i la informació als afectats, als usuaris, als ajuntaments i als mitjans de comunicació.

En segon lloc, davant de les actuacions del pla d'actuacions en cas d'incidències, la llei regula el temps màxim de reposició del servei; vol dir que s'haurà de restablir el 90 per cent dels afectats en un termini màxim, que és diferent, naturalment, segons es tracti de zona urbana, zona semiurbana o zones rurals. I, naturalment, les empreses subministradores hauran d'adoptar les mesures necessàries per garantir que es compleix aquest objectiu, i l'Administració supervisarà que això es faci.

En tercer lloc, les empreses hauran de disposar d'una subestació mòbil d'auxili, amb una potència com a mínim de trenta megawatts, més els equips d'emergència i grups electrògens necessaris. Finalment, aquest pla s'haurà de renovar cada any.

De manera que tenim criteris de disseny, concepció de la xarxa; en segon lloc, manteniment, vol dir supervisió de la inspecció i control de la inspecció; en tercer lloc, plans d'inversions; en quart lloc..., per tant, vol dir que amb tot això les incidències s'hauran de reduir apreciablement, però malgrat tot n'hi pot haver, de manera que cal regular què s'ha de fer en cas que hi hagi incidències o situacions d'emergència; per això hi ha d'haver un pla d'actuacions davant d'incidències.

Finalment, quant als aspectes que jo volia destacar, la llei regula també l'autorització d'instal·lacions i mesures de simplificació administrativa. Simplificació administrativa vol dir que es dóna una major agilitat a tots els processos administratius que corresponen als ajuntaments i a l'Administració a l'hora d'adoptar les diferents mesures; es facilitarà l'activitat de les empreses, des d'aquest punt de vista, cal fer-ho; es pot ser més eficient i més exigent simplificant l'Administració,

els tràmits administratius. I hi introdueix un aspecte important que és quant a l'autorització d'instal·lacions, de manera que en casos especials la Generalitat podrà declarar d'interès general les instal·lacions necessàries per garantir el subministrament amb caràcter d'urgència. I està bé que així sigui.

Aquests són els cinc punts fonamentals d'aquesta llei. Jo crec que són cinc punts que demostren l'ambició d'aquesta llei, també la necessitat –també la necessitat–; hem de regular això perquè no estava prou regulat, i són aspectes vitals. És veritat que tenim un nou marc normatiu: l'Estatut i la llei estatal, la modificació de la llei estatal de juliol del 2007, que ens dóna la possibilitat de fer-ho, però vol dir que la necessitat hi era.

I aquesta llei, amb aquests cinc punts, senyores i senyors diputats, jo els he de dir, en nom del Govern, naturalment, ho haig de dir, és una molt bona llei, serà una molt bona llei, és un molt bon projecte de llei, que ens convé a tots, que posa sobre la taula necessitats que tots constatem, tots les constatem; jo crec que fins i tot els grups de l'oposició en són conscients, i són conscients que el contingut d'aquesta llei permetrà resoldre els problemes que tenim davant.

Escollin, és millorable, segur. I en el tràmit de discussió en el Parlament, podem treballar junts per millorar-la, reconeixent-nos mútuament la necessitat de fer una molt bona llei al servei dels ciutadans. Posem a la seva disposició un projecte de llei que jo crec que ens dóna una base de partida molt i molt bona, que toca els punts que s'han de tocar, en el contingut que s'ha de tocar, i els diem que estem disposats a parlar-ne, perquè aquesta llei pugui sortir, com volen els ciutadans de Catalunya, amb el suport de tot el Parlament. Estem disposats a fer-ho, per millorar-la. I els demanem, naturalment, que reconeguin fins a quin punt s'ha fet un gran esforç, perquè aquest projecte de llei, a partir del qual hem de treballar, és un projecte de llei que ens permet treballar francament bé.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor conseller. Per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, conseller..., senyor Maure i senyor Morillas, benvinguts també a aquesta sessió de debat. Certament, senyor conseller, hem respirat al final, quan vostè després de fer un panegíric, que ja entenem que l'ha de fer, respecte a la llei tan extraordinària que ens presenta, vostè ha dit: «Però es pot millorar.» I aquest diputat, en nom del seu grup parlamentari, surt amb la vocació de demostrar-li que no només es pot millorar, que la millorarem, sinó que tal com està concebuda avui és manifestament millorable. I amb la voluntat de millorar-la presentem aquesta esmena a la totalitat i la pensem fonamentar.

De totes maneres, em concedirà, senyor conseller, el següent: tota llei té un context polític i econòmic. Vostè no hi ha fet referència, i em permetrà que jo dediqui un parell de minuts de la meua intervenció al context polític i econòmic en què ve aquesta llei.

Primera característica: la dependència energètica del nostre país, de la qual no fem, naturalment, responsable a ningú; és aquesta geografia i aquesta infraestructura que el país té, però manifestem junts la dependència, la gran dependència energètica del nostre país d'energia forana.

Dos: l'increment significatiu que s'ha produït de la demanda al nostre país. És a dir, el nostre país creix, la nostra economia creix, malgrat els símptomes que després hem tingut l'oportunitat d'anar analitzant conjuntament, però la demanda energètica és molt important i afortunadament esperem que ho sigui més, malgrat totes les mesures d'eficiència energètica que vostè vulgui contemplar.

Tres: un deteriorament cert de la xarxa de transport, que ha reconegut tothom; fins i tot les companyies implicades han reconegut que la xarxa estava deteriorada i necessita canvis significatius i de qualitat. I ho digué –és qui ho digué, només amb una referència explícita a l'apagada de Barcelona del 23 de juliol en tindríem prou per saber de què estem parlant. Això també és un dels elements del nostre context avui, quan es presenta aquesta llei al Parlament.

Quatre: un moment econòmic delicat, on les qüestions energètiques juguen un paper fonamental envers la competitivitat de les nostres empreses i envers la productivitat de les nostres empreses. La qualitat del subministrament és decisiva en els àmbits productius. I hem tingut moltes experiències –després m'hi referiré– de veure això des d'un punt de vista crític per part de la gent que ha patit aquesta manca de garantia de la qualitat del subministrament.

Bé, d'aquest conjunt de coses, en part nosaltres en fem responsable l'actual Govern; no de la primera, no de la dependència energètica, d'aquest conjunt de coses que hem anat embastant el Govern té una certa responsabilitat. Té una certa responsabilitat que comença, justament, amb el deteriorament de la xarxa i la seva vigilància, i acaba en el moment delicat. La té aquest Govern. I això ho podríem arrossegar a governs anteriors, no cal ni dir-ho, no perdin ni un minut amb aquest tipus d'argument, ja ho sabem, però estem analitzant la tasca d'aquest Govern en concret. I d'això sí que els en fem responsables, òbviament, a l'hora de plantejar una llei com la que vostès plantegen.

Però hi ha un clar exemple del fet que el Govern no pot respondre adequadament a les necessitats que té plantejades el país amb aquesta llei, que és com si vostès tinguessin justament en el si de la problemàtica del Govern instaurat el problema d'una manca de coordinació del Govern per respondre a reptes energètics importants.

Avui no parlarem de la MAT, avui no parlarem de l'exconseller Puigcercós, legítimament dirigint o participant activament en una manifestació a Perpinyà, però sí que parlarem de les contradiccions que això significa des del

punt de vista de l'actuació del Govern. D'això sí que en parlarem. Sense voler fer sang d'aquesta qüestió, però des de la percepció nostra, que és difícil per al Govern actual que estigui a l'alçada de les circumstàncies si els socis que formen part d'aquest Govern i que donen justament la característica més específica respecte a política energètica d'aquest Govern, home, manifesten clarament, com vam tenir l'oportunitat de llegir en el bloc del conseller Puigercós i en declaracions fetes per ell..., diu: «Escolti'm, la MAT no forma part del Pla d'infraestructures del nostre país.» Diu: «Nosaltres no ens podem sentir solidaris amb això perquè no en forma part.» Un llegeix el Pla d'infraestructures i en té una concepció diferent. Però el senyor Puigercós es va manifestar en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, entenc, tranquil d'ànima, tranquil de consciència, perquè no traïa l'actuació del Govern, que en el Pla d'infraestructures diu el conseller que la MAT no figura.

El trec a collació, aquest exemple, com un exemple, un mer exemple de com és difícil donar resposta des d'un govern que no té la unitat suficient per treballar en aquest àmbit a un projecte de llei d'aquestes característiques. Sense voler aprofundir en la qüestió –no és l'objecte del debat d'avui, però sí que és objecte del context polític en el qual aquesta llei es presenta.

Dit això, passem... És necessària la llei? Oh, i tant! El conseller Castells ha dedicat la major part de la seva intervenció a convèncer-nos d'una cosa que tots n'estem convençuts: la llei és imprescindible. Des d'aquest punt de vista, respondre als dèficits que hem plantejat, la llei que presenta el Govern és imprescindible. Ho és des del punt de vista estatutari; ho és des del punt de vista de l'adaptació de la llei espanyola en l'àmbit del que ens és propi a Catalunya, en funció tant de l'article 133 de l'Estatut com del 123, i ho és des del punt de vista de les exigències que la nostra societat té respecte a la garantia del subministrament elèctric. És a dir, estariem absolutament d'acord –i vull que quedi ben clar i ben entès– en la necessitat d'una llei d'aquestes característiques enviada pel Govern al Parlament.

Pregunta: «Si això és així, vostès per què presenten una esmena a la totalitat?» Si vostès creuen que una llei és necessària, i a més diuen «i tan necessària que és», per què presentar una esmena a la totalitat? Perquè nosaltres creiem sincerament que la llei que vostès ens remeten, com ara tractaré de fonamentar, no és la llei que justament per resoldre aquests problemes el país necessita, ni és la llei que, amb la voluntat que anima el conseller Castells de resoldre aquests problemes, podrà tenir com a instrument adequat per operar sobre aquests problemes. Aquest és el debat. És a dir, no tinguem un debat fals sobre si la llei és necessària o no. Tampoc tinguem un debat fals sobre si aquest moment polític ve tenyit d'aquestes o aquelles qüestions.

Anem al debat sincer i al debat estricte sobre les mancances d'aquest projecte de llei. Nosaltres en veiem set –set; ni una ni dos ni tres, set– i les volem explicar amb una miqueta de detall per veure si poden il·lustrar aquesta voluntat –que jo crec que és comuna a tots els grups parlamentaris– d'acabar tenint un bon projecte de llei.

La primera. Deia el conseller Castells, i no ho podem compartir..., diu: «És una llei molt ambiciosa.» I nosaltres diem tot el contrari: és una llei de tràmit. Per què és aquesta una llei de tràmit? Doncs perquè ho diuen vostès. Com és possible? El conseller Castells ha dit una cosa ben diferent; diu: «Estem aquí amb una llei molt, molt ambiciosa.» Jo m'he llegit detingudament la llei i quan parlava –a fons, eh?, els arguments a fons de la llei–..., la veritat és que he hagut de recórrer a la memòria, una memòria il·lustrativa que citaré diverses durant la meua intervenció.

Conseller, senyores i senyors diputats, mirin què diu exactament –mirin què diu exactament– sobre l'ambició de la llei. Diu textualment –darrer paràgraf de la memòria–: «En conclusió» –és la seva, la seva memòria, és la seva conclusió–, «en cap cas la nova regulació implica que es vulguin o puguin assolir estàndards de qualitat superiors als reglamentaris, sinó que es tracta d'impedir el deteriorament del servei elèctric o situacions d'interrupció de llarga durada, com la que ha ocorregut recentment.» Doncs, no ho compartim; ho lamentem, però no ho compartim. No és que anem als estàndards imprescindibles i anirem..., no, no. Una llei d'aquestes característiques és per apostar estàndards, qualitat superior, evidentment que sí, i, alhora, no per impedir el deteriorament, és per millorar el funcionament de la nostra xarxa, del transport i de la distribució, en definitiva. Aquest és l'element clau. I vostès, quan mirin la llei, si són tan amables, doncs veuran senzillament aquesta valoració d'anem justets respecte a aquesta llei, tenim la llei que hem de tenir i poca ambició respecte a aquesta qüestió.

Primera qüestió: estem davant d'una llei de tràmit i vostès es veuen en l'obligació, compartida amb nosaltres, de presentar-la a aquest Parlament, i amaguen, des del meu punt de vista, el cap sota l'ala sobre problemes d'ambició respecte a aquesta llei i tal qual poden ser plantejats.

Segona objecció: tècnica legislativa. M'han de reconèixer una cosa –jo crec que, a més, és fàcil de reconèixer perquè, doncs, moltes lleis pequen exactament d'aquest plantejament–: hi ha una confusió permanent entre objectius de caràcter general –que sí que són propis d'una llei– i mesures i propostes de caràcter particular –que són pròpies d'un decret. Si vostès tenen la paciència que es necessita, com és natural, per llegir un projecte de llei d'aquestes característiques, observaran les dues coses: objectius molt generals però, en canvi, aspectes molt concrets de regulació, que nosaltres creiem que no es compadeixen d'aquests objectius generals.

«Siguin concrets, si us plau.» Doncs som concrets. Article sisè. Si vostès llegeixen l'article sisè, «Condicions per a la garantia i la reposició del subministrament elèctric», hi ha l'objectiu clau que això ho hem de garantir; però, a canvi, vostès podran comprovar com fins i tot es pretén que quan, en l'àmbit de la xarxa, per restablir el subministrament, es produeix una incidència, es planteja aquest escalat –per mi sorprenent–: zones urbanes, s'ha de resoldre en dues hores; zones semiurbanes, s'ha de resoldre en quatre hores; zones rurals, s'ha de resoldre en sis hores. Això vostès ho posen a la llei, ho

decreten tal qual, es queden tranquils i les companyies hauran de resoldre, quan parlem de zones urbanes, més de vint mil subministraments..., ho han d'enllestir en dues hores. Ho ha decretat el Govern, figura en una llei... Miri, nosaltres aquest tipus de tècnica legislativa no podem acabar de compartir-la.

Si veiem l'article 13, «Disseny de la xarxa i capacitat de les instal·lacions», i vostès entren en l'apartat f.1 i f.2, el detall amb què es regulen l'f.1 i l'f.2 és propi no d'una llei, jo crec que va més enllà del reglament. Però vostès... Forma part de tot aquest tipus de plantejament. També l'apartat g del mateix article 13; si vostès ho llegeixen, crec que serà molt difícil que em neguin la raó que vostès ens expliquen, més que el què, *com* s'ha de fer perquè justament aquesta garantia a tots els nivells quedi, des del punt de vista del detall, enllestida.

Home, jo –i el conseller Castells ho sap i la cambra també ho sap– no sóc massa partidari d'entrar en la regulació específica, al detall, però tinc la impressió que vostès han fet a aquesta llei un *maremàgnum*, un *collage* d'objectius i mesures que, des del punt de vista legislatiu..., jo ja entenc –clar que sí– l'ànim que els mou, però des del punt de vista legislatiu és pràcticament infumable, si vostè llegeixen amb deteniment la llei.

Intervencionisme –tercer punt–, l'excés d'intervencionisme en aquesta llei. Aquest presenta un punt, des de la meua perspectiva, ben curiós, perquè vostès fan, respecte a la distribució, tot un plantejament molt, molt d'intervenció; respecte al transport, pràcticament ni una paraula. Semblaria..., i vostès ja em perdonaran, però semblaria que pensem en una companyia sí i en l'altra companyia no. Vostès ja em perdonaran, però jo no puc sostreure'm d'aquesta impressió quan em lleigeixo detingudament la llei. Ja l'intervencionisme sura pertot arreu. Des de quin punt de vista sura? Miri, s'incrementen les funcions a desenvolupar par part de l'Administració. He escollit uns quants mots constants: supervisió, dirigir instruccions, participar, controlar. El seu llenguatge. Dos: «Incrementem el personal supervisor.» Només faltaria, més capítol 1 per a tothom. Tres: instruccions concretes a les empreses; es dissenya fins a l'últim punt de la subestació. (*Veus de fons.*) No, no, res de *laissez faire*, no, perquè els diré el següent: nosaltres clar que acceptem que aquesta és una activitat regulada –aquest és el moll de l'os d'aquest debat–, que el Govern hi ha de dir alguna cosa; el que no entenem és aquest intervencionisme fins al petit detall, que farà que vostès siguin incapaços de controlar després què ha passat amb les coses. Ep!, i orientada cap a una situació –la distribució–, mai a la xarxa de transport. Dit d'aquesta manera, si es llegeixen l'article cinquè, el catorzè, el quinze i el número 16 –que ara no hi vull entrar aquí en detall–, vostès podran comprendre perfectament el que els dic.

Costos econòmics. Ni un mot. Els ho ha dit el CTESC, els ho ha dit el vot particular del Foment i els ho diu aquest diputat: ni un mot sobre costos econòmics. Més enllà –torno a llegir la memòria–: «No es tracta d'imposar» –diu la memòria– «unes obligacions noves que tinguin un impacte econòmic» –increïble!– «sobre les empreses elèctriques, sinó de definir com acomplir unes obligacions ja imposades per la normativa estatal.» I

s'hi diu, textualment: «No es tracta de mesures que tinguin repercussió econòmica vers les empreses elèctriques, sinó que són mesures que faciliten i sistematitzen el compliment de les seves obligacions.» Increïble. Si vostès ens diuen que aquest projecte de llei, segons la seva memòria, explícitament –no implícitament, explícitament– no té cap cost per a les empreses, no ens ho podem creure; senzillament no ens ho creiem. I si veritablement fan un projecte de llei d'aquestes característiques que no tinguin costos per a les empreses, no val res el projecte de llei que vostès em plantegen.

Només hi ha una xifra concreta en la memòria: el personal. Diu: «Això ens costarà un milió d'euros més i l'hauré de posar al pressupost.» I la resta? Ni una paraula. Tindrà un cost? Ni una paraula. Qui ho pagarà? Les elèctriques. Però en aquest país sabem que, quan ho paguen les elèctriques, ho acaba pagant el contribuent –quan ho paguen les elèctriques, ho acaba pagant el contribuent.

Més enllà encara –vaig acabant, president. Més enllà encara, els dic, quan hem parlat amb les companyies elèctriques, ells tenen quantificat el seu cost. Jo, per prudència, no els el diré, ja els diran a vostès el cost que tenen quantificat. Però la repercussió –la repercussió–, justament amb l'increment de la tarifa diferencial a Catalunya, la pagarà el contribuent, la pagarà l'usuari. I és de dos dígitos. O vostès creuen que una inversió com la que es demana a les elèctriques l'assumiran les elèctriques? Vostès, gent situada en l'àmbit de l'esquerra, crítics amb aquestes companyies en general, creuen que una inversió, que passarà dels 3.000 milions d'euros, la pagarà exclusivament les empreses...?

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Haurien de dir –acabo, president– amb mi que l'acabaran pagant els contribuents. I per això nosaltres creiem que això és millorable.

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo només, president, fent dos enunciats més, perquè es vegi el conjunt de la intervenció. U, el Parlament en queda fora. I quan parlem comissions i comissions de seguiment, no seria raonable, vistos els antecedents de la polèmica generada al Parlament a tenor de l'apagada del 23 de juliol, que tinguéssim una voluntat que les empreses un cop l'any, a la Comissió d'Economia i Energia...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...compareguin. Senyor president...

El vicepresident segon

Hauria d'acabar, sí.

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo ja dient que hi ha un element més, l'últim –no el puc desenvolupar–, que és el d'invasió de competències locals, que és clarament manifesta i que el conseller, com és natural, no n'ha fet cap mena d'allusió. Espero que, com que tindrem una contradicció per part de l'il·lustre senyor Terrades, quan en tinguem l'oportunitat també explicarem per què es produeix una invasió de competències amb els municipis, que ens fa tot plegat pensar que una esmena a la totalitat no només és necessària, senyors diputats, és imprescindible.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Terrades, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, nosaltres valorem, a diferència del que ha fet el senyor Fernández Teixidó, de manera molt positiva la presentació d'aquesta llei. Creiem que és una llei, a més a més, ambiciosa, no?; ambiciosa pel mercat que vol regular, per les garanties que vol donar als usuaris i usuàries del nostre país.

I justament és important la presentació d'aquesta llei perquè en el nostre país, a Catalunya, tots vostès ho saben, en els darrers anys s'han patit múltiples incidents que han afectat milers d'usuaris, i no m'estic referint únicament i exclusivament a l'episodi greu, al greu episodi que va viure el país al juliol, al juny de l'any passat, que va afectar la ciutat de Barcelona i altres ciutats de l'entorn metropolità i que va deixar sense subministrament elèctric al voltant o una mica més de tres-cents mil abonats, és a dir, pràcticament un milió de persones. Per tant, des d'aquest punt de vista, és bo, és convenient que es regulin les obligacions de l'empresa transportista i de les empreses distribuïdores que operen a Catalunya, bàsicament dues, no? –bàsicament dues–, que són les que tenen pràcticament o copen tot el mercat. I, per tant, el que cal és..., i són aquestes empreses les que han de donar –l'empresa transportista i l'empresa i les empreses distribuïdores– un servei amb garanties i, sobretot, amb qualitat, no?, amb qualitat elèctrica, als usuaris de les empreses del país.

Aquest projecte de llei –ho deia el conseller– que avui comença la seva tramitació el que fa és donar compliment a l'Estatut d'autonomia, a allò que estableixen els articles 133 i 123 de l'Estatut en matèria d'energia, és a dir, tot el que fa referència a l'autorització administrativa de les instal·lacions ubicades a Catalunya, la regulació de l'activitat de distribució, l'exercici de les activitats d'inspecció i el control d'aquestes instal·lacions, i també el desplegament de les normes complementàries de qualitat dels serveis energètics, i un tema important, que també..., la defensa dels drets

de les persones consumidores i usuàries envers aquests serveis. Estem, en conseqüència, exercint i desenvolupant l'Estatut d'autonomia.

Aquesta llei també està emparada en la Llei estatal 17/2007, de modificació de la llei elèctrica, que ha reconegut per primera vegada la competència autonòmica –per tant, de la Generalitat– per supervisar l'acompliment de les funcions dels gestors de les xarxes de distribució en el nostre territori.

És oportuna, aquesta llei, i és ambiciosa, sobretot perquè, com vostès saben, el país, Catalunya, ha tingut un fort creixement els darrers anys tant de la demanda mitjana, superior a l'espanyola, com en situacions estacionals, en situacions punta, sobretot a l'estiu i a l'hivern, i tenint sobretot en compte les previsions de creixement de la demanda d'aquí al 2015, que es pot situar, aquest increment, al voltant d'un 35 per cent, i que, per tant, fan urgents, fan necessàries mesures per assegurar la garantia de subministrament al conjunt d'usuaris i usuàries. I mesures que també s'han d'adoptar a la vista de les diverses insuficiències que s'han manifestat a la xarxa, tot i l'increment d'inversions, que des de l'any 2003 ha crescut a un ritme del 15 per cent.

Els incidents han posat en relleu les mancances de la xarxa de transport i de la xarxa de distribució. Queda clar, des del nostre punt de vista, que, malgrat l'increment d'inversions aquests darrers quatre anys, aquestes no són suficients per garantir que el sistema no se'n quedi obsolet. I és obligació dels poders públics, del Govern de la Generalitat de Catalunya, garantir la qualitat i el subministrament d'energia elèctrica que han de fer –això sí– les companyies que presten aquest servei.

El país no es pot permetre col·lapses del sistema; ens hi va la qualitat de vida de la nostra societat, la competitivitat del teixit econòmic, i també el benestar de tots i cadascun de les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya. Cal un gran acord, des del nostre punt de vista, entre les administracions, entre les empreses i els ciutadans, per modernitzar les dotacions energètiques del país. Hem de desdoblar línies, hem de millorar la qualitat i garantir la seguretat de la xarxa, que en molts casos és antiga i deficient, hem de fer més subestacions...

I no els parlo de la necessitat de construir nous centres de generació, o millorar les connexions, o canviar models de consum poc sostenibles, perquè no és el sentit estricte d'aquesta llei, malgrat que el senyor Fernández Teixidó ens hagi fet un viatge per altres aspectes col·laterals d'aquesta llei. El senyor Fernández Teixidó té molt bona memòria, a vegades selectiva, perquè, clar, s'ha oblidat d'explicar-nos des d'aquesta tribuna que en més de vint anys no hem fet una línia d'alta tensió a Catalunya, de més de quatre-cents, eh? I per tant, des d'aquest punt de vista, poca memòria selectiva, eh?

Podríem parlar també de les inversions que s'han fet a la xarxa tant de distribució com de transport a Catalunya en els governs en què vostès tenien presència, o fins i tot quan volien ser decisius en altres àmbits de la governabilitat del país i les inversions que s'han produït els darrers anys tant pel que fa a la xarxa de transport com la de distribució en el nostre país.

Nosaltres considerem que els accidents es poden produir, els incidents es poden produir, però, tanmateix, hem de garantir als ciutadans que tenim un sistema fiable i amb capacitat de resposta efectiva per solucionar de manera més eficient successos com els que van succeir, i amb la gravetat amb què van succeir, el 23 de juliol de l'any passat i que són impropis d'una societat amb un nivell de prosperitat com és el de Catalunya. I per això està bé que en la llei es reguli com actuar en algunes d'aquestes incidències, quan es produeixin.

El Govern de Catalunya, exercint les seves competències, ha de regular el servei de subministrament elèctric tal com es fa en la llei, és a dir, el disseny de la xarxa, dels equips i dels sistemes, les condicions per a reposició del servei en cas d'incidents, el control de les instal·lacions i tot un seguit de qüestions que han anat sortint al llarg d'aquest debat i que segur que sortiran en el tràmit parlamentari, un cop la ponència de la llei es constitueixi i puguem avançar en el debat d'aquesta i en les esmenes que de ben segur els grups de la cambra presentarem i presentaran a aquesta llei.

Ho torno a repetir: l'objectiu de la llei ha de ser i és donar les màximes garanties als consumidors i als usuaris. Dit això, també és precís –una mica, escoltant les intervencions del diputat que ha defensat l'esmena a la totalitat– que les empreses de transport i de distribució, bàsicament Red Eléctrica i FECSA-Endesa, tot i que estem en un mercat liberalitzat, gaudeixen pràcticament d'una posició dominant al nostre país, a Catalunya. Són dues empreses que gaudeixen, si m'ho permeten, de la concessió d'un servei públic i que la seva obligació bàsica, també d'aquestes empreses, és garantir el subministrament elèctric, que és essencial, ho torno a dir, per a la vida diària de les persones que viuen a Catalunya, però també del teixit econòmic del nostre país, i són les empreses a qui els correspon fer els plans d'inversió.

Fins a l'entrada en vigor de la Llei 17/2007, que va entrar en vigor el 5 de juliol del darrer any, els plans que s'acordaven entre les empreses i les administracions públiques no eren vinculants per a les primeres. Dit d'una altra manera, davant d'un incompliment de les inversions per part d'aquestes empreses –i, per tant, no es tiraven endavant–, la Generalitat, el Govern de la Generalitat no podia imposar sancions des d'aquest punt de vista, no?

Ara això ja no serà així. No serà així per la llei aquesta, i no serà així tampoc pel real decret que el Govern d'Espanya ja ha vist en consell de ministres, de regulació de l'activitat de distribució, ara fa aproximadament uns quinze dies, i que li atorga en compliment de la llei, i també de les disposicions estatutàries, totes les competències, al Govern de la Generalitat, per aprovar els plans d'inversió; faculta també el Govern per conèixer tota la informació econòmica dels recursos que les mateixes empreses han d'esmerçar per a la inversió i el manteniment en la xarxa de distribució i en la xarxa de transport en el nostre país.

Aquesta llei que d'aquí a unes setmanes aprovarem..., les empreses –ho deia el conseller– hauran de presentar, un cop estigui aprovada, tot un seguit de plans: un pla general d'inversió a nivell quinquennal, per conèixer

quins seran els objectius de les empreses, i també un pla d'inversions anuals abans del 15 d'octubre de cada any. L'objectiu és clar –és clar–, perquè el que volem és tenir clar què és el que cal fer i realitzar un seguiment del compliment dels plans d'inversió i manteniment i, si escau, aplicar el règim sancionador que contempla la mateixa norma.

Senyores diputades, senyors diputats, tots sabem que en el passat recent les empreses..., si més no, la principal que opera a Catalunya, FECSA-Endesa, ha tingut elevats beneficis que li ha permès repartir dividendes certament importants, fins i tot pagar algunes indemnitzacions milionàries, no?

També sabem que el Govern d'Espanya va adoptar a partir de l'any 2004 tot un seguit de disposicions per millorar la retribució a la distribució, justament perquè permetés un increment important de les inversions a la xarxa de distribució i per millorar la qualitat del servei. Sense anar més lluny, l'any 2006 es van injectar, a la retribució a la distribució, més de 500 milions d'euros, que sumen un conjunt total de 4.000 milions d'euros per a la inversió, per al manteniment a la xarxa de distribució.

Però els hem d'exigir també, a les empreses distribuïdores, que expliquin amb claredat quins són els seus objectius d'inversió territorialitzada també, i l'obligació d'invertir a Catalunya, sobretot perquè..., i ho deia jo en una altra intervenció parlamentària temps enrere, que pràcticament podem estar parlant d'un mercat certament captiu, no?, perquè de competència, competència, poqueta, no? Aproximadament més del 90 per cent del mercat està en aquests moments en mans d'aquesta empresa distribuïdora.

En conseqüència, el que cal és disposar, des del nostre punt de vista, de la normativa jurídica que permeti augmentar les garanties de qualitat del subministrament elèctric a Catalunya.

Si em permeten –parlant d'algunes de les qüestions que segurament quan avanci el tràmit de la llei tornaran a sortir–, les empreses ja els diran què costarà o què costa aplicar aquesta llei. Miri, jo crec que tots..., tampoc parlaré de xifres, però tots les coneixem. Els costos de reposició també sabem quins són, i algunes de les xifres que les empreses o que aquesta empresa ha avançat del que li costaria o què li podria costar l'aplicació d'aquesta llei..., permetin-me que modestament en dubti, no?, coneixent els costos totals de reposició de tot el sistema. Nosaltres considerem que hi ha marge econòmic suficient per tal que les empreses que han de fer les inversions les puguin efectuar sense l'increment de la tarifa que vostè crec que intentava apuntar en la seva intervenció.

L'objectiu del meu grup parlamentari en el procés aquest que ara s'obre serà ser receptiu a totes les propostes que portin a millorar la norma, eh? Aquest és el nostre compromís. I, més enllà d'aquest compromís, jo crec que també en volem avançar un altre, que és generar un clima de confiança en què cada dia tindrem uns millors i més eficients serveis públics.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del grup... (*El Sr. Fernández Teixidó demana per parlar.*) Perdó, sí, senyor Fernández Teixidó, té el seu dret al torn de rèplica.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Molt telegràficament, agraïxo, senyor Terrades, diputat Terrades, el to de la seva intervenció, com la del conseller, però anem telegràficament als punts que entenem que són centrals.

U. La presentació de la llei és positiva? És clar que sí. Això no ho discutim, diputat Terrades. Discutim si aquest projecte és notablement millorable o no. Ho és, i per això nosaltres presentem aquesta esmena a la totalitat.

Dos. Només recordar-li, diputat, que ni un mot al conjunt d'elements que hem presentat al debat que fonamenten la nostra esmena a la totalitat. Si nosaltres parlem d'intervencionisme, de tècnica legislativa, de manca d'ambició, de costos socials, que el Parlament en queda al marge, etcètera, vostè ha de fer alguna referència als elements que fonamenten una esmena a la totalitat. Vostè no ho ha cregut oportú, ha anat amb el discurs que vostè tenia preparat, i això ho admeto, però pensi que vostè no respon als fonaments que ens serveixen per presentar aquesta esmena a la totalitat. Ni un mot respecte a això.

Tres. Ni un mot sobre la contextualització d'aquesta llei. Jo ja ho entenc, però permeti'm que amb aquests tres minuts que tinc li ho recordi: ni un sol mot. És una llei abstracta, al marge del Parlament, al marge del moment polític que viu Catalunya, i la reflexió de contextualització al Partit Socialista, en nom de la resta de grups parlamentaris, no li mereix cap opinió.

Quatre. Qüestió clau: no es poden equiparar les directrius per a les empreses del transport amb les empreses de distribució; no és veritat, i vostès ho saben. Els requeriments a les empreses de distribució no són els mateixos que els requeriments a les empreses de transport. No dic res més, vostès deuen saber per què, però no dic res més ni faig cap intenció..., ni cap judici específic. Només dic que no són les mateixes, que ho tinguin en compte. I anem a veure si en el tràmit parlamentari ho modifiquem.

Cinc, per què a la memòria econòmica no hi ha ni un sol element respecte al cost econòmic? No m'ho ha plantejat, això, senyor Terrades. Per què no n'hi ha? Per què no n'hi ha? Escolti'm, senyor Terrades, cregui'm: per què no n'hi ha? Perquè vostès pensen que aquests diners els acabaran pagant les companyies. Diu: «A la memòria econòmica no figura cap cost perquè no pagarà la Generalitat.» Qui paga? Les companyies.

Home, és commovedor que des de les files del socialisme a aquesta cambra se'ns digui que les companyies pagaran tota la inversió i que no hi haurà repercussió als usuaris. És commovedor sentir això des de les files socialistes. Perquè les empreses, *naturalment*, faran les inversions que són necessàries i que hem d'aconseguir que facin. I qui acabarà pagant aquestes inversions o

bona part de les inversions, si no les paga el Govern? Els usuaris. Per l'amor de Déu, els usuaris! I hem estudiat la repercussió: dos dígit. I si vostès volen passar de puntetes sobre aquesta qüestió, home, em sembla un error «garrafal». Ja no parlo de costos socials, parlo només de costos econòmics. I si vostès creuen que pugi el que pugi la factura per a les empreses elèctriques, les de transport i les de distribució, acabaran pagant només les empreses, vostès estan en un món benèfic i seràfic que no és exactament el nostre.

Per acabar, senyor president, dues qüestions més. Dues qüestions més, però només puntuals. Article 21 de la llei: competències dels ajuntaments envaïdes totalment. Vostès que han estat sempre tan i tan partidaris de l'autonomia municipal, llegeixi's l'article 21 i comprovarà exactament com s'envaeixen les competències municipals.

I darrer punt. Dit tot això, clar que ens tindran al seu costat per millorar la llei. Faltaria més... Dit que presentem una esmena a la totalitat perquè aquesta llei –projecte de llei– és millorable, i que havien d'enviar un projecte de llei a aquesta cambra millor, clar que quan arribi el tràmit parlamentari, amb vostès i amb nosaltres aquesta llei millorarà. Ai si no millorés! I un dels elements que haurem de millorar tindrà a veure amb contraure, en la possibilitat..., el caràcter intervencionista de la llei –tot acceptant la regulació, això no es discuteix, no es discuteix–, avaluar sincerament costos econòmics i costos...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...socials –acabo, president–, poder evitar la invasió de competències i, en definitiva, tenir des del punt de vista legislatiu una llei que els enorgulleixi a vostès, Govern que l'ha presentat, i a l'oposició, que mirarem en el seu moment d'aprovar-la degudament.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Teixidó. Senyor Terrades, té la paraula.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president, des de l'escó estant, no? Miri, invasió de competències dels ajuntaments, cap ni una, eh? El que pretenem és treballar conjuntament. Aquest és l'objectiu de la llei: treballar conjuntament i coordinadament amb els ajuntaments, per donar garantia de subministrament als usuaris i usuàries del país, que viuen als pobles i a les ciutats del nostre país, no? Vostè es confon. Vostè sap que l'activitat de distribució està regulada, eh? Per tant, no em posi en el mateix cistell l'activitat de transport i la de la distribució.

Ni intervencionisme ni falta d'ambició. En tot cas, jo ja entenc que vostè, que és molt lliberal, eh?, i que a

més a més en fa gala, cosa que em sembla perfecta..., escoltant la seva intervenció –la primera i la segona– m'ha semblat que defensava més els comptes d'explo-tació de les empreses de distribució que els interessos públics, que els serveis públics que han de rebre els nostres ciutadans.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé, moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller Castells... Bé, en un primer moment la meua intervenció la volia fer donant-li un sentit institucional, per dir-ho d'alguna manera, però per al·lusions directes de l'honorable i estimat senyor Teixidó a membres del meu grup parlamentari la dividiré en dos blocs. La primera serà res, uns minuts, entenc jo, per al·lusions directíssimes a membres del meu grup parlamentari, i la segona, doncs, com no podia ser d'altra manera –i aquí hi anirà la major part de la meua intervenció quant a minutatge–, serà parlar únicament i exclusivament del que hem vingut a fer avui, que és parlar de la llei en qüestió.

En primer lloc, a veure, senyor Teixidó. Vostè ha fet una sèrie d'afirmacions on deia, doncs, que una sèrie de membres del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana van anar a una manifestació. I jo, davant d'aquestes afirmacions, li faria una pregunta, senyor Teixidó. Dues, millor dit. Quin coneixement té del partit vostè a comarques de Girona? I dues: quina coherència –afirmació, seria en aquest cas– demostra vostè amb afirmacions com les que ha fet fa un moment? Dic això –dic això, senyor Teixidó– perquè, bé, jo no sé si vostè sap qui va encapçalar aquesta manifestació. És un senyor que es diu Francesc Xavier Quer i Bosch, és alcalde de Crespià... (*veus de fons*) –em deixa parlar, si us plau, senyor Teixidó?– i governa sota un color polític que és el de Convergència i Unió. (*Veus de fons.*) Acabo, acabo. Un 80 per cent dels municipis que integren l'anomenada AMAT formen part, bé, del partit de Convergència i Unió. O coherència, o desconeixement del territori, senyor Teixidó.

Anem al que hem vingut a fer, que és parlar de la llei. Valorem positivament la modificació de la regulació de la garantia i qualitat del subministrament elèctric. Els episodis petits, com molt bé s'ha dit en altres intervencions, en els darrers anys..., per a una important quantitat d'usuaris justifiquen –entenem des del nostre grup parlamentari– plenament aquesta acció legislativa, així com també els riscos potencials que poden presentar en un futur les xarxes de distribució.

Sempre hem defensat el caràcter essencial del subministrament elèctric per al teixit industrial i de servei públic per a la ciutadania en general. Qüestions que van quedar molt clares i demostrades amb l'avaria i apagada a Barcelona, el passat 23 de juliol, que fa afectar més de tres-cents mil usuaris. La dificultat per restablir el servei va posar en qüestió el model de la xarxa i la precarietat de la xarxa de distribució. El baix nivell d'inversions i la lentitud, també, en la seva millora, entenem que fins avui

continuen. D'aquí la necessitat d'aprovar, hi insisteixo, en aquest debat a la totalitat, el Projecte de llei en matèria de garantia i qualitat del subministrament elèctric.

L'Estatut d'autonomia inclou la competència de la Generalitat en tot el que fa referència a l'autorització administrativa de les instal·lacions elèctriques, la regulació de l'activitat de distribució, l'exercici de les activitats d'inspecció i control i el desplegament de les normes de qualitat dels serveis energètics, així com la competència exclusiva en matèria de consum, que inclou la defensa del dret de les persones consumidores.

Bàsicament, d'aquesta llei destaquem tres aspectes. S'han dit, nosaltres hi insistirem. En primer lloc, la xarxa elèctrica s'haurà de dissenyar de manera que cada client pugui rebre subministrament des de més d'una subestació.

Segon punt, augment de les tasques de previsió i control de la xarxa. Les empreses hauran de presentar a la Generalitat un pla general d'inversions de caràcter quinquenal, i un altre d'anyal, que detallarà les actuacions que la companyia hagi projectat, així com el calendari d'execució i una previsió de despeses i finançament. El Govern de la Generalitat podrà intervenir en aquesta planificació. Pensem que la llei hauria d'incloure també plans d'eficiència energètica i millora de gestió de la demanda.

Tercer punt, es redueix el temps màxim per a la reposició del subministrament. La xarxa de distribució es troba amb un endarreriment crònic de manteniment i d'inversió, i preocupant de cara a un futur pròxim, quan les previsions de la Secretaria General de l'Energia i del Ministeri d'Indústria per al període 2005-2011 afirmen que representen una dotació del 14,8 –quant a inversions– per cent del total, tot i que Catalunya representa el 25 per cent del consum, segons dades de la Comisión Nacional de la Energía. Aquesta llei ha de servir, ha d'apuntalar..., ha de servir per ajudar a revertir aquest procés.

Un cop passat el tràmit parlamentari d'avui, en el període de compareixences escoltarem des del nostre grup parlamentari amb especial interès les aportacions que puguin fer, com no podia ser d'altra manera, per millorar el que pugui ser millorable d'aquesta llei, per poder escoltar el que argumentin, afirmin sobre la llei els diferents agents socials afectats, així com també les entitats vinculades en el món local, especialment en qüestions com ara, per exemple, la innovació i la millora en la gestió de la demanda, associades a la distribució, aspectes com el foment de les energies renovables en la regulació de la distribució i aspectes, també, com no podia ser d'altra manera, que afecten l'autonomia local.

Vaig acabant, senyor president. Considerem molt positiva aquesta llei. Considerem positiu que es regulin mitjançant la inclusió en l'ordenament jurídic les obligacions d'empreses distribuïdores que operen a Catalunya i que han de donar el servei de garantia del subministrament elèctric.

En definitiva, aquesta llei té un seguit de requeriments que serviran perquè la Generalitat vetlli per un sistema elèctric de qualitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, jo vull començar la meua intervenció fent un èmfasi més important sobre el que considerem que és l'origen fonamental d'aquesta llei, i que és el de l'apagada que va tenir lloc el passat 23 de juliol, que va afectar sobretot la ciutat de Barcelona, però també l'Hospitalet i Esplugues de Llobregat, encara que en menor mesura.

Aquell accident va afectar aproximadament 325.000 clients i, per, tant, ja s'ha dit que es pot estimar que va afectar un milió de persones aproximadament, moltes de les quals no van veure normalitzat el servei –restablert el subministrament elèctric– fins passades cinquanta-vuit hores de l'inici de l'accident. Les molèsties, tot i això, les molèsties inherents en aquell accident es van allargar encara durant algunes setmanes, fruit de la circumstància que hi haguessin més de cent cinquanta generadors autònoms al carrer.

Per tant, des d'aquest punt de vista i amb aquesta introducció, l'abast i dimensió d'aquell accident, al nostre entendre, és motiu suficient per tal que el Govern intenti –intenti– adoptar mesures, en aquest cas en forma de llei, per tal de preveure i intentar evitar que aquestes situacions es puguin reproduir, es puguin tornar a produir en el futur. Actitud, des del nostre punt de vista, lloable, i que contrasta, ni que sigui anecdòticament, amb l'actitud d'algun conseller, que tot i les afectacions que sobre el comerç i el turisme va tenir aquell accident, doncs, va optar..., va preferir marxar de vacances.

És precisament el fet que aquest projecte de llei pretén oferir mesures per intentar evitar aquelles circumstàncies de juliol de l'any passat, que el nostre grup parlamentari el valora positivament, sense voler dir que estem d'acord plenament amb ell. Però que és motiu suficient com per no haver presentat esmena a la totalitat i també per no donar suport a l'esmena a la totalitat presentada pel Grup de Convergència i Unió.

Com he dit, això no significa que estiguem d'acord en absolut amb tot el contingut ni amb les conseqüències del projecte de llei. I, en aquest sentit, creiem necessari –i això ha estat evitat fruit de la urgència amb la qual s'ha tramitat el projecte de llei– que hi hagi un debat polític, social i fins i tot tècnic sobre l'abast d'aquesta llei, sobre les conseqüències d'aquesta llei. Crec que tindrem oportunitat de tenir-lo. El debat polític ja el tenim..., però també segurament social i tècnic. Tindrem oportunitat de tenir-lo en el tràmit parlamentari en la fase de compareixença de diferents sectors, per tal que donin l'opinió respecte de les conseqüències i del contingut del projecte de llei.

Creiem que l'objectiu fonamental de la tramitació de la llei ha de ser un, que és garantir l'eficàcia de la norma, és a dir que allò que resulti de la llei finalment sigui eficaç per a l'objectiu que es persegueix.

Al final d'aquesta tramitació, per això, ens haurem de preguntar si aquesta llei hagués estat en vigor i hagués estat vigent i les mesures que en ella es contemplen, el 23 de juliol del 2007 s'haurien pogut evitar les circumstàncies que es van produir? Si en aquell moment som capaços de dir: «Sí, s'haurien pogut evitar», creiem que aquest seria motiu suficient que justifiqués l'esforç de realització d'aquest projecte de llei.

Avui, però, ja els ho advertim, tenim dubtes que això sigui així. Fonamentalment perquè el desplegament de moltes de les disposicions es relega a futures reglamentacions, i per tant, no tenim els elements suficients com per dir si hi hauran modificacions substancials respecte a la situació actual que permetin millorar determinats aspectes, com poden ser el de la concessió d'autoritzacions o com poden ser alguns criteris de disseny.

Anem al contingut. Respecte al contingut, i al marge de l'esquema que ens ha fet l'honorable conseller respecte de la llei, nosaltres també volíem parlar d'un altre aspecte, que és que s'inclouen obligacions a les empreses elèctriques cap als consumidors i que creiem que té la seva importància i no se n'ha fet esment, almenys amb la suficient intensitat, que nosaltres considerem necessària.

I en aquest sentit sí que plantejar una qüestió que segurament és menor, segurament és de tècnica legislativa, però que ens preocupa, i és que tal com està redactada actualment la llei no contempla els mateixos drets i deures en els consumidors, en els usuaris i en les empreses. I desconexem segurament quina diferència hi ha entre un consumidor que és una persona física o un consumidor que és una persona jurídica. Però això certament amb la redacció de la llei queda confós i s'estableixen algunes diferències que entenem que caldrà millorar en la tramitació de la llei.

Vaig a l'esquema que ens ofería el conseller, i que ens parlava d'un primer capítol, que és el criteri de disseny de les instal·lacions, i en el qual s'estableix que qualsevol consumidor... –no farà diferències: em refereixo a tots en general–, qualsevol consumidor haurà de disposar del subministrament d'un mercat principal, d'una subestació, però també per seguretat haurà de disposar d'una segona subestació, que és el que seria en el mercat secundari. Hi estem perfectament d'acord amb aquest criteri.

Fixin-se si hi estem d'acord que la legislatura passada en una interpellació que aquest mateix diputat li va fer al conseller que en aquell moment tenia competències en matèria d'energia, en fase de tramitació del Pla de l'energia..., en fase de tramitació sortosament, el Pla de l'energia finalment va rectificar aquell aspecte, perquè aquell document provisional deia que s'havien d'evitar totes aquelles instal·lacions redundants i que dupliquessin serveis. Aquest diputat ho va criticar, perquè precisament la redundància de les instal·lacions és el que pot permetre que davant d'una incidència, davant d'un accident es pugui intentar evitar que succeeixi el que va passar a Barcelona. I és el que es podria intentar evitar que succeeixi a Girona, si en aquests moments hi hagués qualsevol incidència a la xarxa a través de la connexió o de la interconnexió fronterera amb la línia de molt alta

tensió. Per tant, d'acord amb aquest criteri, amb aquests elements de criteri de disseny d'instal·lacions.

Segona qüestió, control de les inspeccions, de les instal·lacions i de les inspeccions. Ens diu el conseller: «Hem de tenir la seguretat que es fan les inspeccions precises.» Sí, ja les tenim ara, ja tenim els elements ara perquè això sigui d'aquesta manera. Per tant, *a priori* la llei tampoc no introdueix cap novetat en aquest sentit. Ja veurem si després en el reglament s'introdueixen novetats. Avui per avui no s'introdueix cap novetat. També, amb la supervisió del control de les inspeccions, ja és una competència que s'està exercint, la de controlar els organismes que realitzen les inspeccions. És una competència que ja tenim i, per tant, en aquest sentit no hi ha novetat.

Discrepo del senyor Terrades quan diu respecte dels plans d'inversió... —que és una de les novetats d'aquesta llei, que també és una de les qüestions que apareix en la Llei 17/2007 de l'Estat, de la Llei 54/97—, però discrepo en el fet que l'execució d'aquests plans d'inversió siguin obligatoris. Simplement li llegiré l'informe de l'assessoria jurídica del Departament d'Economia i Finances; no ho dirà aquest diputat, ho diu l'assessoria jurídica del Departament d'Economia i Finances. Diu, escolti'm: «Es contempla com a infracció molt greu l'incompliment del contingut dels plans d'inversió presentats per causes imputables a l'empresa que l'hagi presentat.» I l'assessoria jurídica els diu: «Es qüestiona la legalitat de la mateixa atenent la configuració que la Llei 54/97, del sector elèctric, fa de la planificació i en la mesura que la llei del sector elèctric estatal tampoc no ho contempla com a infracció, atès que la planificació de la distribució és merament indicativa i no vinculant.» Els ho diu aquest diputat, però els ho diu l'assessoria jurídica del Departament d'Economia. És a dir, els plans d'inversió no són vinculants i, per tant, difícilment en podem exigir el seu compliment i encara més difícilment ho podem sancionar.

Acabo, perquè no tinc més temps, però sí dir-los que he omès qualsevol referència al desplegament estatutari, perquè estem plenament convençuts que aquesta mateixa llei amb molt poques diferències s'hagués pogut realitzar amb l'Estatut anterior, pràcticament les mateixes. Discrepo també de l'accent que es posa sobre les noves competències. Jo crec que l'accent on l'hem de posar és a ser *competents* en l'exercici de les competències.

I ens diu el conseller: «S'ha fet un gran esforç.» I no en tenim cap mena de dubte, que s'hagi fet un gran esforç per arribar a un projecte de llei com el que tenim sobre la taula, però també hauran de reconèixer que hi ha una altra comunitat, com és la de Madrid, que té una llei, que és la 2/2007, aprovada al març, sense necessitat que hi hagués hagut cap gran apagada, que té unes característiques extraordinàriament semblants...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...al projecte de llei que estem debatent avui en aquesta cambra.

Per tant, amb l'ànim de millorar aquesta llei en la fase de debat en ponència, el nostre grup s'oposarà a l'esmena a la totalitat presentada pel Grup de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula el senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller i membres del seu equip que avui ens acompanyen, d'entrada una consideració òbvia, el nostre grup considera que el projecte de llei que se'ns presenta és necessari, útil i positiu.

I assenyalem, a més a més, amb satisfacció, que trenca una certa tendència a no intervenir o intervenint suficientment en el sector elèctric, allò de deixar-ho tot en unes mans exclusivament dels privats, donar per bo l'esperit d'una normativa estatal que prové de la legislatura 2000-2004, que és extraordinàriament no interventora, fins i tot en comparació al nostre entorn dels països europeus, i que ha oblidat moltes vegades el caràcter de servei essencial que té el subministrament elèctric per als sectors productius i per a l'economia en general.

I aquest marc poc regulador, què ens ha comportat? Inversió insuficient, manteniment insuficient i moltes vegades que algunes empreses hagin estat més pendents de la seva partida particular de Monopoly que no a subministrar en condicions els seus clients. Aquest marc desregularitzador que hem tingut també ha estat a la base dels problemes. I, en aquest aspecte, nosaltres compartim la necessitat i les línies d'actuació del projecte de llei que se'ns proposa

Una llei que aporta elements importants per a la garantia de subministrament, des del punt de vista dels objectius, regulant drets i obligacions de les empreses transportistes, distribuïdores i comercialitzadores, establint les condicions de garantia i reposició del subministrament elèctric. Una llei que posa eines, preveient els plans d'actuació davant de les incidències, establint els plans d'inversions que han de redactar i executar les companyies que hi intervenen, regulant els criteris de disseny de la xarxa i les mesures de detecció, exigint plans de manteniment preventiu. I una llei que preveu control públic, inspeccions periòdiques, potestat inspectora, règim d'autorització per a les noves instal·lacions.

En resum, com he dit, compartim la necessitat —celebro que en aquesta necessitat coincidim tots els grups— de la delimitació que hem fet de l'àmbit d'actuació d'acord amb les competències i les mesures de regulació que introdueix.

Per tant, ja d'entrada anuncio que no donarem suport a l'esmena a la totalitat plantejada. Però com que el debat és debat de l'esmena a la totalitat entro, i em surto per tant del guió preestablert, amb els arguments que se'ns han donat des de qui ha defensat l'esmena a la totalitat.

D'entrada no em remetré a la MAT, primer perquè la MAT queda fora de l'àmbit d'aquesta llei. I de totes formes, jo no hi vaig anar a Perpinyà, però pel que m'han dit els que hi van anar hi havia una nodrida representació d'alcaldes de Convergència. O sigui que, per tant, em sembla que això no val la pena aquí de fer-hi major...

Però ens han anunciat set mancances, jo dec ser molt limitat però només n'hi he apuntat cinc. La primera se'ns ha dit que no és ambiciosa, que és de tràmit, que no supera els estàndards. No ho entenc, un estàndard és un nivell tècnic que es fixa com a objectiu. I, per tant, si nosaltres diem que fins ara l'estàndard és que un sector sigui subministrat per una única subestació i que ara n'hi hagin dues estem millorant aquests estàndards. O si estem dient que fins ara no s'exigien determinades instal·lacions de detecció d'incendi i que ara s'exigiran, estem modificant aquest estàndard. Per tant, estem introduint uns canvis i uns canvis que són ambiciosos. Precisament perquè són ambiciosos, precisament perquè requereixen un esforç de les companyies elèctriques, aquestes fan el ronso.

Segon, vostè em parla de tècnica legislativa, això és un clàssic, aquest Govern no aconseguirà mai presentar-nos un projecte de llei que sigui o prou o massa detallat. Si és poc detallat, vostès fan declaracions de principis i brindis al sol; si és poc detallat, vostès entren amb temes que haurien de ser de reglament. Per tant, ja renunciem a fer-ho bé des d'aquest punt de vista.

La tercera objecció és intervencionisme, m'encanta, ho celebro. Efectivament, perquè la manca d'intervenció pública ja hem vist on ens ha portat, ens ha portat al desgavell. Per tant, i tant que sí! Estic d'acord hem de ser eficaços, però és clar que convé que les administracions públiques s'erigeixin en defensa d'un servei que ha sigut de mala qualitat.

I, escolti, a mi em sorprèn la defensa que ha fet vostè aquí de les empreses. Primer comencem per separar-ho. Recordi la distribució competencial, a Catalunya ens toca regular de 220 quilovolts, a efectes de transcripció –no de 220 volts, que llavors seria molt trist–, de dos-cents quilovolts. Quatre-cents no és competència de Catalunya, ens agradi o no ens agradi. El fet que la majoria de la xarxa de distribució sigui de quatre-cents i la majoria de la xarxa de distribució..., la de transport sigui de quatre-cents i la de distribució sigui de dos-cents, escolti, és una cosa que no depèn d'aquesta llei. Per tant, aquesta llei evidentment que té més efectes, no únicament i exclusivament, però més efectes damunt de la distribució que damunt del transport. Però això és un fet que deriva de les competències, no de cap altra cosa.

I, finalment, la qüestió econòmica. Trobo fantàstic que vostè es preocupi tant pel compte d'explotació de les empreses elèctriques, que per altra banda no presenta un excessiu grau de preocupació. Escolti'm, s'ha de fer una intervenció, perquè, si no aconseguim tenir un nivell de qualitat en el nostre sistema, llavors sí que realment haurem fet un pessim negoci.

Com que vostè ha fet un tomb per les consideracions energètiques al marge d'aquesta llei, vull estar a l'alça-

da de les circumstàncies, jo també en faré un. Aquesta és una llei que forma part de l'estratègia catalana en matèria d'energia. O sigui, per tant, podem anar a buscar el Pla de l'energia que vam aprovar el 2005 i que defineix quines són les línies d'actuació que estan acordades en l'àmbit energètic i que constitueixen la base per abordar els conflictes en aquest àmbit. I aquest pla té tres objectius, que han de ser abordats conjuntament: assegurar l'accés a la ciutadania d'un bé de primera necessitat amb la qualitat i quantitat estàndards, és exactament el que fem en aquesta llei; reduir la intensitat energètica millorant eficiència i estalvi energètic; i potenciar energies renovables per iniciar la transició cap al nou model. I el pla preveu un seguit de mesures de creació de l'Agència de l'Energia, el pla d'acció a curt termini que concreta les inversions, els plans específics de les energies renovables. Concretament diu: «El pla d'acció inclourà el càlcul detallat, a partir de l'eficàcia de les accions proposades de les reduccions de les emissions de gasos d'efecte hivernacle, per tal d'establir amb exactitud i transparència l'aportació de Catalunya a l'objectiu estatal de compliment del Protocol de Kyoto, i igualment es coordinarà amb el Pla de prevenció del canvi climàtic i el Pla de mobilitat de Catalunya, actualment en fase d'elaboració.»

Doncs bé, els últims anys l'evolució d'energia final per habitant s'ha incrementat de cent vint tones equivalents de petroli, a la dècada dels noranta, a més de cent setanta. I amb relació al producte interior brut, i aquí a diferència dels nostres competidors, hem anat incrementant: si a la dècada dels setanta era de 0,42 tones equivalents per unitat de PIB en dòlars, a la Unió Europea era 0,28 i a l'Estat era de 0,21, s'ha invertit, en aquests moments és 0,23 aquí, 0,22 als Estats Units, 0,18 a la Unió Europea.

Si dic tot això és..., o sigui, si em sembla que m'he allunyat en aquesta digressió, és per recordar que tenim una estratègia energètica de tres potes, que avui toquem la pota de garantir el subministrament, però que cal avançar en totes i cada una de les altres potes, incloses les de mobilitat, de regulació del consum i d'estalvi i eficiència.

Tornem a la llei. Si avui l'avantprojecte supera, com ho esperem, l'esmena a la totalitat, s'iniciarà aquest debat, el treball parlamentari d'aquesta llei, i el nostre grup no cal dir que treballarà activament en el seu desenvolupament i que, òbviament, proposarà millores o allò que nosaltres considerem millores en el seu redactat.

Molt ràpidament, perquè avui no toca, però les propostes aniran en la línia de la defensa dels drets dels consumidors, per tant caldrà pensar si és viable i convenient un sistema de recuperació automàtic, econòmic, en cas de tallada; aniran en la línia d'assegurar els aspectes ambientals, per tant caldrà introduir una referència a la normativa ambiental, als suports..., és a dir, cal preveure els supòsits que ja existeixen en aquesta normativa –n'hi ha un més, però que hi siguin–; les xarxes elèctriques són les úniques infraestructures que no disposen de planificació territorial, per tant caldrà introduir aquestes als plans d'inversió previstos, avaluació de plans i programes; caldrà dotar de mitjans; caldrà assegurar, si és

que cal –i això és un tema que no justifica una esmena a la totalitat–, la salvaguarda dels ens locals, i caldrà, potser, millorar alguns aspectes tècnics. Temps hi haurà per millorar-la, si és que en sabem i si és que podem.

Jo acabo la meua intervenció exactament igual que com l'he començat –i perdonaran la manca d'imaginació. He dit que era una llei necessària, útil i positiva. Necessària: cobreix aspectes que no estaven regulats; útil: la regulació aporta elements substantius que no teníem; positiva: els elements que aporta milloren la situació de sortida.

Amb tot això, no li ha de sorprendre que li digui que el nostre grup no donarà suport a l'esmena a la totalitat que ha presentat Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El president

Sí, senyor Fernández Teixidó, demana la paraula per quin motiu?

El Sr. Fernández Teixidó

Pel següent: perquè els dos grups parlamentaris, senyor president, tant Esquerra Republicana com el Grup d'Iniciativa, amb el seu dret, que els és legítim, aprofiten, com és natural, la seva intervenció no tant per posicionar-se sobre la llei...

El president

Senyor...

El Sr. Fernández Teixidó

Em deixa acabar, senyor president?

El president

Concreti, perquè així...

El Sr. Fernández Teixidó

Tan concret com li ho explico. No per explicar la posició de la llei, sinó per atacar la intervenció de la persona que ha presentat l'esmena a la totalitat. I el Reglament ho disposa d'aquesta manera: només tenim la possibilitat de contestar al que fa el senyor Terrades en nom de tots els grups, però hem d'assistir després que des dels altres dos grups colpegin, no defensin la llei, sinó colpegin, la intervenció del diputat, aquesta vegada jo, una altra vegada qualsevol altre diputat, que presenta en aquest Ple...

El president

Senyor Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

I li demanaria assistència per poder intervenir...

El president

Senyor Teixidó, d'això se'n diu «qüestió d'ordre».

El Sr. Fernández Teixidó

Exactament!

El president

Llavors, potser hauríem fet més via. De tota manera, aquest és el Reglament, i com funciona i com ha funcionat històricament, per tant..., clar, vostè m'està plantejant una cosa que, per anar bé..., també, de fet, tenim un debat pendent a la Junta de Portaveus; podem incorporar-ho, però, és clar, això és així des del primer dia; no hi ha cap novetat en absolut. Tanmateix, té trenta segons.

El Sr. Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyor president. Era per contestar aquesta qüestió d'ordre, que he pres la paraula.

Tres qüestions brevíssimes. U, senyor Quera, el fet que els nostres alcaldes estiguin oposats, molts dels nostres alcaldes, a la MAT, no m'ho pot equiparar amb el que significa un conseller del Govern, compromès amb la política del Govern i amb el Pla d'infraestructures que s'ha aprovat tan sols una setmana abans, encapçalant una manifestació. Que no se n'adona, que el grau és completament diferent? No veu que no impugnem els alcaldes d'Esquerra Republicana que puguin anar-hi, sinó als membres del Govern que encapçalen la manifestació? Jo no m'he pronunciat sobre el que fan els seus alcaldes; em pronuncio sobre el que fa el conseller del Govern.

Segona qüestió, aquesta per al senyor Pi. Senyor Pi, dues qüestions per a vostè. Home, si en un debat com aquest no pot formar part la consideració respecte a la MAT com una garantia de subministrament de l'energia a Catalunya, no sé quan ho farà...

El president

Senyor Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

I acabo, senyor president, per dir-li el següent respecte a l'intervencionisme que vostè m'assegurava. Jo el feia respecte al conjunt de la llei, però a vostè no li cap cap dubte, perquè en té exemples aquí al costat, ben a prop –ben a prop, ben a prop–, que quan el Govern va haver d'intervenir...

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

...sense anar més lluny, a Llagostera, ho va fer de quina manera i a quin preu.

Gràcies, senyor president.

(El Sr. Quera i Carré demana per parlar.)

El president

Senyor Quera... *(El Sr. Pi i Noya demana per parlar.)*
Senyor Pi, un segon; primer, el senyor Quera. Senyor

Quera... (*El Sr. Quera i Carré intervé sense fer ús del micròfon. Veus de fons.*) No el toqui i s'engega sol...

El Sr. Quera i Carré

D'acord.

El president

Així, ara.

El Sr. Quera i Carré

És que volia dir tantes coses que pitjava tot sovint...

El president

Senyor Quera, té exactament trenta segons.

El Sr. Quera i Carré

Bé, només tinc trenta segons. Bé, moltes gràcies, senyor president. El sentit que he fet, doncs, quan he rebut el que vostè ha afirmat en una primera instància, fent referència a membres del nostre grup parlamentari, li he posat només un sentit: repicar –el que fan vostès, eh?, almenys a comarques de Girona, pel que fa a la MAT– campanes i anar a processó, això no és coherent. Senyor Teixidó, és el que fan vostès amb el que diuen aquí com a grup parlamentari i el que diuen a comarques de Girona a través dels seus alcaldes. Res més.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor Pi. (*Veus de fons.*) Exactament els trenta segons que dèiem abans. (*Remor de veus.*) Senyor Pi..., senyor Pi, si us plau... Endavant, endavant...

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. A veure, amb referència a la que ha fet, a la línia de les Gavarres. En aquest món, gairebé tot, també les línies elèctriques, es pot fer bé i malament. Tal com ho han fet vostès, és una mostra evident de quan una infraestructura es converteix en una agressió en el territori. (*Remor de veus.*)

I la segona. Haig de confessar la meva... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyors diputats, si us plau...

El Sr. Pi i Noya

Haig de confessar la meva perplexitat. Vostè ha acusat la persona que m'ha precedit en l'ús de la paraula que no havia entrat a discutir els motius pels quals vostè presentava una proposta d'esmena a la totalitat. I quan jo li entro els motius aquests, vostè em diu que estic fora de lloc. Francament, no ho entenc.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, después de este debate que me ha precedido, tan tenso, con tanta tensión, no sé si eléctrica o de otro tipo, sí que me gustaría hacer referencia a lo que es el proyecto de ley y en concreto a las circunstancias que lo han traído a la cámara.

Es notorio que los temas relacionados con el suministro energético, como resultado del crecimiento sostenido del consumo de energía primaria en España, los procesos de liberalización, la reestructuración profunda del sector y el consecuente cambio del marco normativo, se han convertido en una materia prioritaria y de gran repercusión en la opinión pública.

El proyecto de ley que hoy nos ocupa, si bien puede tener alguna relación colateral con estos aspectos a los que me he referido, fundamentalmente tiene su razón de ser, su causa, su origen en los acontecimientos ocurridos en el verano del 2007. Aquí se puede ahora traer a colación el debate estatutario, es decir, el desarrollo estatutario del artículo 133, del Estatuto de Autonomía, y la competencia que le atribuye, no excesivamente novedosa, como antes se ha hecho referencia en esta cámara, en materia de energía, en materia energética y su deber como regulador de la actividad de distribución e inspección y control.

Pero si no hubiera ocurrido lo que aconteció el 23 de julio del 2007 esta iniciativa a lo mejor no hubiera tenido ocasión hoy y con la precipitación con la que se ha llevado a efecto. Es notorio que fueron precisamente los defectos en su momento, los defectos que se imputaron por parte de la oposición al Gobierno, es decir, relacionados con las tareas de inspección y control por parte de la Generalitat, los que ahora mismo están llevando a efecto la necesidad de que estemos discutiendo este proyecto de ley.

El proyecto de ley, aparentemente, tiene un manifiesto exculpatorio, es decir, parece destinado a decir: «No lo hicimos tan mal», en aquella situación de grave crisis que no se pudo evitar o no se supo evitar. Y de ahí que haya una serie, una relación extensa de buenas propuestas, medidas positivas, que nosotros reconocemos y que ya decimos que son necesarias. Estamos refiriéndonos, por ejemplo, al establecimiento de una serie de requerimientos en relación con las obligaciones de las empresas eléctricas, la regulación de los tiempos máximos de reposición del suministro o la regulación de los planes de inversión de las empresas distribuidoras.

Es decir, reconocemos y aquí ya anunciamos que nosotros entendemos necesaria la ley, quizá precipitada por el desarrollo del propio informe del Consejo, del CTESC, que alude a que no sea contactado con la sociedad civil, es decir, hay una carencia de debate previo, y la razón de urgencia, que se trata de justificar en el compromiso que adquirió en su día el honorable *conseller*..., pues, puede entenderse precipitado. Y esperemos corregir esta carencia de intervención de los agentes sociales, empresas, en el debate previo de la ley, en la fase de comparecencias, en esta cámara.

Estamos, por lo tanto, ante una ley en la que está justificada a nuestro juicio la intervención administrativa para establecer unos estándares mínimos y unas garantías de eficiencia y de calidad del consumo primario mediante el establecimiento de auditorias energéticas y de todo tipo de medidas complementarias para el control y la regulación de las obligaciones de las empresas suministradoras y del servicio que estas prestan a los consumidores. Es necesario que estas empresas garanticen información y transparencia de cara a las personas consumidoras sobre los servicios contratados y sobre sus derechos y obligaciones, y por ello insistimos en la necesidad de la ley.

Pero no podemos evitar hacer referencia a determinadas carencias que en el curso de los acontecimientos posteriores al 23 de julio ya fueron objeto de nuestra iniciativa parlamentaria y que no se han recogido, a nuestro juicio, adecuadamente en la ley, tal como ha puesto de manifiesto el informe del CTESC. Me estoy refiriendo, en concreto, al hecho de que no se contemple el derecho de los usuarios a recibir compensaciones de oficio en caso de interrupción grave del suministro, tal como ha aconsejado el informe del CTESC. Eso es independiente de las reclamaciones e indemnizaciones por daños y perjuicios que puedan exigir los distintos usuarios. Parece como si estuviéramos otra vez atemorizados ante el poder de determinadas compañías eléctricas y no ser lo suficientemente osados, por parte de la Administración, para garantizar de verdad, de hecho, los derechos de los usuarios. Esta posición timorata, a nuestro juicio, perjudica clarísimamente a los derechos y hace o puede hacer, en ocasiones, ineficaces las previsiones contenidas en cuanto a la reparación del daño que se contempla en la ley.

Igualmente, entendemos, y aquí se han hecho referencias anteriormente por algunos intervinientes, que se está ante una situación de indefinición y de remisión excesiva al desarrollo reglamentario. No es una posición típica y típica de la oposición definir que cuando no se regula y se remite al desarrollo reglamentario es perverso y cuando se regula en exceso también es perverso, pero en este caso sí entendemos que, y así también lo ha hecho valer el CTESC, sería conveniente, por ejemplo, que se estableciera una mayor concreción en cuanto a los órganos sancionadores, y también entendemos que sería también necesaria una mayor concreción sobre las obligaciones de las empresas en relación al tipo y características del personal técnico del control en las subestaciones.

Estamos, por lo tanto, ante una ley necesaria, una ley que regula más o menos adecuadamente la garantía y calidad del suministro eléctrico –ya tendremos ocasión de presentar las enmiendas pertinentes para corregirlo–, pero una ley en la que se ha actuado a rebufo, a rebufo de los acontecimientos. Y aquí ha sido objeto de un debate tenso precisamente el hecho de que se está poniendo en cuestión lo fundamental, que es el suministro eléctrico. No podemos garantizar la calidad sin existencia del suministro eléctrico. De aquí –de aquí– que sean acertadas las contradicciones que se han puesto de manifiesto, de relieve, por parte de su Gobierno. Por mucho que estemos hablando de garantía y calidad, si

no hay electricidad, si no hay el bien objeto del estudio del proyecto de ley, no estaremos, desde luego, ante una situación que permita precisamente garantizar la calidad del suministro eléctrico.

Por ello les invitamos a reflexionar sobre la posición de su Gobierno en esta materia. Entendemos que las contradicciones internas, que aquí han quedado evidenciadas en el debate de hoy entre la asistencia –no sé si detrás, delante o al lado de la pancarta– del *conseller* Puigcercós antes de abandonar el Gobierno –ahora ya lo podrá hacer con más autoridad y más libertad, ¿eh?–, pero en todo caso está claro que no es una buena carta de presentación para garantizar el suministro eléctrico acudir a manifestaciones o concentraciones que precisamente pueden poner en cuestión el propio suministro eléctrico.

Es decir, no es hora de lanzar balones fuera, como ha efectuado el presidente Montilla diciendo que es competencia de la Administración del Estado, y evidentemente eso no lo vamos a negar; nosotros sabemos el marco competencial y, ya saben que en este aspecto nosotros somos muy rigurosos, en cuanto a las competencias de la Administración general del Estado o del Estado. Pero no es un tema de balones fuera, sino es un tema de comprometerse y mantener una posición unitaria que, precisamente, permita al Gobierno de España adoptar una decisión de una manera más adecuada, más rápida y que garantice el suministro eléctrico.

Por lo tanto, esperemos que, del mismo modo que hemos tenido que esperar a una interrupción masiva del suministro eléctrico para que una ley de garantía de calidad del suministro eléctrico viera la luz, no tengamos que atender a una restricción generalizada de la energía eléctrica disponible por falta de suministro y que, entonces, tenga que realizar con la misma urgencia –pero ya sabemos que en materia de suministros es mucho más complicado– un plan de infraestructuras veloz, sin presencia de las partes y con una rapidez inusitada como con la que se está haciendo este proyecto de ley. No es cuestión de poner parches, sino de anticiparnos a las posibles heridas.

Muchas gracias.

El president

Gràcies.

(Pausa llarga.)

Passem, doncs, a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (Pausa.)

El resultat és de 48 vots a favor, 83 vots en contra. Per tant, aquesta esmena a la totalitat ha estat rebutjada i el projecte continua la seva tramitació.

Interpel·lació

al Govern sobre el desplegament a Catalunya de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 300-00107/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el desplegament a Catalunya de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyora consellera... (*remor de veus*) –bé, l'important és que vostè m'escolti–, almenys, l'important és que vostè m'escolti en aquesta interpellació. (*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident primer

Un moment, un moment, senyor López, si us plau, perquè demanarem silenci que permeti continuar el debat amb majors garanties d'audició. (*Pausa.*) Gràcies.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, avui parlem d'una llei de drets. Vostès parlaven, quan van presentar la Llei de dependència, de «la quarta pota de l'estat del benestar», se'n recorden?, allò que era fonamental per assolir els objectius de l'estat del benestar. Parlaven de «la universalització del dret social», una cosa tan ambiciosa com és això, com és aquesta universalització.

Ara hem de fer balanç, senyora consellera; hem de fer balança perquè és important. Ja portem més d'un any de desplegament de la llei –més d'un any de desplegament de la llei– i és important fer balanç.

I el balanç que fem nosaltres és negatiu –no li sorprendrà venint de l'oposició–, però és que és negatiu i li intentaré dir perquè ho diu tothom. No hi ha ningú... –bé, suposo que la seva conselleria..., i jo crec que si fossin autocrítics de veritat, també diria que el balanç és negatiu–, no hi ha ningú que digui que el balanç és positiu.

Miri, per nosaltres la història del desplegament de la Llei de dependència a Catalunya és la història d'un engany continuat del Departament d'Acció Social i Ciutadania. Se'n recorden quan vostè ens deia, el 26 del IV del 2007, que després de l'estiu es començarien a fer les valoracions i, per tant, es començaria a cobrar? Se'n recorden quan el 9 d'agost del 2007 ens deien que hi havia uns retards petits, de quinze dies, se'n recorda, senyora consellera? Petítissims, eh?, quinze dies només.

Després, el 22 d'agost ens deien que a la setmana següent ja començarien a cobrar. *La Mañana* de Lleida ens deia, el 24 d'agost... (*veus de fons*) –no, no...,

«sis-cents lleidatans ja començaran a cobrar en quinze dies» –sis-cents lleidatans–, ens ho deia vostè. El 30 de novembre de 2007 ens deien que cinc mil ajudes ja es començarien a donar a partir de desembre. Quina ha estat la realitat? La realitat ha estat la història d'un engany –el que li he dit– perquè veiem que al gener n'hi havia vuit-cents –vuit-cents només–, i ara veurem el que ens diu el Ministeri de Treball i Assuntos Sociales. Però, el pitjor de tot és que avui dia amb la seva administració i la seva gestió de la Llei de dependència estem, senyora consellera, a la cua d'Espanya –a la cua d'Espanya– en resolucions. I li ho demostraré.

Suposo que vostè va veure el diari *Público* –que no és sospitós de ser favorable al Partit Popular– amb les dades del Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales. Miri, com el senyor Rajoy i el senyor Zapatero mostren gràfics en el debat, jo també mostro els meus gràfics, eh?

Miri, aquest és el gràfic de quin és el percentatge d'ajudes totals corresponents a les sol·licituds presentades. Dades del Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales, senyor Caldera; és a dir que, si s'ha d'enfadar, enfadís amb el senyor Caldera, no amb nosaltres.

Miri, Catalunya està a la cua amb un 2,38 per cent –2,38 per cent–, la mitjana espanyola es troba en un 22,99 per cent. Deu vegades menys que la mitjana espanyola. Són les dades del Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales. Per tant, estem, senyora consellera, a la cua d'Espanya en el que dèiem, la quarta pota de l'estat del benestar, la universalització dels drets.

Però és que el gran engany, també l'han vist les persones que han sol·licitat les ajudes, per exemple, amb els PIA –per a aquells que ens estan escoltant i que no saben què és això dels PIA–, els plans individualitzats d'atenció.

Vostè sap molt bé què diu l'article 29.1 de la Llei de dependència. L'article 29.1 dóna capacitat a les famílies, dóna capacitat als usuaris per escollir, dintre de les diferents opcions, quina opció és la millor. Vostès el que estan fent és, simplement, imposar, imposar una opció: la més barata –la més barata–, la que els surt més barata.

Miri, per exemple, l'assistent personal. No només l'assistent personal, algunes respostes –i ja li diré després quan tinguem el torn de resposta– en què vostès diuen «és que encara està en estudi...», que no li poden oferir –«i li diré...»– i que encara està en estudi, és a dir que vostès estan..., una de les principals ofertes que és l'assistent personal, que és aquesta garantia també per a l'assistència de les persones amb discapacitat, vostès encara estan dient a molta gent que no la pot agafar, que esperin –imagini's que són persones que poden esperar, persones amb grans dependències i, molts d'ells, gent gran– perquè encara no està desplegat l'assistent personal. Però és que, a més, com ja li deia el senyor Cleries en una passada interpellació, és que vostès ofereixen..., no personalitzen, és a dir, aquests drets subjectius resulta que són més objectius que mai, és a dir, perquè no són personalitzables. Vostès ofereixen una caixa quadrada per a tothom i diuen: «Set-cents vuitanta euros d'assis-

tència personal per a tothom», i d'aquí no ens movem, que són tres hores al dia a persones que necessiten quasi dotze hores. I, després, també ofereixen les més barates, que és l'assistència no professionalitzada; a banda d'algunes crítiques que li va fer el sindicat Comissions Obreres quan deien que les quanties que vostès oferien no podien competir en el mercat, que després la gent havia d'anar a trobar els preus de les residències, els preus públics que es donen i no poden agafar.

I això ho podem veure. Vostè ens va presentar això –ja ho he tirat–, vostè va presentar aquestes dades a la Comissió de Benestar i Immigració. El 70,32 per cent, el cuidador no professional. La pregunta és: és que ho van demanar o és que vostès han imposat el 70,32 per cent que es quedin amb el cuidador personal?

Després, perquè no em queda gaire temps, parlaré també del nivell que tenim de residències i de centres de dia, que vostès ens van prometre i que ens ho van prometre anteriors...

Però, miri, professionals. No hi ha cap sindicat que hagi dit que s'estan fent les coses bé. UGT ens va dir que manquen professionals de salut i de serveis socials per complir la llei –per cert, després vostè ho va reconèixer–; també ens va dir que fins fa poc –i miri quina crítica que li fan– els protocols d'actuació no estaven engegats, fins fa poc, a l'entrada de la llei, els protocols d'actuació no estaven engegats. Comissions ens deia: «No només no estaven engegats fins fa poc, sinó que els protocols d'actuació en situacions crítiques no els tenim.» I li feia tota una sèrie de reclamacions que vostè ni tan sols ha escoltat. I, per cert, hem tingut ja una primera vaga, suposo que em dirà que és del sector privat, jo li admeto, però vostè és la consellera d'Acció Social i Ciutadania d'aquest país i, per tant, tot allò que tingui a veure amb la dependència, vostè és la màxima responsable; és a dir, ja hem tingut la primera vaga.

O, per exemple, la formació –que també li deia el senyor Cleries. Fa un mes que vam fer –fa un mes, li deia–..., fa poc que van fer la formació a les terres de Lleida. Però, sap què li diuen des de l'àmbit sanitari? I em sap greu que no hi sigui ara la senyora Geli, perquè la senyora Geli va fer una crítica molt contundent –que semblava una diputada de l'oposició en aquest país, perquè li va fer una crítica contundent a la manca dels serveis socials–, i venia a dir que per culpa de vostè estaven col·lapsats els serveis sanitaris. I resulta que els metges –i li cito, per exemple, el senyor Carles Blay, director de l'Àrea Bàsica de Salut de Santa Eugènia de Berga, a Girona, ens deia que «és un afer importantíssim, no sabem com funciona aquesta llei, molts pacients ens pregunten i no sabem què dir.» Aquesta és la realitat de l'aplicació. I jo sé que vostè no té responsabilitat directa sobre l'àmbit sanitari d'aquest país, però, quantes vegades hem demanat, quantes vegades els col·lectius de persones amb discapacitat han demanat aquesta necessària coordinació entre els serveis socials i sanitaris? És que, si volem aconseguir aquesta quarta pota del benestar, si volem aconseguir aquesta universalització dels drets –aquests drets subjectius–, el que hem d'assolir també és una coordinació important entre el sector social i el sanitari.

El que no pot ser és que des del mateix Departament de sanitat es digui que no tenim els recursos socials necessaris –i després en farem referència, també, al pla Simó que va presentar l'any 2005, en farem referència– per engegar una llei tan important. I el que no pot ser és que des del primer dia que tots els sindicats i totes les entitats ho van negar i van dir que no podíem complir amb aquesta llei i vostès deien que sí... Se'n recorden, d'allò que també els deien, d'aquesta capacitat de 125.000 valoracions a l'any que podien fer vostès? Al final el temps ens ha donat la raó.

Per no parlar de la manca d'infermeres, que li recordava, el Col·legi Oficial d'Infermeria de Barcelona, que la ràtio actual de Catalunya és del 5,4, quan la ràtio a tot Europa és del 5,9. Però la manca de recolzament als municipis –perquè vostès han passat la patata calenta, com es diu, als municipis–, la manca de recolzament als municipis... Jo li podria recordar un altre cop la carta de la directora tècnica dels serveis d'Acció Social de l'Ajuntament de Barcelona: calendari poc ajustat, disfuncions de tipus organitzatiu, directors i directores..., que heu d'anar alliberant l'agenda dels professionals perquè puguin fer el PIA. És a dir, ara, tot el que és atenció a la infància, les visites concertades de nouvinguts, tot el que són les urgències socials, ho hem de deixar de banda per fer els PIA. Això és molt greu, senyora consellera.

Però, si això passa a l'Ajuntament de Barcelona, imagini's el que passa a ajuntaments més petits. És que a Berga s'han unit ajuntaments de tots els colors per fer un manifest per criticar la seva actuació com a consellera, ajuntaments de tots els colors. És a dir, vostè ha aconseguit una unanimitat de tot l'arc parlamentari en contra seu. Ho sento, que li ho digui així, però és que ho viuen. I al final ha pogut més la realitat que la..., que dallò de partit. Els alcaldes del Bages fan un manifest per criticar-la a vostè i la seva conselleria. O el que diu UGT al Baix Llobregat: la UGT del Baix Llobregat va criticar la Llei de dependència a causa de les dificultats per accedir a les prestacions, i, quan demanaven als ajuntaments responsabilitats, aquests es justificaven dient que no els arribava la resolució de la Generalitat, i fins i tot alguns alcaldes han dit que vostès han perdut expedients.

La manca de coordinació. Resulta que tenim..., que vostè reconeix que no hi ha recursos (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, senyor president–, vostè reconeix que no hi ha recursos, la senyora Geli ens diu que no hi ha els recursos socials necessaris, i ara ens ve el senyor Montilla i ens diu que hi ha una manca de finançament d'aquesta llei. Per tant, jo no sé..., vostè sempre diu que hi ha un informe de no sé on que diu que vostès ho fan molt bé; però la realitat, senyora consellera –i després també hi farà referència–, és que ningú en aquest país els està dient que ho estan fent bé, i que la situació jo crec que ha arribat a un punt inacceptable, i que el que no podem tolerar, senyora consellera, és que Catalunya estigui a la cua d'Espanya en l'aplicació de la Llei de la dependència.

Gràcies, senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania, té la paraula; la senyora Carme Capdevila.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, donaré resposta a aquesta nova interpel·lació sobre el desplegament de la Llei de l'autonomia personal i atenció a la dependència. És evident aquesta voluntat, tant per la meua part, perquè també he sol·licitat comparèixer a la Comissió de Benestar i Immigració per donar comptes, com també avui ho faig amb molt de grat, de poder donar comptes del desplegament de la Llei de l'autonomia personal i de la dependència.

És veritat, la llei va entrar en vigor el dia 1 de gener del 2007, però, tal com els vaig comentar, tot just ara fa un mes, a la Comissió de Benestar a través de la meua compareixença, els vaig fer la descripció que fins al mes de juny del 2007 es va estar desplegant el reglament per poder-la aplicar.

Vostè m'ha sobtat, senyor diputat –m'ha sobtat, senyor diputat–, que el tinc en una gran estima i com un diputat molt vàlid, que utilitzi dades d'un informe en el qual jo no menyspreo la feina que s'ha fet –és a dir, estic parlant de l'informe dels Papàs de Àlex–, no menyspreo aquestes dades i aquests valors i aquest contingut d'aquest informe; però el feia amb més ambició que no només limitar-se al recull de les dades que conté aquest informe.

Però jo li diré, mireu, les dades del mes de març, que les vaig passar..., al departament ja havíem valorat 44.940 persones que havien demanat acollir-se a la Llei de dependència, d'aquestes 55.000 sol·licituds que s'havien fet al llarg del 2007 i principis del 2008. Jo el que li he de dir..., potser ineficàcia, potser ho fem tan malament, però sí que li haig de dir que el 96,2 de les valoracions de dependència s'han fet dins els terminis previstos. Li ho repeteixo: el 96,2 de les valoracions de les sol·licituds de dependència s'han fet dins dels terminis previstos. Podem treballar molt malament; evidentment, me falta un 3,8 per cent per complir el 100 per cent del compliment del termini.

Miri, en data 1 de març havíem resolt 3.293 programes individuals d'atenció, els PIA. És evident que anem accelerant el ritme. Vam tancar l'any 2007 amb prop de..., o en dades del mes de gener eren 1.200 i ara ja estem als 3.293. Però vostè em diu i em compara amb la resta de comunitats de l'Estat espanyol. Miri, jo li'n posaré un exemple d'una comunitat molt estimada pel seu partit, que és la Comunitat de Madrid, en el qual... –és molt estimada per tots vostès, i això ho hem vist arreu de tots aquests dies–, la Comunitat de Madrid a hores d'ara encara no ha fet les ordres, les normatives que regulen les prestacions. És evident, resol molts PIA, però resulta que no en pot pagar cap; no en pot pagar cap perquè encara no ha desplegat les ordres que regulen les prestacions econòmiques i les prestacions de serveis.

Clar, jo podria inflar les dades dels PIA molt fàcilment, és a dir, simplement trucant a totes les residències en les quals ja estem atenent les persones amb dependència, eh?, i podríem haver fet, com han fet a Andalusia, per exemple, una passarella, i per tant en aquests moments, doncs, si teníem cinc mil, sis mil persones grans dependents a les residències, en aquest moment podrien estar incloses en els PIA. Nosaltres vam optar per atendre totes aquelles persones que estan en aquest moment sense una atenció, i per tant aquestes són les que varem prioritzar.

Miri, vostè em parla també, tanmateix, em diu que la majoria de les prestacions que nosaltres donem són les més barates. Fem una anàlisi de les sol·licituds i d'on ens arriben les sol·licituds de la dependència. Miri, d'aquest total de 44.940, que són les que nosaltres hem pogut avaluar fins aquest moment, 34.884 sol·licituds procedeixen de persones que viuen en el seu propi domicili. Són lògiques les projeccions posteriors quant a l'elaboració d'aquests PIA, que majoritàriament aquestes persones que viuen en el seu domicili el que ens demanen, doncs, és la prestació del cuidador no professional, o el que ens demanen són més hores d'atenció domiciliària. I, com vostè sap, a Catalunya, doncs, amb el Decret de compatibilitats i d'incompatibilitats hem fet possible que una persona que resti en el seu domicili pugui fer compatible la prestació d'un servei, per exemple, amb la prestació econòmica. El 77,62 per cent de sol·licituds rebudes pel departament procedeixen de persones que viuen al seu domicili; el 22 per cent són de persones que estan institucionalitzades. Per tant, és lògica la correlació posterior que hem tingut amb el tema dels programes individuals.

Em parla de la vaga –em parla de la vaga. Jo he rebut els sindicats, he rebut la patronal, i he posat les cartes damunt de la taula perquè aquesta negociació fos fàcil. És evident que dintre del sector de la patronal..., és una patronal diversa. És a dir, tenim patrons o tenim empreses que només ho són de l'àmbit privat, és a dir que tenen residències totalment privades; d'altres tenen residències privades en concertació o en col·laboració de plaça residencial. I, evidentment, nosaltres, en l'àmbit on podem influir és en aquestes que tenen algun tipus de vinculació amb el nostre departament.

I dic que hem ficat les cartes damunt de la taula perquè quan s'estava negociant –que fa un any que negociem aquest possible conveni català– nosaltres hem volgut donar seguretat a la patronal. I hem volgut donar seguretat a la patronal indicant quins serien els creixements dels mòduls durant els tres propers anys. I els hem dit que nosaltres, del 2008 al 2010, incrementàriem un 22 per cent les tarifes que ara tenim amb ells. Però també vull recordar que els dos anys anteriors s'havien apujat un 18 per cent.

Això nosaltres enteníem que era la clau per a l'estabilitat, no només per les condicions de tots els professionals de la dependència, que són unes condicions laborals que no només afecten el seu salari, sinó també, com jo he demanat i he recalcat en aquesta reunió, tant amb sindicats com amb les patronals..., que no només havíem de pensar en les millores de les condicions salarials, que

sí que cal fer-ho; calia avançar també, evidentment, en qüestions com és la formació, la professionalització i el reconeixement social d'una gran tasca que estan fent tots aquests professionals.

Aquestes han estat les cartes davant del departament. I seguirem treballant, i seguirem treballant per evitar o per aconseguir..., no per evitar, sinó per aconseguir realment la signatura d'aquest conveni català, que, com vostè sap, fins ara, el nostre març de referència és un conveni d'àmbit estatal, i les condicions de la resta d'Espanya amb relació a Catalunya són força diferents. I per tant cal avançar cap a aquesta línia de conveni, com han fet ja en altres àmbits, com en el cas de la infància, de les famílies, de l'adolescència, que ja tenim un conveni propi a Catalunya, independent del de l'Estat espanyol, i ara hem d'aconseguir aquest.

Vostè m'ha plantejat –si és que trobo el full...– el tema de la formació. Miri, jo..., l'any 2007 vam dur, vam fer o vam portar a terme 148 accions formatives a tot Catalunya; estic parlant d'accions formatives adreçades als serveis socials bàsics, i vàrem fer 148 accions formatives a tot el territori. El 2008 continuem portant a terme aquestes xerrades, aquestes jornades, aquests cursos, aquestes conferències, aquests col·loquis, aquests seminaris, amb alcaldes, regidors, professionals, entitats, col·lectius afectats i amb la població en general. I tenim també previstos acords amb diverses escoles i facultats, amb la universitat, perquè també incloguin cursos i mòduls de formació sobre la valoració de la dependència, i reforçarem internament l'acció formativa que estem donant de manera continuada a tots els equips de valoració d'atenció a la dependència.

I, pel que fa al fet que nosaltres hem deixat..., jo no he traspassat en cap moment –en cap moment– la responsabilitat als ajuntaments; vostè ho sap. Aquesta és una llei que l'hem de fer l'Estat, el Govern de la Generalitat i la primària o els serveis socials bàsics. Nosaltres hem fet al començament del 2008..., entenent que sí que s'havia produït una sobre càrrega laboral en tots els professionals de la bàsica, la qual al llarg de tot el 2007 ja vàrem complementar i vàrem fer una dotació pressupostària importantíssima, però es que hem començat el 2008 tirant endavant un pla de suport que ens ha de permetre la contractació, si més no temporalment..., per poder depurar totes aquestes llistes d'espera que ara se'ns han produït amb els programes individuals d'atenció.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera. Per al torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyora consellera, miri, és cert, he utilitzat l'informe de Papàs de Àlex, com he utilitzat també dades de Comissions Obreres, d'UGT, del Col·legi Oficial d'Infermeres, de Metges, els treballadors socials

de la ciutat de Barcelona, la directora d'Acció Social de l'Ajuntament de Barcelona, alcaldes del Bages, el manifest, les paraules seves, les paraules de la senyora Geli, informes de Cocarmi, de Fòrum de Vida Independent i de la Fundació Ecom. És que aquest és el drama d'aquesta llei, de l'aplicació que vostès fan: que tothom –tothom– està en contra de com vostès porten a terme aquesta aplicació, tothom.

I vostè sempre treia –i jo li agraeixo que avui no m'ho hagi tret– un informe que em sembla..., de Fundació Aequalitas. Sempre ens diu: «No, hi ha un informe por ahí de la Fundació Aequalitas» –que ningú ha vist, eh?, un informe de la Fundació Aequalitas, ara li ho comento– «que diu que sí, que som molt transparents i ho fem molt bé.» Clar, el que no diu és que aquest informe és del març o el maig de l'any passat, que la Fundació Aequalitas li ha fet dos informes més i que vostè no ha parlat en cap moment d'aquests dos informes més que li ha fet la Fundació Aequalitas; en cap moment ha fet referència a aquests dos informes. Ens agradaria que avui es comprometés a fer-nos arribar aquests altres dos informes que la Fundació Aequalitas ha fet i que veritablement valoren com està aplicant la Llei de la dependència.

Escolti, la manca de recolzament als municipis: és que ha tingut que la majoria d'ajuntaments del Bages el que li estan dient és que l'aplicació de la Llei de la dependència és un caos, els municipis, que vostè n'ha parlat. I fixi's, i vostè parla de formació i vostè parla de parlar amb els municipis; però és que ha hagut de fer o ha hagut d'aprovar un pla especial per als PIA municipals el 22 de gener d'aquest any, un any després que la llei comencés.

La manca de coordinació ja l'he comentat. Però, miri, jo vull fer referència a quin és l'estat actual dels diferents serveis. I vostè ens va proposar i ens va dir: «Escoltin, és que no només hem de parlar també de les prestacions, sinó que també hem de parlar, per exemple, de les residències i centres de dia.» I ens va presentar un pla magnífic on hauríem de tenir, hauríem de passar a més noves places, noves places de centres de dia i noves places de residència.

Però jo li vull recordar que vostè ve d'un govern, el primer tripartit, que va incomplir sistemàticament les places que havia promès de residències i de centres de dia. I li poso un exemple, i això la senyora Simó ho deu saber molt bé: les places, per exemple, de centres de dia. Miri, també un altre gràfic, que estan molt de moda, els gràfics. Aquestes eren les places que hi havien l'any 2005, quan la senyora Simó ens va dir que hi hauria un augment important dels centres de dia: 4.362. El pla Simó 2007 pujava a 6.562, les places. Actualment estem a 5.116. I ara vostè ens proposa un pla, és a dir, el pla Capdevila per a l'any 2009, de 6.139; és a dir, que el pla Capdevila 2009 té menys ambició que el pla Simó 2007. Aquesta és la realitat de la planificació que ha fet el Govern.

I, miri, li poso un altre exemple de la realitat, i a això la senyora Rigau suposo que em dirà que sí. Vostè ha inaugurat fa poc..., fa poc ha inaugurat una residència a Besalú, a la Garrotxa, li ho llegeixo textualment: «La consellera d'Acció Social i Ciutadania ha inaugurat aquest divendres la nova residència i centre de dia per a

la gent gran de Besalú. La consellera ha visitat les instal·lacions del nou equipament ubicat a la urbanització Can Ring. Aquest nou equipament disposa de quaranta-cinc places de residència.» Nota de premsa –nota de premsa– de l'any 2003, de setembre del 2003. La hi llegeixo, en català: «La consellera de Benestar Social i Família de la Generalitat, Irene Rigau..., colocó la primera piedra del futuro centro de servicios para la gente mayor de Besalú. En el sector de Can Ring, se construirá un centro de día y una residencia geriátrica de cuarenta y cinco plazas; la instalación estará acabada en el año 2005.»

Aquesta és la realitat de la planificació. (*Rialles.*) Li ha agradat, senyora Rigau? (*Pausa.*) Me n'alegro. Aquesta és la realitat, malauradament per a la gent d'aquest país –malauradament per a la gent d'aquest país.

Però jo li podria llegir, senyora consellera, li podria llegir el que diu la gent quan ens ve i ens parla. Miri, aquí tinc dos mails, un mail que diu: «La verdad, que todo esto es un vergüenza. A nosotros nos ofrecieron los 780 euros por ser yo la cuidadora a jornada completa de mi hijo. Como cabía esperar, ha venido denegado o nos dicen que nos esperemos, porque todavía no está aprobado el cuidador profesional. Yo le he dicho a la asistenta que pida la de los 480 euros, pero el caso es que no se aclaran y nada más hacemos que esperar y esperar. Todo eso es un desastre.»

I li'n llegeixo un altre. «Le tengo que decir que salí asustada de todo junto» –li ho llegeixo tal qual–, «aparte de que no saben nada cómo funciona, te hacen despistar mucho con lo que te dicen. Yo llevaba apuntado lo que tú me aconsejaste, pero me dicen que no es posible. Yo pedí ayuda económica en casa y ayuda vinculada al centro de día. Me dicen que no se puede pedir las dos ayudas, que no es posible. Entonces me ofrecen prestación de cuidados no profesionales de 390 euros o centro de día de 351, que va ligado» –acabo, senyor president– «a la persona que se tiene que ocupar de Míriam sin ser familiar. La prestación de asistente personal todavía está en estudio» –todavía está en estudio–, «o sea, y resumiendo, que no entendí nada. Pero te recomiendo que te esperes.»

Aquesta és la realitat, que et recomanen que un any i dos mesos després d'entrar la llei..., el que vostès recomanen a la gent és que esperi. La gent no pot esperar més. Senyora consellera, jo li demano que reestructuri aquells que ho porten, aquells que porten actualment l'aplicació de la Llei de dependència, li ho recomano; li recomano que destitueixi el màxim responsable, perquè no anem bé i estem a la cua d'Espanya.

Gràcies, senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies illustre senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Moltes gràcies, senyor president. Miri, no tinc cap intenció de destituir el director del Prodep, perquè sí que

entenc que malgrat que –i ho he dit de manera reiterada– hem començat des de zero, hem tingut de muntar-ho tot de nou, hem tingut moltes dificultats i les continuem tenint, però malgrat això la llei –i hem reconegut els retards, jo he estat molt honesta en aquest tema, ho he reconegut, hem reconegut aquestos retards–, la llei s'està desplegant i estem consolidant molt bé les bases per al desplegament de la nova Llei de l'autonomia personal i atenció a la dependència.

Miri, vostè em parla de manca de... Perdoni, abans que m'entretengui –vostè m'ha tret un retall de diari, la senyora Rigau li ho acabarà de complementar–, aquesta residència, la primera conversa es va tindre l'any 2000. Vull dir que encara hi podem ficar més èmfasi en el tema que vostè ha plantejat.

Per tal de..., proposta de millora per a la realització dels PIA i els ajuntaments. Actualment, tenim, hem tingut molts problemes pel que fa a l'aplicació informàtica, com vostè cap, perquè això és comú arreu de totes les comunitats autònomes, i jo li he de dir que en aquests moments ja estem disposant..., ja el tenim pràcticament acabat, i això ha suposat un problema important, perquè no hem pogut utilitzar l'aplicació informàtica que ens havien proporcionat des de Madrid, des de l'Estat, i per tant aquest PIA..., aquesta aplicació informàtica ens permetrà aquesta interconnexió i aquest traspàs d'informació de manera molt àgil i de manera automàtica amb tots els treballadors i treballadores socials.

La dificultat que tenim és que, clar, les persones que sol·liciten un programa d'intervenció, d'atenció individual, moltes d'elles són persones que ja són perceptores de moltes prestacions. I aquí també li dono resposta a l'exemple que vostè m'ha posat. Afortunadament a Catalunya la gent, molta gent amb dependència, molta gent amb discapacitat, molta gent amb problemes de salut mental, persones amb malaltia mental, molta gent ja estaven ateses pel propi sistema català de serveis socials aquí a Catalunya. I el que estem fent ara és crear aquesta única xarxa d'aquest sistema català de serveis socials en el qual hem encaixat la Llei de l'autonomia personal i de dependència, però és evident que si una persona ja és perceptora d'una pensió no contributiva i alhora de suports per a tercera persona, doncs, difícilment la Llei de l'autonomia millorarà les seves condicions.

Però és que a més a més amb aquest suport que estem avançant amb els ajuntaments i amb els serveis bàsics de primària hi ha l'elaboració d'aquest contracte programa, que tal com li plantejava abans l'hem incrementat en 9 milions d'euros, amb 3 dels quals farem aquest pla de suport. I esperem –esperem–, doncs, que aquests 28.000 PIA que ara tenim en els ajuntaments d'arreu de Catalunya, en els consells comarcals, doncs, es puguin tancar abans que finalitzi aquest primer semestre. Però finançarem la contractació de 161 treballadors i treballadores més, que de fet els contracta l'Administració local, amb una aportació addicional de 5 milions d'euros, que consolidarem els que ja es varen contractar de manera específica per a l'atenció a la dependència el 2007 i ens permetrà incorporar-n'hi seixanta-dos més, a més dels vint-i-tres referents que tenim en el territori.

Vostè em parlava de l'assistent personal. Miri, ja hi ha persones en aquest moment que perceben la prestació de l'assistent personal. Sí que és veritat que en el Consejo Territorial de Atención a la Dependencia no s'ha regulat la figura de l'assistent personal, i que aquí a Catalunya, conjuntament amb l'Ecom i amb la Universitat Autònoma, que tenim aquest pla pilot, estem regulant la figura de l'assistent personal, però ho farem en el marc de la Llei de serveis socials.

Però en aquest moment, i li dono les dades del mes de gener, perquè ara no recordo i no les tinc aquí sobre les del mes de març, però el 31 de gener hi havia vuit persones a Catalunya que ja rebien la prestació econòmica d'assistent personal, i estic convençuda que el mes de març..., el que passa, que em sap greu però no li puc passar aquesta informació, perquè no la tinc.

I pel que fa al decret de compatibilitats, és evident que hi ha un decret de compatibilitats, li ho he dit abans: són compatibles –són compatibles– la prestació d'un servei més una prestació econòmica, i és possible que a aquesta família, a aquesta persona que vostè m'ha anomenat, doncs, se li oferís la possibilitat d'assistència en un centre de dia complementada amb hores d'atenció domiciliària. Perquè això sí que és possible, a Catalunya sí que tenim regulat el decret de compatibilitats, el tenim regulat, i aquesta regulació es va fer exactament el mes de desembre, i, per tant, són dos: una prestació de serveis més una prestació econòmica a Catalunya són compatibles, senyor diputat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera.

Interpel·lació

al Govern sobre la política de l'aigua (tram. 300-00108/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política de l'aigua. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per a la seva exposició, té la paraula l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, ja hi tornem ser. I un té la sensació que, per ambientar aquesta interpellació sobre l'aigua, fa el que és habitual, una pràctica no nova per part del Departament de Medi Ambient i el seu conseller, que és el dia abans fer una mena de roda de premsa, que val a dir que ens ha estat clarificadora per saber una mica on passem en matèria d'aigua.

I ahir, el departament, el conseller de Medi Ambient va fer una roda de premsa en què bàsicament va dir tres coses, que seran el fil conductor de la nostra intervenció. La primera cosa que va dir és que els catalans i les catalanes estalviem aigua –aquesta és una bona notícia–, els uns el 4 per cent, els altres el 6, mitjana un 4 per cent

–bona notícia–; l'altra, que estem en una «economia de guerra» –frase literal del conseller–, i l'altra, que de cap manera es toleraran insolidaritats entre territoris, o el que és el mateix, que en matèria d'aigua a Catalunya no hi ha quatre o cinc Catalunyaes, sinó que només hi ha una Catalunya.

Respecte de l'estalvi de l'aigua, per seguir el fil conductor de la seva exposició d'ahir, només dues coses, des de Convergència i Unió. La primera: agrair una vegada més a tots els ciutadans i ciutadanes d'aquest país l'esforç que fan per estalviar aigua. I queda dit i ho reiterem una vegada més des d'aquesta tribuna.

La segona cosa: demanar que continuïn fent aquest esforç malgrat el pèssim exemple que està donant el mateix Govern de la Generalitat. És preocupant, sinó insultant, veure que se'ns pressiona, que se'ns demana un estalvi quan un no atén les seves responsabilitats. I em sembla que ja sabem de què parlem. No és un bon exemple que les obres que es van començar el 2003, i si vol en parlarem tant com convingui, no s'acabin fins al 2009, d'estalvi d'aigua; no és el millor exemple que pot donar el Govern. Per tant, demanem a les ciutadanes i als ciutadans que, malgrat aquest mal exemple del Govern, continuïn fent aquest esforç.

Però anem al segon capítol, l'economia de guerra. Jo crec que, per dir-ho de bon rotllo, com diria el seu col·lega, el conseller Saura, hauria estat més ajustat, més correcte, més precís parlar d'economia de postguerra, en qualsevol cas. I li diré per què. Una economia de postguerra en matèria d'aigua, perquè sorprenentment aquest país ve d'una història, i la història no comença amb el pacte del Tinell, ni comença, doncs, el desembre del 2003, no? Perquè vostès en tot aquest procés van estar al principi –i si vol li'n trauré textos, ara no tinc massa temps per llegir-los, però els porto, per si són del seu interès– radicalment en contra de la dessalació. Tinc alguns textos aquí que els hi llegiria i no sabria si els ha pronunciat el Partit Popular ara o Iniciativa per Catalunya quan estava a l'oposició.

Vostès van anar d'una manera contundent contra la interconnexió de la xarxa d'abastament d'aigua, s'hi van recrear; van fer un posicionament ferm respecte a això, contra la connexió de les xarxes; van anar d'una manera ostensible i visible contra el minitransvasament, allò que se'n diu «minitransvasament», que és portar l'aigua de l'Ebre fins al Camp de Tarragona, val a dir, aquest de què –u– vostès no han rescindit ni una sola gota i –dos– aquest que permet aquesta suposada generositat dels ajuntaments de Reus i de Tarragona de portar l'aigua dels seus aquífers, de, sobreexplotant-los, portar-la a Barcelona; si poden fer això és perquè ells la puen de l'Ebre. Vostès hi van anar en contra, d'això, en aquesta història, per això parlo més de postguerra que no pas de guerra.

Vostès van anar en contra els anys vuitanta i començament dels noranta de la Llosa del Cavall, aquella que ara els permet prendre l'acord de govern de dir: «Escolta, portarem l'aigua» –per fi, ja era hora– «al Solsonès, a l'Anoia, a una part del Bages sec.» Vostès hi van anar en contra, i les hemeroteques i aquest diari de sessions –en tinc la documentació pertinent–, doncs, en són testimonis.

I vostès han anat en contra de qualsevol proposta d'aigua pel simple fet de desgastar l'anterior Govern de Convergència i Unió, pel simple fet de desgastar el Govern, en aquest cas el Govern central, pel simple fet d'arreglar de qualsevol manera alguns vots, en benefici de la seva força política. Sí, senyor conseller, estem en una economia de postguerra, i hi estem, perquè ara paguem els seus excessos, ara paguem la seva demagògia, paguem el seu cinisme, paguem la seva frivolitat i paguem la seva irresponsabilitat, de quan vostès exercien l'oposició. I en podríem donar mostres i testimonis des d'aquesta tribuna, des del diari de sessions, des de la premsa, des de les hemeroteques, des de tants i tants territoris, des de Girona, des de l'Ebre, des de Lleida, des d'on sigui.

Però paguem encara una cosa més: la seva incompetència des que van passar de l'oposició al Govern; paguem la seva incompetència des que van passar de l'oposició al Govern. Li llegiré una frase, per deixar-la clara, aquesta incompetència, pronunciada des d'aquesta mateixa tribuna el dia 6 d'octubre de 2005 per boca de l'aleshores conseller, del primer tripartit, de Medi Ambient, senyor Salvador Milà. Deia: «Cada país ha de saber administrar els recursos de què disposa i adaptar les seves estructures als seus recursos.» És a dir, aportació d'aigua..., ni dessalació, ni Roine, ni Ebre, ni res; cadascú ha de fer amb l'aigua que té. I continuava: «Administrant bé tots els recursos que tenim podrem garantir el subministrament –podrem garantir el subministrament.» Allò ens ho deien... Això és irresponsabilitat. Això ens ho deien des del Govern l'any 2006 i ara ens parlen de portar l'aigua del Roine amb vaixells, ens parlen de portar-la d'Almeria, ens parlen de no sé quantes coses més.

En aquell moment, la seva incompetència va arribar a l'extrem de generar titulars d'aquests. Ja li vaig ensenyar l'altre dia: «Milà diu que el 2008 Catalunya podrà suportar qualsevol sequera.» I el 2008 el successor del conseller Milà, del mateix partit i del mateix tripartit, ens diu que estem en una situació de guerra. Qui ens enganya –qui ens enganya? Per què hem arribat a aquesta situació de postguerra? Per la irresponsabilitat quan estaven a l'oposició i per la incompetència quan vostès, d'alguna manera, han estat al Govern.

Per tant, en volem deixar clara constància: incompetència per haver aturat un conjunt d'actuacions. I n'hi recordaré algunes, perquè no tinc el temps per recordar-les-hi totes: el Pla de contingència contra la sequera, les deu actuacions principals, que a dia d'avui no n'han acabat ni una. Això era un document del 2005. Ni una de les deu actuacions que havien de resoldre la sequera el 2005 està acabada a dia d'avui. Això té noms i cognoms, i és: incompetència del Govern.

Vostès han incomplert els seus propis compromisos en matèria de sequera, i ara apareixen i ens demanen solidaritat entre territoris. I ahir en una roda de premsa diu: «És que només hi ha una Catalunya en matèria d'aigua.» Ja ens explicarà clarament què vol dir, a nosaltres i als seus electors, que potser haguessin agraït alguna reflexió d'aquestes abans del dia 9, però, bé, això ja s'ho farà vostè amb els seus electors. I ens diu: «No, no, és

que només n'hi ha una de Catalunya, no n'hi han quatre o cinc en matèria d'aigua.»

I vostès que han jugat amb l'aigua només per desgastar, només per anar guanyant vot, només per anar cremant determinats governs, tant el Govern de la Generalitat com determinats governs locals, que han aguantat el que han hagut d'aguantar, ara ens vénen a donar lliçons. I vostès que han anat repartint, fa uns quants anys, carnets de «vostès són sostenibles» i «vostès no» i «vostès sí», ara resulta que ens plantegen els transvasament de l'Ebre per dalt, pel mig i per baix. Vostès que han anat repartint carnets i que han fet bandera, ara resulta que ens assabentem –perquè si no, conseller, pugi en aquesta tribuna i negui-ho– que tenen la intenció –i en tenim fonts contrastades– de transvasar l'aigua de l'Ebre a través del seu afluent de capçalera, que és el Segre, a través del túnel de serveis del túnel del Cadí, cap al Llobregat. I això és el transvasament de l'Ebre per dalt. I vostès i companys del seu Govern, el senyor Llena, en concret –i si vol li donaré la referència documental–, estaria conforme a transvasar-lo pel mig, des del canal d'Urgell, cosa que no havíem plantejat en la nostra vida la gent de Convergència i Unió. I vostès estan fent aquests dies una obra que encara no té el permís municipal –alguna cosa hi deuen tenir les eleccions del dia 9 de març–: el transvasament també per baix. Dissimulat, això sí, amb una dessaladora per entremig, perquè diu: «Escolti, és que farem l'aigua amunt i l'aigua avall.» Per favor, no ens enganyi més.

Vostè no té cap mena d'autoritat moral per demanar ara aquí que hi hagi unitat, que hi hagi solidaritat entre territoris; no té autoritat moral. Amb la història que porta vostè i tot el seu collectiu al darrere, amb tot el que han jugat amb el tema de l'aigua irresponsablement, tant a l'Ebre, com els regants del Ter, com amb la gent de Lleida, no té cap mena d'autoritat moral. I ara ve i canvia de cop i volta, radicalment, perquè està espantat de tanta incompetència i perquè la sequera ja la tenim a sobre des de fa molt temps... Deixi'm obrir un parèntesi: vaig quedar glaçat en una entrevista, en una cara a cara amb el responsable de planificació de l'Agència Catalana de l'Aigua, en una televisió que es diu Locàlia, que va dir: «El Govern treballa amb la hipòtesi que cada dia que passa falta un dia menys perquè plogui.» A part que em sona un altre eslògan, que no ha fet massa fortuna, em sembla d'una irresponsabilitat extrema que la hipòtesi de treball del Govern sigui, home, és que «cada dia que passa en tenim un menys perquè ens plogui». És evident que sigui així.

Conseller, en qualsevol cas, massa irresponsabilitat, massa frivolitat, massa incompetència com per venir-nos ara a demanar responsabilitats. Però nosaltres, malgrat tot això, ho som, de gent responsable, i li volem dir una cosa amb molta –amb molta–, amb molta claredat, honorable conseller: si la connexió de xarxes té sentit, i creiem que en té, és si es connecta a Europa i al Roine. Si la connexió de les xarxes d'abastament i de les conques catalanes té sentit, només és si aquestes es connecten a Europa i al Roine.

Per tant, si vostè vol comptar amb el suport de Convergència i Unió i ens vol demanar responsabilitat, ens la

pot demanar, però sàpiga que només en el cas que ens connectem a Europa i al Roine ens tindrà al seu costat. Si no és així, ens tindrà al seu davant i amb arguments, amb coherència i amb contundència.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Senyor president... Senyor diputat, clar que sí, la situació en què estem ara sí que té noms i cognoms, i no és la responsabilitat d'Iniciativa ni del Govern tripartit, són els senyors Josep Maria Cullerell, Xavier Bigatà, Joaquim Molins, Josep Maria Cullerell una altra vegada, Jaume Roma... (*remor de veus*), Artur Mas i Gavarró...

El vicepresident primer

Si us plau...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...Pere Macias, Felip Puig, i després, com a consellers de Medi Ambient, Albert Vilalta, Pere Macias, Joan Ignasi Puigdollers, Felip Puig, Ramon Espadaler, entre altres. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Siguem molt clars, si parlem, parlem tots, i parlem de tot, de tot el temps, no parlem només d'un temps; parlem de tot el temps. I, per tant, quan es parla, per exemple, de fuites, parlem de quan van ser detectades aquestes fuites i del que no van fer exactament la llista de tots aquests honorables consellers de Convergència i Unió.

Miri, en aquests moments el tema és massa seriós com perquè ens posem ara en picabaralles barates. S'està fent un esforç i el seguirem fent, i si no haguéssim fet aquest esforç, que va ser posar en marxa el decret el 2007, en aquests moments estaríem al 10 per cent en els embassaments. I en aquests moments estem en el 21-22 per cent de mitjana. És a dir, hem fet i posat en marxa més de 177 milions d'euros —després ja parlarem de quines són les seves inversions— des que es va activar el Decret de sequera per dur a terme això.

L'aigua és un tema estratègic, i ho és per al país: sense aigua no hi ha desenvolupament, però això vol dir que l'aigua és preservació, que l'aigua vol dir treballar amb visió de present, de mitjà i de llarg termini. I, per tant, és evident que esperem que sigui un tema estratègic per a aquest Govern, però també per a aquest Parlament, i que no caiguem en frases, ni historietes, ni en bromes fàcils, sinó que ens encarem clarament a un tema que

avui sí que marca una ratlla divisòria: a una banda la sequera i a l'altra, espero, que tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Li vull dir que, en aquest cas, nosaltres..., clar que he parlat que estem intentant evitar que hi puguin haver confrontacions territorials i confrontacions sectorials, i que cal conciliar els interessos del conjunt de la ciutadania del país, perquè, entre altres coses, ens estem jugant coses molt concretes i molt clares. I aquí no hem d'intentar manipular i utilitzar conceptes de curt, de llarg i de mitjà termini; no barregem les mesures conjunturals amb les mesures estructurals; no barregem el debat del Roine amb el debat de, per exemple, la portada d'aigua amb vaixells, com sovint es pretén fer. Estem en una situació greu, però estem en una situació que ens en podem sortir, i ho hem de fer tots conjuntament, perquè nosaltres ens devem als 7,2 milions d'habitants.

Abans jo he sentit un que m'ha dit: «Escolta'm, tranquil, a mi els que em voten són els del Segre.» Doncs, jo li ho dic molt clarament: A mi m'és igual qui em voti o qui em deixi de votar, a mi el que m'interessa és defensar el conjunt de Catalunya, els 7,2 milions d'habitants, i que cadascú de vostès siguin responsables que sàpiguen que el que hem de garantir és el proveïment de boca bàsic del conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, no entesos com una suma de territoris, sinó com un sol país i una sola nació. I això em penso que no m'ho discutiran tampoc. Podria ser que sí, no m'estranyaria...

Dir també una altra cosa: s'ha intentat, evidentment, tota mena de manipulació durant la campanya electoral; s'ha intentat convertir de nou el debat de l'aigua en un debat d'enfrontament. No dic, en aquest cas, que únicament Convergència i Unió: d'entrada, el Partit Popular. El Partit Popular ha intentat convertir el tema de l'aigua en un tema que dividís i polaritzés l'opinió estatal i que dividís clarament i fes una política de bons i de dolents. Doncs, molt clarament, aquesta jo crec que ha quedat tancada des de diumenge; ja no és un debat sobre «transvasaments, sí» o «transvasaments, no»; la solució és que és: «transvasaments, no» —és: «transvasaments, no». I és molt important que ho entenguin i que ho sàpiguen capir, i que entenguin que la solució del nostre país avui és la suma de dessalinització, la suma de la reutilització, la suma de poder abastir al costat d'on s'està i de l'austeritat. I són aquests quatre pilars els que formen el pilar del projecte de present i de futur del nostre país.

I ens sap molt greu per aquells que pensen que el transvasament del Roine és un transvasament que suposa una millora per al país: no és cert; suposa posar en mans d'algu aliè a nosaltres la clau de la disponibilitat de l'aigua. Suposa... (*remor de veus*), escoltin això, escoltin...

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...sembla que siguin incapaços de poder escoltar els arguments, perquè, entre altres coses, saben que són uns bons arguments. Saben perfectament que són uns bons

arguments, que no té cap sentit avui anar a fer un forat de més de vint metres d'amplària, durant quatre-cents quilòmetres, amb una disponibilitat que no estarà aquí, sinó que estarà en un altre estat. Amb un procés d'obres que pot durar deu anys i amb un procés de modificació de legislació europea, legislació espanyola, legislació catalana. Tot això ho han de saber i tot això s'ha de dir quan es planteja el Roine alegrement com si estiguéssim plantejant una cosa com portar aigua amb vaixells o com si estiguéssim plantejant fer pous en el costat. No val fer aquestes coses, això és intentar enganyar. No estem parlant de coses que tinguin les mateixes mesures.

I nosaltres el que ens interessa avui és garantir cada dia per als 7,2 milions d'habitants de Catalunya, als seus ciutadans i ciutadanes, mesures concretes. I això és el que estem fent. I això ho estem fent amb accions concretes de rescabament dels aqüífers, ho estem fent amb polítiques de reutilització i ho estem fent impulsant a fons la dessalinització. I això, evidentment, és el que els posa nerviosos a vostès, que en aquests moments no estem amb prediques, no estem en debats retòrics i ideològics; estem executant, estem cada dia guanyant temps i cada dia oferint noves opcions diversificades, justament per garantir l'abastament.

En aquest sentit els podria llegir una llarga llista, però no me n'estaré de fer-ne algunes: millores d'abastament a tot Catalunya. Evidentment, a les comarques de l'Urgell, a les comarques de la Segarra, la Conca de Barberà i les Garrigues, al Solsonès, a Madremanya, al riu Daró, a la zona de Fibracolor, a l'embassament de Sant Ponç, a la depuradora de Terrassa, a Vento-là, a la Tordera, al desdoblament de Salmorres, a la potabilitzadora d'Abrera i Sant Joan, a la impulsió de les aigües al Catllar, al projecte d'obra d'una planta d'hidrosalinització al Morell, a la riera de Castellcir i Alps, a Can Moragues, als pous radials de Martorell. I, evidentment, obres concretes d'emergència avui als pous estrella, als del Papiol, als del delta del Besòs, al rec Comtal, Barberà del Vallès, Cubeta de Sant Andreu, Castellbisbal, Sant Vicenç dels Horts, Molins de Rei, Aigües del Prat i altres a la zona del Penedès, Garraf, Vilanova i la Geltrú i altres.

I, evidentment, a més, estem arreglant allò que no van fer vostès durant molts anys: la fuga de la canalització a Badalona, amb acord amb tots els ajuntaments. Tindrem ocasió de parlar-ne també.

I dir-los també que estem posant en marxa totes les mesures de caràcter estructural. Evidentment, en aquests moments s'ha iniciat tot el tema de la dessalinitzadora de Cunit, s'ha iniciat tot el tema del doblament de la dessalinitzadora de la Tordera i l'ampliació fins a vuitanta hectòmetres cúbics. Estan molt avançades les obres de la dessalinitzadora del Llobregat, la qual cosa vol dir dos-cents hectòmetres cúbics més. I a més d'això, estem reforçant l'abastament de la Costa Brava centre, estem ampliant la potabilitzadora d'Abrera, estem portant a terme el tram Font Santa-Trinitat, que complementa la connexió entre les potabilitzadores d'Abrera i Cardedeu. I, evidentment, estem fent actuacions de reutilització, com s'ha dit, a Tarragona i al Llobregat.

Evidentment, aquest és un context molt dur i un context molt difícil. Jo demano al principal grup de l'oposició, al grup més nombrós de la cambra, que en aquests moments aquelles coses que vulgui discutir de model, m'ofereixi discutir-les on, quan i com vulguin, però el que fem clarament avui és unir-nos per prendre les decisions que cal donar avui per garantir l'abastament dia a dia dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I això vol dir prendre mesures en alguns casos fins i tot extraordinàries, però, evidentment, mesures conjunturals, mesures que tenen dia de caducitat, que tenen data de caducitat i el que busquen és sumar, integrar, vertebrar i no dividir la nostra ciutadania.

El president

Senyor Espadaler, té la paraula.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, no, no m'ha contestat. Pensen o no pensen fer el transvasament de l'Ebre per dalt des del Segre, a través de la via de serveis del túnel de Cadí, cap a la llera del Llobregat? Sí o no? Li ho demano des d'aquesta tribuna, conscient que alguna vegada –i encara espero que es publiquin les dades d'Economia i Finances– ha afirmat amb solemnitat que vostè complia els pressupostos. Ja ho veurem. Conscient que és capaç d'apurar molt i no m'atreveixo a dir si travessar els límits. Diguei des d'aquesta tribuna si pensa o no pensa fer el transvasament de l'Ebre a través del Segre, que és el seu principal afluent, per dalt, a través del túnel del Cadí. Sí o no? Així de senzill.

Segona reflexió. Vostè ha començat llegint una llista de consellers, que m'honora tancar-la, pertànyer a aquest grup de consellers, per dir que es van fer o no fer no sé quines obres. Tindrem ocasió, perquè espero que tingui la bondat de venir a comparèixer, tal com li hem demanat, en la comissió, de parlar del tema de la fuga de la canonada d'ATLL.

Sap què feien aquells consellers quan hi havia aquesta fuga? Assumir un deute de 9.000 milions de pessetes, de la incompetència de gent del seu equip, de l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus, d'una canonada que es deia 240, que ha estat l'obra més ineficient que s'ha fet en matèria d'aigua en aquest país, i que va arruïnar i va obligar Aigües Ter Llobregat a escometre aquella inversió. I sap què feia mentrestant el Govern de la Generalitat? La Llosa del Cavall, que, per cert, és com cent cinquanta o cent setanta vegades més d'aigua, la que podem donar, que no pas la que baixa d'Aigües Ter Llobregat cap al context de Barcelona.

Tindrem ocasió de parlar-ne, i en el seu dia en parlarem. Li demanem ara una cosa molt senzilla: farà o no farà aquest transvasament des del Segre cap al Llobregat per dalt?, perquè jo crec que és molt important.

Tercera reflexió. Home, per favor, no ens parli vostè ni ens exigeixi coherència. Vostè ha parlat d'una ratlla divisòria entre no sé qui i no sé qui més. La ratlla divisòria, que nosaltres la veiem cada vegada més grui-

xuda i més nítida, és entre aquells que han tingut coherència entre les paraules i els fets i aquells que ara estan canviant tots els fets perquè les seves paraules se'ls giren en contra, abans que se'ls giri en contra tota l'opinió pública, de tanta incompetència. (*Alguns aplaudiments.*) Aquesta és la coherència que ens pot demanar.

Una altra dada, que em sembla que és important en aquest context de debat. Diu: «Transvasaments, no.» Sap en quin any s'ha transvasat més aigua del Ter cap al context de Barcelona, cap al contorn de Barcelona, a través d'aquesta famosa canonada? Sap quin any? L'any 2005. Em remeto a les memòries; les tenen penjades al web. L'any 2005 hi ha el rècord absolut: 260 hectòmetres cúbics, que mesura –són molts camps de futbol– la generositat de la gent del Ter envers l'entorn de Barcelona. I això no ha passat amb cap d'aquells consellers que vostè ha esmentat. Ha passat amb vostè, ha passat amb vostè i amb el seu antecessor, i amb el seu Govern... (*Veus de fons.*) Sí, sí, tant és. Jo assumeixo tota la responsabilitat dels que m'han precedit; lamento veure que vostè no és capaç ni d'assumir la del seu antecessor més immediat. (*Alguns aplaudiments.*) En qualsevol cas, deixem-ho estar aquí.

Per acabar, conseller: no té autoritat moral. No ens vingui amb les bajanades que la clau del Roine la tenen els francesos; miri, la del petroli la té un senyor que es diu Hugo Chávez i la del gas la té un senyor que es diu Gaddafi, i no passa res. I m'estimo més que la tinguin els francesos, en el marc d'una Europa que jo em pensava que anàvem plegats a anar construint, que no pas que hàgim de dependre dels aquífers.

Per tant, aquestes històries del Roine no ens les expliqui més, per favor, perquè això ja no «cola». Nosaltres li diem el mateix que dèiem –el mateix que dèiem– fa uns anys; amb una única diferència: que hem demanat perdó a la ciutadania per haver-nos equivocat en qüestions importants del Pla hidrològic i el transvasament de l'Ebre. I hem rectificat i hem assumit tot el discurs i la coherència de dir: «Escolteu, el Roine és la clau –el Roine és la clau.»

Per tant, li demanem que tingui la sensatesa d'estudiar aquesta proposta. I li demanem que si el que pretén és anar fent xarxes d'aigua en aquest país i anar espoliant, ara a través del Segre, ara a través de l'Ebre, ara a través del Ter, tot l'entorn de Catalunya al servei només de l'àrea metropolitana de Barcelona, no ens tindrà al seu costat, i li ho reiterem: no ens tindrà al seu costat; ens tindrà al seu davant. Si fa la connexió amb el Roine ens tindrà al seu costat, perquè això sí que és una política de futur.

Però el més important de tot? Molt senzill, no ha d'exhaurir ni els cinc minuts que té, si vol, digui'ns sí o no, amb la solemnitat, des d'aquesta tribuna, si pensa fer el transvasament del Segre cap al Llobregat o no el pensa fer, perquè aquesta és una qüestió transcendent i aquesta sí que és una qüestió que importa, i molt, a la gent del territori.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Potser és una cosa que li preocupa, a vostè, senyor Espadaler, perquè entre altres coses, potser han fet afirmacions que després no poden sustentar.

Jo li explicaré una cosa molt clara. És a dir, a mi m'importen avui, hi insisteixo, els 7,2 milions de ciutadans de Catalunya, que en aquests moments, amb la situació en què estan i en què estem, i amb totes les mesures posades, vol dir que estem a uns cinc, sis mesos màxim –màxim–, de no haver de fer restriccions domiciliàries. I aquest és l'objectiu fonamental amb el qual jo em moc. Llavors jo li ho diré molt clarament: entra en els plans del Govern fer transvasaments? Ni un, senyor Espadaler, ni un!

Dit això, mesures que estudia el Govern per pal·liar a data fixa, concreta i tancada, evidentment, que puguin incidir a millorar això? Evidentment, totes. I li he exposat, per exemple, l'aigua que vindrà en vaixells, i li he parlat de pous, i li he parlat, evidentment, de moltes altres coses, que, a més, cal desenvolupar, i a mi m'agradaria poder-los parlar amb vostès i poder comentar-ho, evidentment, amb un grup nombrós, representatiu, important d'aquest país.

Però, evidentment, si el que pretenen vostès, mentre estem discutint els pous o estem discutint els vaixells o estem discutint uns punts determinats d'intervenció, el que vostès volen és que nosaltres diguem sí al Roine, quan creiem que és un error històric i estratègic per a Catalunya, també els ho diem. Si aquest és el preu, doncs, sincerament, seguirem parlant a nivell de govern i oposició.

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, les conselleres de Salut, de Treball, la consellera de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les previsions d'aplicació de la llei de l'Estat relativa a la dependència (tram. 317-00131/08)

Ho fem amb les preguntes al president de la Generalitat. I la primera la formula en nom del Grup Mixt l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Aquests dies de titulars, sobretot aquests darrers dos dies, sobre la sortida del Govern d'un membre en aquest cas de Governació, del senyor Puigcercós, i la renovació, en aquest cas, o l'entrada d'un altre membre..., ha protagonitzat portades i diferents comentaris d'altres partits polítics.

Però crec que avui, després d'unes eleccions precisament, del que toca parlar i el que menys li importa segurament a la gent és qui ocupa o qui no ocupa aquest càrrec, sinó que el que li importa a molta gent ara mateix i aquests dies és la Llei de la dependència i l'aplicació d'aquesta Llei de la dependència.

Per tant, nosaltres avui, al marge d'aquestes disputes, plantejarem, li plantejem una pregunta al senyor president de quina és la previsió de l'aplicació d'aquesta llei; quines són les previsions vistos els endarreriments que hi han hagut en els darrers mesos sobre aquesta aplicació, i, sobretot, quina és la resposta que té per a milers i milers de ciutadans catalans que no estan rebent a temps, no estan rebent aquestes valoracions que atorguen ajudes per a aquelles persones que tenen dependència.

Gràcies.

El president

El molt honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè sap que aquesta llei és una llei nova, una llei innovadora, una llei que entre altres coses implica l'actuació de l'Administració general de l'Estat, que en cofinança una part, de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, del Govern del nostre país, i també de les administracions locals, que evidentment es va començar a desplegar amb la contractació de tot un conjunt d'equips per fer les valoracions i que després evidentment s'han estat realitzant els corresponents plans individuals a cadascun dels afectats, de les persones sol·licitants i valorades positivament, i això s'està fent en col·laboració amb els municipis.

En aquest moment ja són més de tres mil persones les que estan rebent les prestacions i les ajudes. No és el ritme que nosaltres voldríem, però, ho repeteixo, no és gens fàcil, tenint en compte que es tracta d'una llei nova que requereix entre altres coses aquesta col·laboració i

aquesta implicació entre, fonamentalment, el món local i el Govern de la Generalitat.

El president

Senyor Rivera, pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Sí, és cert que només 3.293 catalans disposen del Programa individual d'atenció, dels 55.100 demandants de valoració. Estem parlant d'unes xifres realment baixíssimes. Jo entenc que el Govern no hi estigui d'acord. El que li demano al Govern i li demana Ciutadans al Govern és que faci alguna cosa per accelerar.

Estem d'acord que hi han administracions implicades, la de l'Estat, l'Administració autonòmica i l'Administració local. El que volem i el que li demanem a aquest Govern és que atengui aquestes persones i a més a més, si pot ser, impulsi algun sistema perquè puguin tenir una atenció individualitzada. Però sobretot que no perdi la burocràcia moltes vegades aquest temps, que per molta gent li va la vida.

El que demanem en aquest cas és que s'incrementin evidentment..., o que es perdi la paperassa, la burocràcia, per aquestes persones; que hi hagi una finestra única, que hi puguin anar aquestes persones adreçades d'alguna manera perquè rebin ràpidament aquestes ajudes.

I sobretot també plantejar que el barem que s'ha fet és un barem pensat des d'un punt de vista funcional, no des d'un punt de vista d'altres discapacitats. Un 9 per cent de la població catalana té algun tipus de discapacitat amb malaltia mental. Aquest barem que s'ha establert per a la Llei de dependència deixa al marge moltíssima gent que no té ajudes, amb aquest tipus de discapacitat mental.

El que demana Ciutadans al Govern és que s'ajudi aquesta gent que té discapacitat mental, que es xifra en un 9 per cent de la població; el que li demana Ciutadans al Govern és que acceleri aquesta situació. I, per tant, el que volem en definitiva és que no es facin ni s'anuncin lleis que després deixen molta gent decebuda. Les persones estan moltes vegades per davant, els governs i els consellers estan només en teoria per servir els ciutadans.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, sense entrar a valorar les valoracions que vostè feia respecte al contingut de la llei, el que ens pertoca en aquest cas és aplicar i desenvolupar la llei.

I això ha comportat, com deia, entre altres coses, tota una tasca nova, perquè és la primera vegada que es fa, de valoracions de molts milers de persones, dels sol·licitants, de més de 45.000 persones. I això no es fa en quatre dies, especialment si no es tenen els equips, que s'han hagut de contractar i de conformar. I de fer-ho evidentment al territori, d'acord amb els ajuntaments,

com ara s'estan fent els plans individuals d'atenció a totes aquestes persones.

Les persones estan rebent ja i totes rebran els ajuts que preveu la llei. Evidentment, ho repeteixo, en col·laboració amb el món local, que és fonamental per al desplegament d'aquesta llei.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els efectes dels resultats de les eleccions legislatives del 9 de març de 2008 en les relacions entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat (tram. 317-00134/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies. Molt honorable president, voldria començar la meua intervenció expressant el sentiment del meu grup per la pèrdua del que fou abat de Montserrat Cas-sià Maria Just.

President, diumenge Catalunya va votar en unes eleccions generals. En parlar d'aquest exercici de normalitat democràtica, volem tornar a recordar Isaías Carrasco, assassinat divendres a Euskadi.

També volem felicitar el seu grup per la victòria a Catalunya i a l'Estat espanyol. I destacar la victòria contundent de l'Entesa Catalana de Progrés al Senat en les quatre circumscripcions.

El meu grup, igual que la majoria de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, valora positivament que el PP es torni a trobar a l'oposició.

La nova situació planteja, però, reptes similars als de l'anterior legislatura, encara que amb unes dades electorals diferents.

El Govern del president Rodríguez Zapatero té uns quants deutes pendents amb Catalunya, i la clara victòria del PSC no els pot fer oblidar ni aigualir, ans al contrari obliga encara més el Govern central i els socialistes catalans.

Ara tenim una magnífica oportunitat per desplegar l'Estatut i pactar el nou finançament que Catalunya necessita. El Govern de Catalunya ha d'aportar decisió, exigència i estabilitat. El meu grup aposta per les tres coses juntes, convençuts que això és el que volen els sectors que representem.

La ciutadania ens jutjarà d'aquí a tres anys per la gestió realitzada, per la capacitat de millorar la qualitat de vida dels catalans i les catalanes. Però el PSOE faria bé de no oblidar que, sense els escons de diferència amb relació al PP obtinguts a Catalunya, avui no tindria majoria. I a aquesta diferència també hi han contribuït

els escons de Convergència i Unió, Esquerra Republicana i Iniciativa.

No cal que l'Estatut estigui desplegat en un any, tal com els excessos electorals varen portar a prometre. Però en aquesta legislatura volem els traspassos previstos a l'Estatut, inclosos rodalies i regionals de Renfe, la nova gestió de l'aeroport, el nou model de finançament i la reforma de moltes lleis orgàniques. I també molts votants d'esquerrers estaran pendents que el Govern de l'Estat impulsi polítiques progressistes no condicionades per la dreta.

Sobre tot això voldríem conèixer, president, la seva opinió.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, el primer que em correspon com a president del Govern és felicitar el conjunt de la ciutadania, no?, per la normalitat amb què es van desenvolupar les eleccions, en unes jornades sense cap incident a destacar.

No oblidem –i vostè ho citava– que només dos dies abans els terroristes havien intentat condicionar de forma indecent aquests comicis amb l'assassinat d'Isaías Carrasco, però una vegada més els demòcrates van donar una lliçó de democràcia i de serenitat, no?, i el Govern això ho agraeix molt sincerament.

Per una altra banda, crec que també ens hem de felicitar tots plegats per l'alta participació, que demostra l'interès dels ciutadans i ciutadanes per la confrontació democràtica, no?, democràtica d'idees entre les diferents forces polítiques. És de justícia dir-ho, igual que ens mostrem preocupats quan la participació és menor d'allò que seria desitjable.

Bé, amb els resultats d'aquests comicis òbviament s'obre una nova etapa per a Catalunya i les seves relacions amb el Govern d'Espanya, amb el nou Govern, amb el futur Govern d'Espanya. Un futur govern que sorgeix de les eleccions del passat diumenge, que serà l'interlocutor del Govern de Catalunya a l'hora de desplegar l'Estatut i, com no, també de negociar el principal repte que tenim per a l'any 2008, que és el nou model de finançament, un finançament més just i més transparent, no?

Tots som conscients de les nostres responsabilitats i alhora sabem que no serà fàcil, però coincidirà amb mi que de les dues opcions que hi havia diumenge per dirigir el conjunt de l'Estat ha estat elegida l'única que ens dóna l'oportunitat d'aconseguir-ho. No dic res de nou si afirmo que hauria estat pràcticament impossible negociar el desplegament estatutari amb qui vol que el mateix Estatut sigui declarat inconstitucional, no?, pel Tribunal Constitucional.

Per tant, estem on estàvem des del principi de la nostra legislatura, nosaltres, amb la voluntat rotunda de portar a terme el desplegament de l'Estatut, amb tota l'ambició que aquest procés necessita i amb les responsabilitats individuals i collectives molt clares, no? El Govern se sap responsable i avui aquí també voldria deixar una cosa clara: en aquest repte l'èxit també depèn del concurs i de la col·laboració de tothom.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el canvi de conseller al Departament de Governació i Administracions Públiques (tram. 317-00130/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, amb independència de què vostè ha fet ara referència al tema del desplegament de l'Estatut –i segurament vostè després, com fa sempre, em demanarà que retirem el recurs, però–, jo voldria parlar del Govern de Catalunya, que crec que és el que importa en aquesta cambra i als ciutadans.

I el que voldria saber és: què és el que ha motivat la crisi de govern que ha provocat el canvi del conseller de Governació del Govern de la Generalitat de Catalunya?

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament començo demanant-li que ara, després d'aquestes eleccions de diumenge..., de les quals vostès podrien prendre molt bona nota –molt bona nota n'haurien de prendre–, entre altres coses perquè, evidentment, mentre vostès tinguin aquest diferencial amb el partit guanyador, difícilment podran governar Espanya. I això, amb el discurs que vostès fan i amb aquesta batalla contra l'Estatut, difícilment ho aconseguiran. Per tant, retirin el recurs contra l'Estatut; tenen aquesta oportunitat, no sigui que el senyor Rajoy canviï d'opinió abans que vostès, cosa que podria passar.

Després, miri, el canvi d'un conseller es produeix després de la dimissió del fins fa poques hores conseller de Governació i Administracions Públiques, el senyor Puigcercós, després del resultat electoral i de debatre amb el seu partit l'agenda que té el seu partit per davant. I una dimissió, una substitució per una persona de reconeguda solvència i serietat, que coneix el món local i l'Administració pública i que serà un excel·lent

conseller, com és el senyor Jordi Ausàs, que ja ha pres possessió, com vostès saben.

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, gràcies, senyor president de la Generalitat. En qualsevol cas, deixi'm que li digui que jo crec que és poc honorable per part del president de la Generalitat voler que els catalans tinguem un estatut que no sigui plenament constitucional i, per tant, crec sincerament... (*remor de veus*), crec sincerament, senyor president, que vostè hauria de ser el primer català interessat que el conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya tinguéssim un estatut plenament constitucional. I vostè sap perfectament que l'únic organisme que pot decidir sobre la constitucionalitat o no de l'Estatut és el Tribunal Constitucional, per moltes coses que li apunti en aquests moments el senyor Saura.

Miri, senyor president de la Generalitat, aquí no hem vingut a comentar els resultats electorals. Si vol ho hem, no? Jo crec que 10,5 milions de vots al conjunt d'Espanya no és una cosa, doncs, menor. Però en qualsevol cas jo li preguntava pel conseller de Governació, el nou conseller, el senyor Ausàs, el qual jo conec de fa molts anys perquè vam entrar junts al Parlament i respecto, però el que no pot ser, senyor president..., i jo li ho dic sempre que tenim una sessió de control al Parlament: vostè ha de fer de president de la Generalitat, per això l'hem escollit en aquest Parlament, i per això els ciutadans van decidir que vostè havia de tenir... (*Veus de fons*.) Escoltin, no es posin nerviosos; tranquil·litat –tranquil·litat. Vostè és el president de la Generalitat, vostè ha de fer els canvis al Govern quan es consideren necessaris, però és que l'agenda i els càrrecs al Govern els hi estan marcant des d'Esquerra Republicana de Catalunya. I jo li demano, senyor president de la Generalitat, que expliqui quines són les motivacions reals que han provocat el canvi al capdavant del Departament de Governació.

I vull saber, senyor president, qui és que ha escollit el senyor Ausàs com a conseller de Governació, si ha estat el senyor Carod-Rovira com a vicepresident del Govern o ha estat el senyor Puigcercós. Perquè vostè no l'ha escollit, vostè se'n va assabentar per la premsa i, per tant, senyor president de la Generalitat, no faci com va fer l'anterior president de la Generalitat, el senyor Maragall, que s'assabentava dels nomenaments per la premsa. A vostè li han posat el conseller de Governació des d'Esquerra Republicana, i això diu molt poc de la presidència que vostè ostenta.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo evidentment no vull..., estic absolutament convençut que te-

nim un estatut constitucional, perquè ho va ser en el procediment de la seva elaboració, constitucional, i en el seu contingut; així ho va validar el Congrés i el Senat i també el poble de Catalunya, amb el qual vostès haurien de ser més respectuosos. I perquè el problema de fons és si volem un estatut i un autogovern més fort, amb més contingut o amb menys contingut; i aquest és el tema i la gran diferència entre vostès i nosaltres, entre els partits catalanistes i vostès. Segurament això explica també el seu resultat, el seu resultat electoral.

Miri, el president és qui nomena i cessa consellers. Ja sé que a vostè l'interessen més els temes de la notorietat que l'autoritat; no confongui una cosa i l'altra. Ja sé que és molt aficionat a les filtracions a la premsa. Jo sé el que sé...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...coses que vostè no sap i que jo no li diré. (*Rialles.*)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Sóc jo qui ha nomenat el conseller i qui ha cessat a petició pròpia el senyor Puigcercós.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les eleccions generals i sobre l'actuació del Govern de la Generalitat amb relació al Govern de l'Estat després dels resultats a Catalunya (tram. 317-00132/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyor president, com deia una candidata aquest diumenge mateix, la mateixa nit electoral, Catalunya ha estat decisiva en el resultat. Aquell eslògan, que alguns recordaran, del 2004, que deia «si guanya Zapatero, guanya Catalunya», molt bé es podria convertir en «si guanya Zapatero és perquè guanya a Catalunya». I el més important, i la qüestió, per tant, que li vull traslladar, és que Zapatero i el PSOE tenen les mans més lliures gràcies sobretot a Catalunya, i que vostè i el seu partit molt legítimament han rebut un ampli suport, que han de saber administrar, no només per parar els peus al Partit Popular, sinó sobretot perquè Catalunya funcioni i vagi endavant.

Senyor president, fa uns dies jo li vaig demanar, en nom del meu grup, que sigui digne, que sigui digne a l'hora de reclamar el futur model de finançament. I avui li reclamo també, en nom del nostre grup, que sigui digne sobretot de la confiança que ha rebut de les urnes. I per això li vull oferir el suport i l'acompanyament dels tres diputats d'Esquerra Republicana al Congrés, que remaran en la mateixa direcció i que, al mateix temps, tiraran del carro, sobretot de la unitat del conjunt de catalanistes a l'hora de defensar els projectes col·lectius que són del país.

Paraules

de comiat com a diputat del Sr. Joan Ridao i Martín

Senyor president, si m'ho permet... Senyores i senyors diputats, senyor president, aquesta és també la meva darrera intervenció en aquesta cambra després de prop de tretze anys com a diputat al Parlament. Per això volia aprofitar aquest torn, en primer lloc, per dir que ha estat un motiu d'orgull servir no només el meu partit, sinó també el meu país des d'aquest Parlament. Que han estat, sens dubte, els millors anys de la meua vida i que, evidentment, toca ara fer un agraïment: un agraïment a tots els diputats que han estat –d'aquesta cambra– aquests anys també al servei de la cambra; també als meus col·laboradors del grup parlamentari. I sobretot no només un agraïment, sinó també demanar disculpes: espero que sàpiguen disculpar també els meus errors.

Evidentment, això no és pas un comiat, sinó un fins sempre.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les eleccions generals i sobre l'actuació del Govern de la Generalitat amb relació al Govern de l'Estat després dels resultats a Catalunya (tram. 317-00132/08) (continuació)

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, és cert el que vostè apuntava, no?: Catalunya ha estat decisiva en el resultat de les eleccions generals del passat diumenge, i aquest fet crec que té una importància, un important significat, no?, per al nostre país, per al futur del país.

El Govern és conscient de la importància dels vots dels catalans a l'hora de barrar el pas a una dreta que de forma sistemàtica ha intentat guanyar vots a costa de Catalunya. I també som conscients que aquest fet no ha de ser menor a l'hora de negociar els temes que tenim sobre la taula, com, per exemple, el nou finançament. Fa

unes setmanes vaig dir que, fos quin fos el resultat de les eleccions, el Govern té unes prioritats bàsiques i que les defensarà amb totes les seves forces. Per tant, no dubti que aquest Govern negociarà amb el Govern d'Espanya amb totes les seves forces, amb tota la contundència que calgui per aconseguir els nostres objectius.

Estem convençuts també, i ho he dit abans, que no serà fàcil; mai ho ha estat, diguem-ne, però també tenim molta fe que el resultat final serà satisfactori, sobretot si comptem amb el concurs i l'ajuda del conjunt de les forces polítiques catalanes representades en el nostre Parlament i també al Congrés. I, en aquest sentit, aprofito per agrair-li la seva oferta de col·laboració en aquesta tasca.

Senyor Ridao, no volia acabar sense agrair-li la tasca feta durant aquests tretze anys aquí, al nostre Parlament, al Parlament de Catalunya, i molt especialment durant aquesta darrera etapa en la qual hem coincidit, i desitjar-li tota la sort del món en la seva nova responsabilitat. Estic segur que sabrà servir el país també des del Congrés dels Diputats.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els resultats de les eleccions legislatives del 9 de març de 2008 i sobre els reptes immediats per a Catalunya (tram. 317-00133/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Manuela de Madre.

La Sra. De Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, el passat diumenge una gran quantitat de ciutadans i ciutadanes de Catalunya vàrem expressar el que el nostre poble, Catalunya, volia a través de les urnes. Com vostè acaba de dir també ara, ho vàrem fer en plena normalitat democràtica; vàrem poder expressar la pluralitat ideològica del nostre país i també alhora el fort convenciment comú de defensa i afirmació d'un catalanisme transversal.

Catalunya va parlar de manera clara i contundent, exercint el seu dret a decidir, i va decidir que José Luis Rodríguez Zapatero continués sent el president del Govern d'Espanya. I ho va expressar, permetin-me que ho digui, dipositant una extraordinària confiança, alhora que una gran responsabilitat, en l'organització política a la qual vostè, senyor president, i jo mateixa pertanyem.

Però més enllà de l'anàlisi partidista –o partidistes– crec que hi ha un fet a destacar molt més important: els resultats del passat diumenge permeten ser optimistes de cara al futur de Catalunya i els reptes que tenim per endavant i que cal acordar amb el Govern d'Espanya.

Sabem que el seu Govern ha treballat, i ha treballat bé des del primer dia, per desenvolupar l'Estatut en la seva plenitud. També sabem per les seves pròpies paraules, president, que no ha estat una tasca fàcil, i en som plenament conscients, però comptem amb la seva fermesa –la seva dignitat, president, és la nostra dignitat– i la fermesa del Govern que vostè presideix a l'hora de defensar els interessos del nostre país.

Sense anar més lluny, vostè mateix, president, a Madrid fa unes setmanes va explicar quin era el full de ruta per a la propera legislatura. També va destacar i va deixar clara una cosa que vull destacar jo mateixa, que aquest seria el full de ruta del seu Govern fos quin fos el resultat electoral. Bé, el resultat ja el coneixem, una vegada celebrades les eleccions, una participació i uns resultats que fan palès que la política i Espanya interessen a Catalunya.

És per això, senyor president, que li pregunto sobre el seu capteniment pel que fa als resultats dels comicis i les expectatives que com a govern de Catalunya s'obren per aquesta nova legislatura i, molt especialment, pel que fa al desplegament de l'Estatut que tant i tants vàrem..., pel qual –l'Estatut– tants i tants vàrem treballar.

Moltes gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Com ja he dit en resposta a l'última pregunta, no?, crec que l'escenari que s'obre, després de les darreres eleccions generals, és positiu i el Govern de la Generalitat mira amb optimisme el futur del desplegament estatutari i del conjunt d'acords que tenim pendents amb el Govern de l'Estat.

No dic res de nou, i la posició del Govern, com ja he apuntat abans, la vaig expressar, i vostè hi feia referència, també fa unes setmanes a Madrid, fos quin fos el resultat del dia 9 de març, no?

Els eixos sobre els quals el Govern afrontarà aquesta legislatura amb relació a Madrid són, en primer lloc, el nou sistema de finançament, que és bàsic per a nosaltres, i en aquest sentit, doncs, la creació del consorci amb la participació paritària de l'Agència Estatal Tributària i l'Agència Tributària de Catalunya; l'agilització dels traspasos de competències previstos en l'Estatut, per tant, el desenvolupament de l'Estatut pel que fa referència a les competències i serveis; l'aplicació rigorosa de la disposició addicional tercera, que és fonamental pel que fa referència a les inversions de l'Estat a Catalunya; el traspàs del servei de rodalies i l'execució del pla d'inversions previst; el nou model de gestió de l'aeroport; una implicació més activa per part nostra en la definició de les polítiques sectorials de l'Estat; una reforma del Senat, figura dintre del programa de l'Entesa Catalana de Progrés, que ha guanyat àmpliament les eleccions, com abans citava el senyor Bosch; la reforma de la Llei orgànica del poder judicial, per poder desenvolupar tot el títol de justícia de l'Estatut, i la defensa i la promoció de la nostra llengua, que també

és una obligació de l'Estat, tal com diu la Constitució en el seu article tercer, no?

Aquest és el full de ruta, no?, del Govern de Catalunya i serà la base de les nostres relacions amb el proper Govern d'Espanya després de les eleccions del diumenge passat.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el subministrament d'aigua per a pal·liar els efectes de la sequera i sobre la convocatòria d'una cimera de líders de partits polítics per a negociar el nou model de finançament (tram. 317-00135/08)

...la formula l'honorable senyor Artur Mas, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, vagi per endavant, tot i que nosaltres no hem aplaudit el senyor Ridaó quan ha fet aquestes manifestacions personals, que el desig de Convergència i Unió per a vostè personalment és que tingui sort i encert. Se li gira molta feina a Madrid, i jo espero que vostè la sabrà fer i la sabrà fer en benefici dels interessos del país.

En segon lloc, si m'ho permeten, m'agradaria també felicitar el conseller Jordi Ausàs per aquesta nova responsabilitat. També li desitgem sort i encert.

Jo avui, senyor president, no li parlaré d'això que se'n diu «la crisi de govern», ho farem demà, perquè vostè compareix en el Parlament, ho farem àmpliament. Sí que de tota manera em deixarà manifestar la meua sorpresa que vostès portin quaranta-vuit hores llargues parlant de l'estabilitat del Govern i del tripartit. En parlen contínuament, cosa sorprenent, perquè dius: «Home, ja s'hi compta teòricament, amb això; no fa falta que en parlin cada minut, no? Que si això, que si allò, que si aquest, que si l'altre.» Això, realment, dóna una sensació que presumeixen d'allò que potser no acaben de tenir del tot. Però torno a dir que d'això en parlarem demà.

En canvi, crec que avui s'ha de deixar de parlar del tema del tripartit, del tema de l'estabilitat del Govern –ja es veurà en les properes setmanes–, i començar a parlar i abordar els grans temes de país.

Aquest matí, per exemple, se n'ha parlat d'un de molt important que no ha quedat clar i que nosaltres seguirem posant sobre la taula, que és el tema de com es garanteix un subministrament d'aigua per a tot el país. No ha quedat clar després de la intervenció del conseller de Medi Ambient si vostès estan pendents de fer un transvasament del Segre, que vol dir de l'Ebre, perquè no ha quedat desmentit, cosa que és molt grossa des-

prés d'haver dit: «Ni una gota d'aigua.» Això s'hauria d'aclarir.

Segon. Al tema del finançament, vostè hi ha fet referència. Jo li demano, senyor president, una cosa. Si vostès volen comptar amb les forces polítiques catalanes, i jo crec que aquest ha de ser el camí, faci'm un favor..., vaja, no me'l faci a mi, faci'l al país, no?, que és: convoqui immediatament una cimera de partits catalans i de responsables polítics catalans, amb vostè com a president de la Generalitat, per abordar les bases d'aquest futur finançament. Això s'ha de pactar aquest any; no aquest any, en els propers mesos, la data límit és el mes d'agost. Per tant, a què esperem? Ara ja han passat les eleccions.

Jo el convido que vostè faci aquesta cimera, que agafi les brides d'aquesta negociació i que aixoplugui els diferents partits catalans sota una estratègia comuna i que ho faci abans de la investidura del president del Govern espanyol, que quan arribin el nou president del Govern espanyol i el nou Govern tinguin sobre la taula el model de finançament que aquest Parlament reclama en nom del poble de Catalunya. Crec que d'aquesta manera...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...si vostè s'ho agafa amb energia, farem un bon favor al país.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, nosaltres no parlem de crisi de govern. Si de cas, són altres, i em temo que continuaran parlant uns dies d'una crisi que no existeix. Vostè mateix ho va fer ahir, diguem-ne, vostè i alguns dels membres qualificats del seu partit.

Dit això, vostè ha dit: «Parlem d'altres temes. Parlem de l'aigua. Què faran vostès per tractar de resoldre un problema greu d'aigua que tenim?» –estem en l'any més sec, amb menys pluja dels últims seixanta anys, diuen.

Doncs, entre altres coses abordar les infraestructures necessàries, desenvolupar-les; aquelles que segurament s'haurien hagut de fer fa molts anys, que el partit que va governar no les va fer. Vostè no em sabia dir ni una sola inversió feta en aquesta gran àrea metropolitana de què vostè parla, d'obres en matèria d'abastament d'aigua.

I això és el que estem fent. Doncs, miri, la dessalinitzadora està en construcció; la millora de les xarxes; els programes d'estalvi i de reutilització; la recuperació d'aqüífers; algunes actuacions de caràcter estructural per solucionar el problema de l'aigua a mitjà i llarg termini, i altres de caràcter més conjuntural perquè el problema de la sequera el tenim ara, i en quinze dies o en tres mesos, fins i tot, ni aquests projectes de què vostès han parlat durant molts anys, però que no van

fer, i que nosaltres rebutgem, com el transvasament del Roine, es podrien fer.

Per tant, el que estem fent és moltes de les coses que vostès no van fer, a corre-cuita, òbviament: la dessalinitzadora i molts altres programes que vostès coneixen.

Escolti, portarem aigües, si fa falta aigua de boca, perquè no plou, portarem aigua d'allà on hi hagi aigua. Però estigui vostè tranquil, que això és una cosa, per tant, portar aigua puntualment per una situació excepcional, conjuntural, temporal, i una altra cosa són transvasaments, que aquest Govern no hi donarà suport, ni farà ni hi donarà suport. (*Remor de veus.*) Queda clar el tema de l'aigua? (*Forta remor de veus.*)

Finançament. Miri...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...en el tema del finançament...

El president

...s'ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

S'ha acabat el temps. Tindrem temps de parlar-ne, certament. (*Forta remor de veus.*)

El president

Passem a les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre l'absència del castellà en el cartell commemoratiu del Dia Internacional de les Dones (tram. 310-00175/08)

La primera la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Señora *consellera*, el pasado 8 de marzo se conmemoró el *Día internacional de la Dona*, por el cual se pedía la igualdad de trato con los hombres y se pretendía un pacto de igualdad absoluta, sobre todo (*persisteix la remor de veus*) en términos laborales.

Sin embargo, a la vez que se producía esta conmemoración, se ha sacado un cartel conmemorativo (*persisteix la remor de veus*) de este día –espero que no me toque el tiempo– en el que aparece una discriminación evidente a todas aquellas mujeres que tienen por lengua más propia el castellano. A pesar de que en ese cartel se ponen veinticinco idiomas, no aparece el idioma o el otro idioma oficial en Cataluña, el castellano.

¿Cuál ha sido la razón por la cual se ha excluido en el Día de la Mujer, precisamente, uno de sus derechos más fundamentales, que es el derecho a su propio idioma?

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania, l'honorable senyora Carme Capdevila.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, aquest any, igual que en cinc edicions anteriors, l'Institut Català de les Dones varem convocar, la cinquena edició en aquest cas, per aconseguir aquesta millor imatge commemorativa del dia 8 de març, Dia Internacional de les Dones, per tal de motivar i alhora incentivar aquesta visualització de les dones, de la participació de les dones en tots els àmbits de la societat i alhora un pas més cap aquest procés, de què vostè parla, de la igualtat d'oportunitats de dones i homes.

La participació en aquest concurs estava oberta a totes les persones físiques amb residència a Catalunya, tant professionals, les professionals, com persones aficionades, i la imatge havia d'estar entorn del lema d'aquest any, que era «Diàleg intercultural femení».

Així, doncs, el cartell de la imatge commemorativa del Dia Internacional de les Dones ha sorgit fruit d'un concurs al qual s'han presentat més de cinquanta candidatures d'arreu de Catalunya.

El jurat, format per persones expertes de l'àmbit cultural, artístic, del disseny gràfic, i una representació de l'Institut Català de les Dones, ha premiat en aquesta ocasió la senyora Rut Rovira, alumna de l'Escola Massana.

El jurat ha valorat la capacitat de la imatge commemorativa guanyadora pel fet que reflecteix el caràcter reivindicatiu i intercultural de la celebració del dia 8 de març, així com la diversitat femenina.

El president

Senyor Robles, té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Aquí tienen el cartel donde aparecen veinticinco idiomas distintos y, sin embargo, no aparece el otro idioma oficial de Cataluña. Señora *consellera*, no haga trampas: si no hubiera aparecido el catalán aquí, nunca se hubiera premiado ese cartel, nunca. Y este, sin embargo, sí ha sido premiado.

Es todo un símbolo. Es una bobada, en realidad; es una nimiedad. En realidad, el violeta, que aquí se dice, se dice lo mismo en catalán que en castellano, como en portugués o como en occitano, todos se escriben de la misma manera, pero el portugués y el occitano sí que aparecen juntamente con el catalán, no el castellano.

Es un símbolo de la exclusión que aquí se hace. Y esto, en términos... –lo he dicho más de una vez, no acusando a personas, sino intentando demostrar que hay ideas que no son, en este caso, de recibo–, esto es una exclusión cultural y esto, en términos reales, se dice racismo cultural. (*Remor de veus.*)

Y deben empezar a entenderlo. Deben empezar a entenderlo porque lo que aquí se está haciendo, descaradamente, veinticinco veces es recordarle a todos los

que hablan en este momento y en este país, perdón, en Cataluña, en esta comunidad autónoma... (*Rialles i remor de veus.*)

El president

Senyors diputats. Senyor Robles...

El Sr. Robles Almeida

...es que utilizan tanto el lenguaje que al final se le pega a uno... (*Fortes rialles.*)

El president

Senyor Robles, se li està acabant el temps.

El Sr. Robles Almeida

Sí. Es que me están interrumpiendo. Digo... (*Persisteix la remor de veus.*) Bueno, señora consellera...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Robles Almeida

...queda dicho que esto no es de recibo y no se debería volver a permitir, porque las mujeres merecen más respeto.

El president

Senyora consellera, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Jo li continuaré explicant el relat del cartell.

El cartell, com vostè ens ha ensenyat a tots, és una composició de vint-i-cinc tons de color violeta, reproduïts a mode de proves de color, identificats amb la paraula «violeta» escrita, tal com vostè ha dit, en vint-i-cinc idiomes, entre els quals no hi era el castellà, tampoc hi era l'anglès, entre altres, però en cap moment –en cap moment– es va interpretar aquesta absència com un acte discriminatori amb relació a la llengua cooficial de Catalunya, sinó que la percepció prevalent fou la capacitat del cartell per expressar la interculturalitat i assenyalar la diversitat lingüística...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...reflectida amb moltes de les llengües que parlen les novingudes a Catalunya.

El president

Honorable consellera, s'ha acabat el temps.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Perdó?

El president

S'ha acabat el temps. (*Pausa.*) Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre la valoració de les darreres iniciatives de la Secretaria de Comerç i Turisme (tram. 310-00179/08)

Té la paraula per formular la següent pregunta l'il·lustre senyor Carles Pellicer, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, la moda catalana té un alt prestigi i qualitat, a més d'una important capacitat de generació de riquesa i de promoció del país, i estem davant d'un sector, francament, molt preocupat i també desconcertat –li llegiré uns titulars de premsa d'aquests dies: «La Generalitat busca un nou format per a la moda», «Antoni Miró denuncia el trencament, de manera radical, del sistema de suport a la moda establert pel Govern de Convergència i Unió», «Antoni Miró: "S'han ferit sensibilitats, massa, en el sector de la moda a Catalunya"», «Es constata la manca d'experiència en els gestors dels esdeveniments de moda», «Empreses del sector se'n van de Barcelona per anar a Madrid, a Londres o a París», «La Cambra de Comerç critica amb contundència la Generalitat per deixar marxar empreses», «Catalunya ha perdut la posició entre les passarelles de moda espanyoles»–, d'un sector que lamenta que no hagin estat capaços vostès de trobar un model on visquin un sector emergent i un sector consolidat. Vostès van desmantellar la Passarella Gaudí, equiparable a la Pasarela Cibeles, amb l'excusa que no tenia repercussió internacional, que no implicava el sector, que costava massa diners. Crec que vostès es van equivocar, sincerament, i van ara, vostès, a la deriva.

I les preguntes són aquestes: què pensa fer per evitar la marxa, un darrere l'altre, dels nostres dissenyadors?, com pensa donar estabilitat a un sector que la necessita per consolidar la moda a Catalunya?, com pensa recuperar la credibilitat en el món de la moda a Catalunya?, com pensa donar aquesta estabilitat i credibilitat si, com per exemple, vostè, en aquests anys de govern que porta, ha canviat cinc vegades de direcció general?, com pensa casar això amb les orientacions del Pla de promoció de la moda 2007-2010, que impulsa el seu departament? Tot això, senyor conseller, només són desencerts i demostren la inutilitat de la seva política.

Gràcies.

El president

L'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Vejam, si alguna cosa hi ha és model de moda, cosa que no hi havia fa quatre anys.

(*Remor de veus.*) Fa quatre anys, en un estudi externalitzat a un professor d'IESE, es va arribar a la conclusió que Passarella Gaudí era una passarella de tercera divisió –com la Cibeles, per cert–, finançada amb diners públics en un 85 per cent, cosa que no passa ni a Nova York ni a París, que són de primera divisió, i amb dubtosa –amb dubtosa– forma de classificació. I per responsabilitat no diem els números d'algunes de les empreses que circulaven, perquè si jo dic els números ensorraria les empreses, perquè algunes vivien gràcies a la subvenció finalista que vostès els donaven. Jo sóc responsable i no ho faig, això. (*Remor de veus.*)

A partir d'aquí, a partir d'aquest informe, ens diuen: «Canvieu, que això no va.» I, efectivament, és el que hem fet. I ara tenim model de moda, tenim un servei de moda dependent de la Direcció General de Comerç, i la política és integral. Va des de les escoles, a partir de les quals bequem els millors perquè durant un any es formen en les primeres firmes internacionals, es posa en marxa d'aquí a un mes una incubadora de nous dissenyadors –per tant, primera acció.

Segona acció, s'aposta pels emergents en el sentit que a aquells dissenyadors que han fet les primeres mostres i les primeres exposicions i botigues se'ls empalma a la indústria i se'ls crea un centre tecnològic a Igualada, juntament amb l'empresariat del gènere de punt. D'això se'n diu «projecte físic»: centre tecnològic.

S'aposta per una passarella de repercussió internacional en l'únic nínxol que quedava buit, que és el dels emergents, perquè als consolidats és impossible; ni Madrid aconseguirà competir amb París, Nova York, Milà o Londres. I, per tant, anem a un nínxol que estem posant en marxa, i això és el 080.1, perquè el 0 va ser de prova, el primer que vam fer.

I, finalment, tenim polítiques d'exportació i internacionalització. I, per tant, si els consolidats se'n van a desfil·lar a fora, efectivament, hi van perquè els financem., van a fora perquè els financem. Tant de bo hi vagin més, perquè això demostrarà que són bons internacionalment, perquè les passarelles que són referència al mercat internacional estan a París, a Londres i Nova York. I és allà, fugint del provincianisme i de la pugna Barcelona - Madrid...

El president

Conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...que hem d'anar. Jo passo de la pugna Barcelona - Madrid.

(*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pellicer i Punyed

Senyor conseller, el sector pensa d'una altra manera, tingui-ho clar, i és vostè que viu en un altre món. El problema és que aquest model que vostè té –que no

en té cap, a més a més– no té projecció internacional. I, creguin-me, el cost és igual o superior, i els diners s'estan llençant, pagant els compromisos incomplets, dels quals vostè és responsable.

Escoltin, vostès es van equivocar canviant un model que funcionava, que era el model de Passarella Gaudí. I el sector de la moda està en aquest moment dispers i està empenyat. La Pasarela Cibeles en aquest moment ens passa la mà per la cara, i això, en definitiva, és donar-li la raó al Partit Popular, i això, senyor conseller, li hauria de saber greu.

I perdoni una cosa: vostè ha dit...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pellicer i Punyed

...de tercera divisió. El que és de tercera divisió potser és vostè.

Gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre la seva previsió d'actuació amb relació a les obres de la línia 1 del metro (tram. 310-00180/08)

...l'il·lustre diputat senyor Josep Rull, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per formular la següent pregunta.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, ara fa un any, vostès van pactar amb els municipis que s'haurien de veure beneficiats per la línia 12 que es prolongaria la línia 1, des de Bellvitge fins a Sant Boi. Ara des de l'Ajuntament de Sant Boi del Llobregat diuen que no és així, que és inviable, que vostès han arribat a la conclusió que això és inviable.

Ens pot explicar quins són els arguments del Departament de Política Territorial per canviar la seva posició?

Gràcies.

El president

L'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, no hi ha canvi de posició del departament. I pel que fa a la línia 1 i el seu perllongament, tant a Badalona com al Prat i Sant

Boi, continuarem fent els estudis, redactant els projectes i executant les obres que estan previstes.

El president

Senyor Rull, pot repreguntar.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor conseller. Veig que els seu col·legues de Sant Boi tenen un problema de comprensió, o vostès tenen un problema de capacitat d'expressió. De fet, un representant de l'ajuntament, de l'equip de govern de l'Ajuntament de Sant Boi, diu, explica que el Departament de Política Territorial comunica a l'Ajuntament de Sant Boi que no hi haurà aquesta prolongació, bàsicament perquè es considera que és econòmicament inviable. I la línia 12 és, una mica, la metàfora del que vostès han perpetrat en matèria d'obra pública en aquest país.

Li ho recordo. L'any 2003 s'acorda –i vostès es van fer una foto, tots els alcaldes socialistes del Baix Llobregat– que es farà la línia 12. Vostès, l'any 2005, unilateralment la desprogramen; l'any 2006 expliquen quines seran les alternatives; l'any 2007 teòricament pacten aquestes alternatives amb el territori, i l'any 2008, sense haver fet absolutament res, havent perdut quatre anys, expliquen al territori que, escolti, allò que havien dit, que és la prolongació, entre d'altres, de la línia 1, re de re, de re.

És la frivolitat, és la improvisació..., que no és gratuïta, senyor conseller. El problema, bàsicament, és que vostès tenen aturat el país. I en matèria ferroviària i en matèria de metro tenen aturat el país. Hem perdut quatre anys per vertebrar, pes bastir una línia de metro que sobretot el que permetia era articular el Baix Llobregat, la primera línia de metro que transcorria, bàsicament, per fora del territori de la ciutat de Barcelona. Aquest és el seu capteniment, aquest és el resum de tot plegat.

Però no només és la línia 12, sinó que són els esvorancs constants de la línia 9, i vostè no apareix, i vostè no es digna a comparèixer en aquest Parlament a explicar què passa. És la línia 2; la regidora Imma Moraleda, que diu: «Escolti, sap què? Aquest any la línia 2 no es farà, perquè no hi ha diners per poder-la fer.» Aquest és el problema: vostès no saben planificar, no saben gestionar, i tenim el país aturat. Aquesta, malauradament, és l'empremta del Govern Montilla.

Gràcies, senyor president.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, en quatre anys, en menys de quatre anys, hem guanyat la solvència dels projectes i de les obres que vostès van deixar empantanegats. (*Remor de veus.*) I vostè hauria de saber, i sap probablement millor que ningú, que, si els criteris amb què s'havia planificat la línia 12 al Baix Llobregat s'assemblen als criteris amb què vos-

tès van planificar la línia 9 i que nosaltres hem hagut de corregir, portaven aquest país, no a la paràlisi, a un autèntic desastre.

Però, vaja, senyor Rull, pel que fa al full de ruta i a l'execució de coses concretes que donen credibilitat i que indiquen que no hi ha tal paràlisi: en aquests moments el Govern de la Generalitat, i pel que fa a la línia 1, està executant els nous vestíbuls de l'estació d'Arc de Triomf, 35 milions d'euros; està fent tota l'adaptació a PMR de tota la línia 1 del metro; està fent tota la senyalització amb tecnologia ATP de tota la línia 1 del metro; està construint la nova cua de maniobres a l'estació de Bellvitge i està fent-hi una despesa de 30 milions d'euros; està fent els nous tallers de via i ampliant l'estació i el vestíbul de l'estació de Bellvitge, de la línia 1 del metro; està construint l'estació de Mercat Nou, i està fent els estudis informatius per al perllongament cap a Badalona, des de Fondo fins a Badalona Est, amb la construcció de cinc noves estacions, i està fent els estudis per al perllongament de la línia 1 del metro des de la plaça de Catalunya, del Prat del Llobregat fins a Sant Boi de Llobregat, que no estan en la primera prioritat de les obres que s'han de fer en substitució de la línia 12 i acordades amb els ajuntaments, però que segueixen previstes, segueixen vigents, s'estan fent els estudis informatius necessaris i, per guanyar l'eventualitat d'un cert temps sense cobertura fins a Sant Boi per a un nombre inferior a setze mil usuaris, s'està estudiant guanyar temps al temps i fer el perllongament del tramvia des de Cornellà fins a Sant Boi.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les mobilitzacions d'estudiants amb relació al Pla de Bolonya (tram. 310-00178/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, el dijous de la setmana passada, milers d'estudiants omplien els carrers de Barcelona en una manifestació multitudinària, on ens alertaven dels riscos de la implantació de l'espai europeu d'ensenyament superior, que és un procés de canvi de les nostres universitats que suposarà un salt per posar l'educació superior al servei d'una societat pròspera i competitiva en el marc europeu, tenint clars els objectius de justícia social i d'igualtat d'oportunitats.

Però tots els canvis comporten riscos, i els avenços, si volem que siguin col·lectius, no en poden deixar ningú al marge. En això consisteix, precisament, el repte de fer compatibles progrés i equitat, desenvolupament econòmic i justícia social. El canvi de model pedagògic que

suposa la implantació del pla Bolonya comportarà que la combinació d'estudis i feina que fa una part important dels estudiants catalans pateixi també modificacions. Catalunya no pot fer triar els seus estudiants entre estudis i feina, perquè, si els fem triar, triaran la feina. Cal, doncs, seguir treballant, com s'ha anat fent els últims anys, per tal que ningú per raons econòmiques es quedi al marge del pas endavant que cal realitzar.

En aquest sentit, manifestem la nostra preocupació pel continuat maltractament que els successius governs espanyols han dirigit contra els estudiants catalans pel que fa a l'assignació de beques. Catalunya té el 15 per cent d'universitaris de tot l'Estat i rep només el 9 per cent de l'import de les beques. A l'Estat espanyol hi ha quaranta-set universitats públiques i, dins les catorze amb menys estudiants becats, hi ha les deu universitats catalanes. L'estrany concepte de la igualtat que han anat fent els governs espanyols ens ha posat els primers, però els primers de la cua. Som conscients que un sistema de beques i préstecs que assegurí l'equitat serà molt més fàcil si Catalunya obté en els propers mesos un nou model de finançament que redueixi el dèficit fiscal que partim. La dependència política i financera de les nostres institucions comporta, doncs, més dificultats per als estudiants catalans a l'hora de forjar-se el seu futur professional i acadèmic.

Però un govern amb una clara visió nacional com aquest sap que això també comporta responsabilitats sobre el país i no es pot quedar aturat. La fermesa demostrada els darrers mesos en les negociacions per al traspàs de la gestió de les beques ha de continuar ara que hi haurà un nou govern a l'Estat. No és només una qüestió de justícia, ara, sinó que ara és de necessitat.

Per aquestes raons voldríem conèixer quina és l'opinió del Govern sobre tot el que hem exposat.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, la creació de l'espai europeu d'ensenyament superior és una decisió de la Unió Europea –per tant, lluny de l'abast de les competències de la Generalitat– i és una decisió que compartim globalment.

I la compartim perquè Europa –i nosaltres som Europa– ha de saber que viu en risc. El risc és que el model d'estat del benestar, que especialment la gent que som socialdemòcrates, i en aquest cas nacionalsocialdemòcrates..., doncs, especialment tenim clar que l'estat del benestar no es podrà tirar endavant sense que Europa faci front al canvi de model econòmic: passi d'una economia tradicional, industrial i de serveis a una economia industrial i de serveis innovadora.

I això només es farà amb la universitat al màxim rendiment, canvis en el model de governança universitari, replantejament de la forma pedagògica de fer les clas-

ses, introducció de la universitat amb relació a la transferència de coneixement entre universitat i empreses, passar el coneixement de la universitat a l'empresa... –i no estic parlant només d'empresa privada, cosa que a vegades es banalitza, estem parlant d'empresa pública; qui si no la sanitat pública o l'ensenyament públic han de ser els motors de les escoles de medicina o de les escoles de mestres?–, i la investigació també sobre salut o sobre educació propulsada des del sector públic. Per tant, no estem parlant que és una banalitat parlar de privatització; estem parlant que la universitat té responsabilitat social. I per fer front a això cal aprofitar les oportunitats de Bolonya.

Ara bé, vostè té raó en una cosa: hi ha uns costos, hi ha unes limitacions. Per tant, sistema de beques: hi ha sentències, des de l'any 2001, que donen raó a la Generalitat, però no es compleixen; lamentablement, van passant un govern darrere l'altre, i la burocràcia d'estat no para. Hem presentat..., ahir, el Govern de Catalunya presenta un nou requeriment d'incompetències per al nou Decret de beques; és a dir, estem on estàvem. I el mateix pel que fa a la invasió de competències, pel que fa a la qualificació: a ANECA se li dona l'única facultat, quan l'agència de qualificació catalana està reconeguda per la Unió Europea. Per tant, estem en invasió permanent de competències. Les beques s'han de traspasar a Catalunya. Hi ha d'haver els diners per poder becar els universitaris del grau, i després obrir una línia de crèdit salari...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Universitats, Innovació i Empresa

...per als màsters, que és el que garantirà que tothom no quedi exclòs per raons socials.

El president

S'ha acabat el temps, gràcies.

Pregunta

al Govern sobre el seu capteniment pel que fa a l'estat de la xarxa de distribució d'aigua (tram. 310-00173/08)

La pregunta número 11 ha estat posposada, i per tant passem a la 12, que formula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, fa un parell de setmanes n'hem tingut coneixement, ha sortit a la llum pública les fuites d'aigua que pateix la xarxa d'aigües Ter - Llobregat entre Cardedeu i Trinitat i sobretot a Badalona. Les preguntes són: Des de quan té coneixement el Govern d'aquestes fuites d'aigua d'aquesta xarxa? Si estan quantificades i quines accions han realitzat per a la seva reparació i en quin moment.

Li pregaria també a l'honorable conseller que, atès que les eleccions generals es van celebrar el passat diumenge, tingués a bé de no titllar la pregunta que li formula aquest diputat com d'electoralista.

Gràcies.

El president

Senyor Francesc Baltasar, honorable conseller de Medi Ambient, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, en cap cas li titllaria d'electoralista un tema tan important com és aquest, i que jo li vull dir d'entrada... *(Veus de fons.)* Perdoni, li vull dir d'entrada que el primer que em sembla que és evident és que, com a responsable del Govern de Catalunya, jo el que haig de lamentar és que pugui haver-hi fugides d'aigua.

Òbviament, dit això, dir que aquest és un sistema normal; és a dir, es produeixen fugites d'aigua en el conjunt dels sistemes i es pot avaluar fins a quin punt són aquestes fugites. En el cas de les xarxes en alta, hi ha tres tipus de factors que hi incideixen. Evidentment, un és les pèrdues de rendiment; la segona és la de subcompitats, i el tercer són els consums no controlats. En el cas de les xarxes Ter - Llobregat, en aquests moments estimem que són de l'ordre del 4 per cent del conjunt de la xarxa i que la pèrdua que es va produir exactament en la conducció que vostè ens assenyala és una pèrdua d'un 0,5 per cent d'hectòmetres cúbics anuals, que és un 0,2 per cent de la conducció que aporta aquesta xarxa, bastant lluny del que en moments determinats es va dir per determinats mitjans de comunicació.

Però, en tot cas, és evident que el Govern s'ha posat a treballar, està intervenint a fons sobre això, i, en tot cas, està resolent un problema de pèrdues que vénen de fa vint anys.

El president

Senyor Rodríguez, pot repreguntar.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, segurament, i hem oportunitat de sentir-lo aquest migdia en una interpellació que li formulava un altre diputat, la responsabilitat és absolutament de tothom menys de vostès. Segurament és així; segurament ha sigut imaginació també d'aquest diputat que la reacció del conseller de Medi Ambient i màxim responsable de l'aigua del Govern de Catalunya, en les darreres dues setmanes, ha estat dir que aquell que denunciava que hi havien fugites d'aigua era perquè estava fent electoralisme.

Honorable conseller, a nosaltres ens consta que el Govern té coneixement d'aquestes fugites des de l'any 2003. Ens consta que es va començar a construir la canonada bessona que havia de permetre la reparació d'aquestes fugites, i que aquesta canonada s'havia d'acabar el 2006, segons va manifestar el seu antecessor en el càrrec.

Aquesta canonada, avui, encara està a mig construir, sense que el seu Govern s'hagi afanyat a acabar-la per intentar acabar amb les fugites. A l'abril del 2007, l'Associació de Veïns de Canyet de Badalona va instar la reutilització de l'aigua malmesa, sense que s'adoptés cap mesura respecte a això. Constatem amb satisfacció l'actitud cívica i solidària dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya davant la sequera, amb l'estudi que vostè va presentar ahir mateix.

Honorable conseller, quina autoritat moral li queda per demanar als ciutadans i ciutadanes de Catalunya perquè facin un esforç i estalviïn aigua quan vostès la malmeten? Quina autoritat moral li queda per demanar als ciutadans i ciutadanes de Catalunya solidaritat territorial amb l'aigua, quan són vostès els primes que no la practiquen? O sí? Avui hem conegut que si els transvasaments se'ls anomena «punts d'intervenció» poden tenir el vistiplau del seu Govern antitransvasaments.

Honorable conseller, si tingués un mínim...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...si tingués un mínim d'autoritat moral...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...acabo— assumiria responsabilitats. Està disposat a fer-ho? Com?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

El Govern va tenir consciència d'això l'any 1989, el Govern de Catalunya, i evidentment la Junta d'Aigües va fer un pla d'actuació. L'any 94 es va disposar d'un projecte i aquest no es va començar a executar fins a l'any 2000. De tota la canonada estan fetes les tres quartes parts, i l'acabarà aquest Govern justament l'any vinent.

I dir que, a més a més, s'ha fet un acord amb tots els municipis en els quals es produïen fugites, amb una inversió de 750.000 per a la reutilització i comptant amb la potabilització de la mateixa... Això és actuar, jo crec, responsablement davant d'un problema que, a més, hem heretat. I davant d'un problema que hem heretat, que en tot cas vull assenyalar i dir clarament que no és merament un problema del Govern de Convergència. És un problema que el conjunt —i això es pot analitzar— de les

xarxes d'aigua del món, evidentment, tenen pèrdues, i això és una qüestió que els pot dir qualsevol tècnic.

I, per tant, en la mesura de tot això, nosaltres hem fet el que corresponia, que és parar, evidentment, aquestes fuites, recompondre-les, i a més a més, fer-ho sense tallar el subministrament a 2 milions i mig...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...d'habitants, que és el que hagués passat si es fes irresponsablement.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre l'estabilitat laboral del professorat (tram. 310-00176/08)

La il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere té la paraula en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, president. Honorable conseller, crec que la majoria d'aquesta cambra estarà d'acord si afirmem que en aquests trenta anys de democràcia hem fet un esforç col·lectiu importantíssim, que ens ha dut a la millora del nivell educatiu de la nostra societat. Però també estaran d'acord si diem que ara, entrats en ple segle XXI, tenim davant nostre el repte de fer una reforma d'aquest sistema educatiu per millorar-ne, sobretot, la seva qualitat.

Des del Grup Socialistes en particular, creiem que l'educació és la millor política social, la que millor respon als valors d'igualtat que defensem, però també la millor política econòmica, pel que té d'inversió en el nostre benestar col·lectiu. Per això, des que ostentem responsabilitats de govern, hem insistit en aquest tema. La passada legislatura, amb la signatura del Pacte nacional per a l'educació, quan la consellera Cid estava al capdavant del departament, i aquesta legislatura, amb l'inici del debat que ens ha de portar a aprovar la primera llei d'educació de Catalunya; una llei que vol apostar amb decisió per una reforma que permeti que l'educació al nostre país, justament, combini l'equitat amb l'excel·lència.

Aquesta és la pretensió, però això no implica –més aviat al contrari– que el Govern no vagi mentrestant materialitzant altres actuacions concretes destinades a aquest objectiu comú de millora. En concret, ens estem referint als acords, signats amb els sindicats, que preveuen reduir la proporció d'interinatge del personal docent al 8 per cent l'any 2010. Una reducció que és vital per dotar el sistema de més estabilitat, de la possibilitat de consolidar millor els projectes educatius en cada centre, i també, per què no dir-ho, de més reconeixement a

aquesta part tan central del sistema, com són, justament, els mestres.

Ens consta que s'ha fet en aquests anys un esforç importantíssim des del Departament d'Educació; les dades de l'any passat són que es va reduir el percentatge d'interins del 24 al 15 per cent. I ara voldríem saber, honorable conseller, quines són les previsions actuals del Govern de Catalunya pel que respecta a aquest increment del personal funcionari docent.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable senyor Ernest Maragall, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Gràcies, president. Amb molt de gust, per contestar les seves reflexions. Efectivament, estem avançant jo crec que bé i ràpid en aquesta política d'estabilitat de la plantilla docent. El Govern acaba d'aprovar la convocatòria pública de 6.540 places d'oposicions per a aquest any 2008. I avui mateix se n'ha publicat la..., en fi, avui comença el procediment que ens ha de dur al mes de juny-juliol a la celebració de les proves per completar la incorporació d'aquestes places: 5.500 places de mestres, 455 de professors de secundària, 511 de professors de formació professional, 106 d'escoles oficials d'idiomes, 98 per a professors i mestres de tallers d'arts plàstiques i dissenys.

És a dir, estem complint exactament, fil per randa, amb el compromís de crear 22.655 places de cos docent entre els anys 2007 i 2010; 22.655, que es diu de pressa, però que és una xifra..., la xifra més important de mai, des d'un punt de vista del que implica de potenciació de la plantilla del servei públic educatiu de Catalunya.

Aquest any estaven previstes, en principi, dues mil i escaig menys places. Ens ha semblat que era oportú anticipar i avançar el ritme del procés, de manera que estem arribant a aquestes 6.640 places, cosa que converteix la convocatòria en la segona més important després de la de l'any passat, que va representar una xifra pràcticament equivalent, un xic superior: 6.856.

Jo crec que hi ha tres objectius clars en aquesta política, eh?, tres..., en fi, tres qüestions que hem d'afrontar decididament. Per una banda, l'augment de la plantilla, en el seu conjunt, l'augment del personal docent, imprescindible. En segon lloc, la reducció de la proporció d'interinatge, en aquest sistema. I en tercer lloc, naturalment, també, cobrir les jubilacions naturals que es preveuen per als propers cursos.

Aquest curs, la plantilla de docents–, supera els 64.000 docents. Fa només quatre anys estava a 56.000. De manera que això dóna idea de l'esforç que està fent aquest país en matèria d'educació i en matèria d'educació bàsica per cobrir la imprescindible garantia d'accés al dret a l'educació.

El president

Honorable conseller, s'ha acabat el temps.

El conseller d'Educació

Gràcies.

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Dones (tram. 401-00018/08)

Seguidament donarem lectura a la declaració pel Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Dones, tal com havíem anunciat a l'inici del Ple.

«El 8 de març, Dia Internacional de les Dones, és el dia en què es posen en primer pla les desigualtats i la falta de reconeixement de les seves aportacions.

»El Parlament de Catalunya vol sumar-se a fer recordatori de la importància de treballar per a aconseguir la igualtat real entre homes i dones. Enguany vol centrar la seva Declaració en la necessitat de cercar nous pactes entre els homes i les dones a l'hora de compartir i conciliar tot allò que és social, públic i també personal. Perquè serà a partir d'una nova organització dels temps i dels treballs que aconseguirem la plena igualtat.

»En la nostra societat, el temps s'ha convertit en un bé escàs i molt valuós, i la seva distribució crea tot tipus de desigualtats, una de les quals, molt important, és la de gènere.

»Actualment organitzem la nostra vida al voltant del temps de treball productiu, al voltant de la feina remunerada. La majoria de dones, a més, realitzen altres treballs de cura en l'àmbit familiar. Aquesta és una feina no remunerada i invisible que afegeix més hores de treball a les seves vides i suposa sovint renúncies personals i laborals.

»D'altra banda, pel que fa al treball remunerat, les desigualtats de gènere són molt evidents, tant pel que fa referència a la precarització dels llocs de treball de les dones com pel fet que la seva mitjana salarial és més baixa que la dels seus companys.

»I també, finalment, gira al voltant del temps de treball l'organització de la vida de les poblacions, de les ciutats, dels barris –els horaris del transport públic, els serveis, etcètera.

»Per tot això, pensem que es fa necessària, d'una banda, una nova organització del temps perquè les dones puguin viure en igualtat de condicions i, de l'altra, és necessari un repartiment més equitatiu i coresponsable de tots els treballs perquè tothom, homes i dones, puguem viure dignament.

»El Parlament de Catalunya vol sumar-se a l'estudi i l'elaboració de propostes i actuacions encaminades a reduir les desigualtats i a fomentar una nova organització del temps més justa i equilibrada.

»Tot i que la Declaració d'enguany se centra en els nous usos dels temps, els diputats i les diputades manifestem, una vegada més, el nostre més ferm rebuig de qualsevol tipus de violència cap a les dones. En aquest sentit, recordem que aquest Parlament és a punt d'aprovar la

Llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista.

»Palau del Parlament, 12 de març de 2008.»

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política econòmica i fiscal (tram. 302-00084/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política econòmica i fiscal. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

(Pausa.)

El vicepresident primer

Endavant, senyor Millo, té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, presentem avui aquesta moció subsegüent a la interpellació que vàrem substanciar en el darrer Ple sobre la situació econòmica i fiscal a Catalunya.

En poc temps hem debatut quatre vegades sobre aquests temes que afecten d'una manera tan important les famílies i les empreses de casa nostra. De fet, és un assumpte que hem discutit quan estàvem debatent sobre el pressupost del 2008; l'hem tornat a discutir quan vàrem estar presentant aquesta interpellació; és un tema del qual s'ha parlat molt durant la campanya electoral a què hem assistit durant aquests darrers dies, i per tant, en definitiva, és un tema important sobre el qual jo penso que és bo, necessari, que la cambra catalana es pronunciï.

M'agradaria molt que com a conseqüència d'aquesta moció que presenta el Grup Parlamentari Popular fòssim capaços d'aprovar en aquesta cambra una resolució que ens permetés assumir alguns compromisos importants que el Govern de Catalunya pogués portar a terme. I dic que m'agradaria, perquè com sempre i com vostès saben i com el senyor conseller sap, les nostres propostes en totes les matèries i especialment també en aquesta són amb caràcter constructiu. Vostè em va dir, quan vaig sortir a defensar la interpellació, que feia catastrofisme; jo li vaig dir que no era cert i vaig intentar demostrar amb xifres, amb dades, que la situació de desacceleració econòmica que estava vivint el nostre país era una realitat. Vostè va sortir aquí i ens va dir que bé, que la cosa efectivament no anava del tot bé, però que bé, que les coses anaven prou bé –anaven prou bé. Aquestes eren les seves paraules textuais, literals.

Jo li vaig parlar de la situació dels preus, dels salaris, de la pèrdua de poder adquisitiu de les famílies, de l'atur, de l'increment de l'atur i que les coses, per tant, pintaven un escenari futur que requeria de manera urgent que el Govern de la Generalitat prengués mesures en funció, òbviament, de les seves competències.

Però, és clar, senyor conseller, només cal observar quina és l'evolució de les dades en aquests quatre diferents moments en què hem pogut debatre en aquesta cambra sobre aquests afers tan importants per comprovar que la situació no tan sols no millora, sinó que progressivament va empitjorant.

Mirem, per exemple, sobre les dades de l'evolució de l'IPC. Quan començàvem a discutir, precisament, o a debatre sobre el pressupost del 2008, parlàvem en aquesta cambra que estàvem en una taxa d'increment de l'IPC del 4,2 per cent. Això quan començàvem a debatre sobre el pressupost del 2008. Al final de l'any, al desembre, quan aprovàvem el pressupost, recordo que en pujar a aquesta tribuna li vaig recordar que estàvem ja en un 4,3. Però és que en començar l'any i en aquests moments estem ja en un 4,4. Per tant, la situació no tan sols no millora, sinó que continua agreujant-se.

Ahir, sense anar més lluny, en una entrevista que li fien al ministre d'Economia, el senyor Pedro Solbes, ell deia, textualment: «Admito que el panorama se ha complicado en los últimos meses y admito que la posibilidad de que la inflación no consiga terminar este año por debajo del 3 por ciento como había defendido yo hasta ahora sea una realidad.» Bé, ara resulta que després de les eleccions ja comencem a constatar i comencem a admetre que allò que nosaltres advertíem i dèiem i que se'ns acusava de catastrofistes ara ja els responsables polítics ho comencen també a reconèixer. En veurem algun altre exemple en aquesta mateixa direcció.

I després, quan parlem de la taxa d'atur, doncs també; si seguim aquests quatre mesos en què hem anat debatent en aquesta cambra aquests temes, veurem que al novembre del 2007 a Catalunya parlàvem d'un 6,8 de taxa d'atur; al desembre estàvem ja en un 7 per cent; al gener estàvem ja en un 7,4 per cent, i al febrer estem en un 7,7 per cent. Per tant, una taxa que, també, no para d'augmentar.

I si parlem de quina és la previsió, que vostè ens en va parlar també aquí, del producte interior brut, del creixement del PIB, doncs, vostè sap perfectament que la previsió que feia el Govern era al voltant del 3 o 3,3 per cent, que diferents organismes que vostè coneix perfectament, que els podria anar enumerant, el BBVA, el Govern central, la Caixa de Catalunya, el *The Economist*, la Comissió Europea, etcètera, han anat rebaixant aquestes previsions: uns la situen en el 3,1, altres al 2,8, altres al 2,4, altres al 2,7. Ens agradaria saber, senyor conseller, quina és la seva previsió respecte a això.

Finalment, el mateix ministre, en la mateixa entrevista a què jo feia referència fa un moment, ens deia l'altre dia: «Yo creo que es indudable que hay una clara desaceleración de la economía.» Bé, ja era hora, ja era hora que parlem en els termes concrets, sense fer catastrofisme, senzillament per intentar posar solucions a la situació que tenim.

I és per aquest motiu que hem presentat aquesta moció; una moció que d'acord amb el que va ser el contingut de la nostra interpellació afronta quatre blocs temàtics. Concretament, el primer sobre la inflació; el segon sobre l'atur i l'ocupació; el tercer sobre l'Acord estratègic

per la competitivitat de les empreses, internacionalització, competitivitat i qualitat de l'ocupació, que té molt a veure amb la productivitat de les empreses, i finalment, sobre la fiscalitat.

En el primer cas, demanem que es faci un balanç del pla de mesures del Govern perquè puguem saber realment quines coses s'han fet bé, quines coses han tingut utilitat i quines no, i puguem fer un pla nou.

En el segon bloc, perquè es prenguin mesures de reforçament i de prioritització de les polítiques actives d'ocupació per millorar l'ocupabilitat de les persones que es queden sense feina i que sigui personalitzat.

El tercer bloc, per fer no tan sols el balanç de l'acord, sinó que a més a més garantint que hi hagi una comissió d'enllaç entre el Parlament, grups parlamentaris i acord estratègic, per tal de fer un seguiment de les mesures que en el nou acord es puguin pactar.

I, finalment, el bloc de mesures fiscals amb els dos temes que vostès ja coneixen perquè reiteradament en aquesta cambra hem defensat, que són: primer, la supressió fins a la mínima expressió...

El vicepresident primer

Senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

...de l'impost de successions i donacions –ja acabo, senyor president–, i en segon lloc, també l'eliminació o supressió o la reducció fins a la mínima expressió de l'impost del patrimoni.

I estic convençut que tant en el primer com en el segon podrem comptar amb el recolzament dels grups de la cambra, perquè si és cert que en el passat no hi havien estat a favor, doncs en el present, almenys en aquesta campanya electoral, hem pogut escoltar també propostes del Partit Socialista que anaven en aquesta direcció, la qual cosa em fa pensar que podem arribar avui a un acord en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Hi han presentat esmenes. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com bé es deia, aquesta moció té diferents apartats. El primer d'ells fa referència a l'apartat de la inflació, no? I si bé és cert que el Govern va fer un pla de mesures contra la inflació a Catalunya, també és cert que l'increment..., la diferència entre aquest increment de la inflació de l'Estat i la de Catalunya segueix sent el mateix després de l'aplicació d'aquests pla de mesures.

En aquest sentit, varem poder sentir lamentablement paraules de culpabilització del petit comerç, que es veu que és el responsable d'aquesta inflació, i les mesures,

doncs, del cert, veient tot com ha evolucionat, del cert és que no han estat les adequades. I, per tant, nosaltres creiem que és necessari que es faci un balanç d'aquelles mesures que es van dur a terme i per un altra banda que es faci una segona cosa, no?, i és que es dugui un nou pla de mesures, veient, doncs, la ineficàcia i per tant la no bona acció d'aquest pla de mesures que el Govern va proposar.

Segon tema, el tema de la formació; un tema cabdal en què tots podem estar d'acord amb la diagnosi i amb els discursos que fem sobre aquest, sobre la preocupació del fracàs escolar, de l'índex de treballadors amb una baixa formació i reformació, podríem dir-ne, al llarg de la seva vida. I la realitat és que aquí calen accions concretes.

En primer lloc, la moció demana més diners, no? Jo crec que la concreció correcta, i en aquest sentit va la nostra esmena, és que els diners que es requereixen és que es compleixi allò que ha dit el Tribunal Constitucional, i és a dir que els diners del Forcem es distribueixin territorialment segons la força de cada territori. I a dia d'avui, això encara no és una realitat. I per tant, el que ha de fer el Govern de Catalunya, entenem nosaltres, és exigir al Govern central el compliment del que ha dit quatre vegades el Tribunal Constitucional, que aquells recursos són per als treballadors i les treballadores de Catalunya i per tant la distribució ha de ser des d'aquí. Per tant, escoltin, aprofitin el Govern amic, aprofitin els vint-i-cinc diputats i facin complir una cosa tan bàsica com és allò que ha sentenciat el Tribunal Constitucional.

I, a més a més, cal una altra cosa, no?, que el model, el model de formació, doncs, doni possibilitat d'utilitzar tots aquests recursos, perquè una de les coses que poden ser més lamentables és que tinguem els diners i a l'hora de la veritat no s'utilitzin perquè costa molt a les petites i a les mitjanes empreses poder accedir a aquesta realitat de diners de formació, hi insistim, per als treballadors, i al cap i a la fi vol dir també de millora per a les mateixes empreses.

Per tant, aquí cal actuar en els dos sentits, que hi hagi per una banda aquells diners, no més diners simplement, sinó aquells diners que són per a Catalunya i per als treballadors de Catalunya, i per una altra, aconseguir una cosa, que el model sigui eficaç i que per tant els recursos de què disposem puguin ser utilitzats pels mateixos treballadors i treballadores del país.

Bé, l'altre punt fa més concretament referència al SOC, no? Vostès aquí es varen trobar –quan dic «vostès», el Govern– un instrument nou, un instrument que podien desenvolupar, sense cap pecat original, podríem dir, i la veritat és que han fet un embolic important, l'han tingut entretingut durant pràcticament tres anys; seguim sense saber quin model exacte té i a dia d'avui això no acaba de tirar endavant.

Per tant, escoltin, en aquest sí que no poden mirar enrere, no poden posar el retrovisor i fer allò tan fàcil, que sempre els agrada, de culpabilitzar els vint-i-tres anys de Convergència i Unió; aquest és un tema que els ha tocat desenvolupar a vostès i a dia d'avui no tira endavant.

Per tant, és evident que en el moment –i vostès saben que vam presentar una moció específica sobre aquest tema– en què teníem els índexs d'atur molt baixos en aquest país era precisament quan calia posar les mesures per treballar, per poder acompanyar els treballadors fins al final, en el sentit que, doncs, el seu recorregut per trobar la feina fos més personalitzat i per tant donés una resposta positiva a les necessitats de tots plegats.

Acord de competitivitat. Estem d'acord, cal aquí un acord perquè hi hagi un control parlamentari. Cal també una revisió de l'acord; se n'ha parlat, el president ens en va fer menció, doncs, aquí, en aquesta mateixa cambra, però a dia d'avui això no ho tenim. I, per tant, cal tirar-ho endavant perquè les paraules poden estar molt bé, podem coincidir en els projectes, però cal que això sigui una realitat i que a l'hora de la veritat, doncs, sigui no només bones paraules plasmades en un paper, sinó realitats efectives per als treballadors, les treballadores, les empreses del país, i per tant aconseguir això, un acord estratègic per al país.

Bé, per tant, nosaltres creiem..., hem vist les esmenes que ha presentat també el Partit Socialista, veuríem que fos..., seria una llàstima que es perdés la possibilitat d'encarar, doncs, amb coratge tot el tema de la formació, tot el tema del SOC, tot el tema...

El vicepresident primer

Senyora Borràs...

La Sra. Borràs i Solé

...dels acords –sí, acabo molt ràpidament– de competitivitat, i per tant, doncs, quedem a l'espera de quin és l'acord definitiu, a la proposta de transacció que ens ofereixen, però sens dubte en aquest àmbit, com en tants altres, calen concrecions i fets, més que grans documents.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per presentar l'esmena dels grups Socialistes, d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Sí; moltes gràcies, senyor president. Jo començo, senyor Millo, felicitant-me que aquesta moció arribi al Ple un cop passades les eleccions generals, perquè crec que això ens permet o ens hauria de permetre tenir un diàleg amb més serenitat. Tot i que en alguns moments de la seva moció, amb aquestes dades que ha donat de l'atur..., que, sincerament, m'agradaria conèixer les seves fonts, perquè no n'hi ha cap de les que coneixem que digui que l'atur en aquests moments està en el 7,5 per cent, sinó un punt per sota, que me les ensenyés.

Però, bé, jo reitero sincerament el meu desig de tenir un diàleg avui on tots acceptem que és una mica estèril o fins i tot és perillós embarcar-nos en aquesta batalla entre el temor i l'optimisme que s'ha jugat entre l'opo-

sició i el Govern; una batalla on uns ens volen fer creure que estem a un pas de l'abisme i els altres intentem tranquil·litzar els ànims, quan l'únic cert és que és gairebé impossible predir els efectes més enllà de saber, que ho sabem, que estem en un moment de moderació del cicle econòmic. Ja que vivim..., i dic que és impossible de predir, perquè vivim en un món financerament hiperglobalitzat, on som més vulnerables respecte a coses que s'escapen del nostre control i on és difícil mesurar la magnitud dels efectes contagi, justament perquè hi intervé una multiplicitat de factors.

Crec que és molt més interessant i molt més efectiu traslladar la batalla, si és que em permet utilitzar aquest terme, que l'estic utilitzant reiteradament, al terreny del que és previsible i possible. I crec que això és justament el que estem intentant fer amb la proposta de transacció que ara presentaré a la moció que vostès avui aquí han sotmès a debat.

Miri, jo crec que el Govern pot fer tres coses respecte a l'economia. Pot ser un bon gestor dels recursos públics, i crec que en això la trajectòria del Govern d'entesa és impecable. Pot ser també un inversor actiu, invertint en el capital físic i en el capital humà, per garantir unes bones condicions als mercats i també als individus, per a la seva igualtat d'oportunitats, i per tant jo crec que aquí s'explica l'èmfasi que es veu clarament reflectit en els pressupostos en infraestructures, i també en educació. I el Govern també pot ser un bon facilitador, com un agent diferenciat que és dels altres, per incidir en el context econòmic, per avançar-s'hi i per facilitar que l'economia pugui funcionar a ple rendiment.

Jo crec que és en aquesta darrera part on ens podem posar d'acord en una bateria de mesures, amb l'esperit constructiu que vostè ens manifestava. En primer lloc, en un bloc sobre inflació, per posar al dia i per potenciar el Pla de mesures contra la inflació, que va ser aprovat el 2006, anticipant-nos, com deia, tot i que la inflació és un tema on hi ha poc marge, perquè no som sobirans en política monetària, però sí on es pot incidir amb algunes reformes estructurals. En segon lloc, per fer èmfasi en el bloc de l'ocupació, amb les polítiques actives del SOC, i a planificar noves actuacions com una manera de fer front a aquesta moderació del cicle. Un tercer bloc, que seria modificar a fons, tal com ja està en el pla de govern que es va aprovar a l'inici de la legislatura, l'impost de successions i donacions. I per últim, a crear, tal com es va comprometre el conseller Castells en seu parlamentària, un comitè d'enllaç entre els grups parlamentaris i la comissió de seguiment de l'acord estratègic que doti de permanència i periodicitat a l'acció de control i impuls dels grups parlamentaris amb relació a aquest acord estratègic. Un acord que, amb l'objectiu vital, crec, de transformar el nostre model de competitivitat, va ser la primera actuació del Govern d'esquerreres i catalanista el 2003 en matèria econòmica, i jo crec que el seu encert fa que avui estiguem segurament en millors condicions per afrontar aquesta desacceleració econòmica que afecta pràcticament tots els països occidentals i, de ben segur, tots els del nostre entorn.

Per tant i per resumir –que se m'acaba el temps–, la nostra posició és la de defensar un govern que és un

bon gestor dels recursos, que aposta amb decisió per la inversió social i que facilita les condicions perquè l'economia pugui ser més competitiva.

Jo no voldria acabar sense fer una breu referència a l'impost de patrimoni, perquè vostè l'ha mencionat i està en la seva moció. Jo crec que hi ha perspectives més que raonables que el Govern de l'Estat vagi més enllà del que vostè proposa, és a dir, que acabi eliminant aquest impost de patrimoni. Per tant, no crec que sigui el moment de tenir un debat al Parlament de Catalunya sobre el que ha de fer el Govern de Catalunya amb relació a aquest impost, justament, ja que és un tribut cedit i, per tant, si l'eliminen a Madrid, la nostra discussió hauria de ser, a efectes pràctics, de quina compensació ens correspon.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des del nostre grup parlamentari vam seguir amb molta atenció la interpellació al Govern sobre política econòmica i fiscal que va fer el diputat Millo. De fet, no escapa a ningú que ens trobem en un moment d'incertesa, ja que els problemes de confiança poden precipitar la crisi de l'economia en l'economia real si acaben afectant l'estabilitat financera de les principals empreses, les seves decisions d'inversió i, sobretot, la confiança dels consumidors.

Això a nivell europeu, a la zona euro, ho podem sintetitzar en el fet que hi ha menys creixement i un increment de la inflació. De fet, el Fons Monetari Internacional apunta que el creixement en el conjunt del 2007 ha estat el 2,7 per cent, mentre que el 2008 es produirà una desacceleració de fins a un 1,6 per cent. És, per tant, amb aquestes xifres que s'estan produint les estimacions a nivell de la zona euro, a nivell europeu.

El nostre país, Catalunya, creix el 2007 un 3,7 per cent, i s'inicia una fase de desacceleració, amb una escalada dels preus del petroli i dels cereals que, com a nivell mundial, fa repuntar la inflació del nostre país.

Per tant, és precisament en aquest marc que entenem que es fan les següents mesures que ens proposen en la seva moció subsegüent i, en definitiva, les esmenes que hem presentat els tres grups que donem suport al Govern s'emmarquen.

Quant a mesures per lluitar contra la inflació, volem, doncs, matisar que precisament per acord de govern de juny de 2006 es va establir un pla de mesures contra la inflació que ha tingut per objectiu i té per objectiu incidir en aquells aspectes sobre els quals es té competència i que poden tenir impacte en l'evolució dels preus de l'economia. Els avenços que es produeixen en l'execució d'aquestes trenta nou mesures que conté aquest pla seran objecte d'anàlisi i balanç en el moment just

que s'acompleixin dos anys de la vigència d'aquest pla. Recordem que l'octubre del 2007 ja es va fer el primer balanç d'aquest pla.

I precisament és en aquesta línia que la nostra esmena la volem centrar en aquelles mesures de lluita contra la inflació, portant aquesta proposta en aquest acord de govern i en aquest pla de govern de què ja s'ha rendit compte en el primer any, que rendirà comptes en el segon any, però que en definitiva està funcionant.

Quant a l'Acord estratègic per a la competitivitat, la internacionalització i la qualitat de l'ocupació, efectivament, el Govern, i en concret en compareixença del conseller Castells a finals de 2007 en comissió, ja va haver-hi un compromís del Govern per a la creació del comitè d'enllaç entre grups parlamentaris, per un costat, i la comissió de seguiment, com una de les innovacions a incloure en el text de l'acord estratègic actualitzat. Precisament és aquest detall, aquest matís, que volem que s'inclogui en aquesta proposta de resolució, i així ho hem transmès en l'esmena, que entenem, doncs, que podem arribar amb un consens, i de fet així consta per la resta de grups parlamentaris.

Finalment, quant al paquet de mesures en política fiscal que ens proposa, efectivament, fa referència a l'impost de patrimoni, però també a l'impost de successions i donacions. Des del nostre grup parlamentari –de fet, ahir mateix en comissió vam tenir oportunitat de debatre-ho–, entenem que, fins que no tinguem un acord del nou sistema de finançament que es deriva del nou Estatut és imprudent, és irresponsable emprendre mesures fiscals en aquest moment, perquè té un impacte en els ingressos de la Generalitat enorme, té un impacte enorme: estem parlant, en el pressupost aprovat per al 2008, quant a impostos de successions i donacions, de pràcticament una previsió d'ingressos per enguany de pràcticament vuit-cents milions d'euros, i en patrimoni pràcticament uns quatre-cents. És a dir, en aquests moments no ens podem permetre poder exercir aquelles competències que tenim en política fiscal en aquests dos impostos, en tant que no sapiguem quin és el resultat de la negociació amb el Govern espanyol del nou sistema de finançament, que, com bé s'ha dit, finalitza el 9 d'agost el termini per tenir tancat aquest nou sistema de finançament que es deriva del nou Estatut.

És, per tant, que en aquesta línia li presentem..., també és voluntat de modificar la Llei de l'impost sobre successions i donacions, però que es pugui fer dins el pla de govern 2007-2010.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Millo, les intervencions en blanc i negre sempre són les més fàcils, i la que em toca fer

avui és precisament tot el contrari: exigeix, per correspondre a la seva intervenció, un exercici de finor que procuraré realitzar.

La moció presentada pel seu partit posa de manifest l'existència d'un canvi de conjuntura econòmica, cert, i proposa un seguit de mesures a realitzar des de Catalunya per fer front a aquest canvi de conjuntura. Plantejat així no hi ha absolutament res a dir, si bé haig de fer notar unes observacions prèvies.

Un canvi de conjuntura no pot portar ni atribuir –i vostè no ho ha fet, que quedi ben clar, vostè no ho ha fet; em curo en salut per si d'altres ho volen fer–, ni atribuir la responsabilitat d'aquest canvi de conjuntura al Govern, únicament i exclusivament al Govern de la Generalitat –perquè vostè m'entengui, afecta el Govern de la Generalitat de la mateixa manera que afecta, posem per cas, el de la Comunitat Valenciana; potser el de la Comunitat Valenciana una mica més, perquè allà l'economia del totxo té més pes–, ni pot portar al catastrofisme, hi insisteixo –i vostè no ho ha fet en absolut, eh?, que quedi ben clar. És a dir, s'està creixent menys, i per tant això vol dir que hem de fer alguna cosa. Però no hem d'oblidar que estem creixent; per tant, no podem parlar d'una situació de regressió.

I la segona observació que li haig de plantejar és que el fet que vostè proposi mesures d'adaptació de la nostra economia no treu que altres grups puguem plantejar altres mesures de forma complementària o de forma alternativa. És a dir, les mesures que vostè proposa no són les úniques, n'hi poden haver d'altres, i del que es tracta és de trobar aquelles en conjunt que responguin millor a les necessitats actuals de l'economia del nostre país.

Precisament, em penso que en consonància amb aquesta intervenció de matís, escolti, quan algú presenta una proposta de resolució d'aquelles que dius: «No, i s'ha acabat», doncs, dius: «Proposta de rebuig, i feina feta, i...» No, no. Per aquest motiu, precisament, els grups que donem suport al Govern hem presentat un seguit d'esmenes que volem, que voldríem que fossin acceptades i que fossin transaccionades, per tal que avui aquest Parlament es definís sobre aquestes mesures que són necessàries.

Sobre el cas de la inflació, és evident que la inflació és un fenomen que no depèn únicament de la dinàmica de Catalunya, ho sabem. Tampoc considerem que sigui cert que no s'hagi fet res o que el que s'ha fet hagi sigut inútil. Per això, quan vostès diuen: «Presentem un nou pla», home, diem: «Escolti, potenciem, actualitzem el pla que hi ha en aquests moments, i vegem quines mesures s'han revelat com a més útils i les continuem tirant endavant.»

Quan vostès parlen de polítiques de formació, nosaltres no podem aprovar de dir: «Escolti, incrementem els recursos destinats a formació, o fomentem les accions formatives ocupacionals per als immigrants», perquè això seria com admetre que no s'estan destinant els recursos suficients o que no s'estan fent aquelles accions de formació que fan falta. Per això la transacció que nosaltres els plantejem és: «Escolti, seguim

incrementant aquells aspectes que són importants, als quals ens podem comprometre, i molt especialment el seguiment personalitzat per part del Servei d'Ocupació de Catalunya.»

Quan ens referim a un element bàsic per a la nostra economia, com ha sigut l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia de Catalunya, escolti'm, valorem la feina fet fins ara, i de cara al nou acord... Recordem sempre –ho vaig dir també en una intervenció a la comissió– que «important i necessari» no ha sigut mai sinònim de «fàcil». Per tant, el nou acord és important i necessari, això no vol dir que sigui fàcil, i no estic segur que estiguem facilitant les coses posant-nos al darrere del que negocia i dient: «Què, encara no esteu, encara no heu acabat, encara no esteu?»

Per tant, escolti, el compromís que aquesta cambra pugui fer el seguiment hi és, eh?, però donem temps, perquè la cosa s'ha de fer bé i en el seu temps.

I, finalment, el temps que em queda el dedicaré als aspectes fiscals. Aquí, aquesta és una discussió que ja l'hem repetit moltes vegades. Els tòpics diuen que aquest és un govern que apuja els impostos, que la pressió fiscal és insuportable i que qualsevol baixada d'impostos és positiva. Bé, sap vostè que nosaltres no estem d'acord amb cap de les tres: no és veritat que apugi els impostos; la pressió fiscal del nostre país és menor que la dels països del nostre entorn en aquells amb els quals competim, i nosaltres parlem sempre de baixada d'impostos selectives.

La diputada Rocío Martínez s'ha referit, quan ha parlat de l'impost de patrimoni, de l'argument més pràctic. Jo si tingués temps, que se m'està acabant, li donaria l'argument ideològic, que, com que ja l'he dit moltes vegades, no cal que el repeteixi. Dubto molt que abaixant l'impost del patrimoni millorem la competitivitat del nostre país. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Amb la voluntat –acabo, senyor president– que aquests matisos, aquestes propostes d'esmenes ens permetin arribar a conclusions avui que siguin útils per a la nostra economia, hem presentat l'esmena a la seva proposta de resolució.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. La descripción que hace en la interpelación y que hoy ha repetido en parte el ilustre diputado señor Millo es correcta, es decir, que se ha producido un empeoramiento de la coyuntura económica. Estamos ante una situación de desaceleración, todo el mundo lo reconoce. Igualmente en incremento de precios al consumo y en incremento de precios industriales es enorme la tasa interanual. No solamente en el de consumo; en el de consumo estamos en un 4,4 por

ciento, como bien ha recordado en esta intervención, pero es que en el caso del índice de precios industriales estamos en un 5,4 por ciento, según los últimos datos, del mes de enero.

Igualmente nos encontramos ante una situación espectacularmente preocupante en materia de desempleo. Los últimos datos, del mes de febrero, nos reflejan una situación escandalosa; es decir, en los últimos años, en los últimos quince años, en un mes no se había producido un incremento tan alto de desempleo durante ese periodo.

En definitiva se han de adoptar medidas. Y las medidas que propone la moción nos parecen casi todas adecuadas. Coincido en lo expresado por otros grupos parlamentarios; es evidente que se ha de potenciar y actualizar el Plan de medidas contra la inflación. Evidentemente no es imputable el incremento de la inflación a este Gobierno, y creo que se ha de tener un margen de responsabilidad, pero sí que en parte es corresponsable del mismo. En todo caso, sí que es preocupante el grado de diferencia en materia de inflación entre España y el resto de los países europeos; esto nos ha de preocupar –el diferencial existente entre nuestro país y el resto de países europeos.

Igualmente es necesario proceder a adoptar medidas en relación con el desempleo. Nosotros entendemos que se han de potenciar efectivamente los efectos paliativos, que es lo que viene a proponer la medida, es decir, abordar el tema desde el punto de vista de la creación, en el Servicio de Ocupación de Cataluña, de un plan personalizado. Y, al mismo tiempo, de una manera complementaria, a nuestro juicio, a esas medidas concretas, también tienen incidencia en el marco del desempleo las relacionadas con la formación profesional y la formación ocupacional, en cuanto que con mejores trabajadores se tendrán más posibilidades de encontrar empleo.

Quiero recordar que en una de las últimas intervenciones que realizó el secretario general de uno de los sindicatos en la Comisión de Economía, a la hora de abordar el acuerdo de competitividad, decía que condicionaba la firma del acuerdo precisamente a una verdadera revolución en materia de la formación profesional. Por eso nos parecen adecuadas y realmente aceptables las concretas propuestas que contiene la moción en estos aspectos, al igual que la que hace referencia a la creación de un comité de enlace entre los grupos parlamentarios y la Comisión de Seguimiento del Acuerdo Estratégico, bien sea para el finito casi periodo del acuerdo estratégico, o bien ya de cara al nuevo acuerdo que está pendiente de suscribirse entre los agentes sociales y el Gobierno de Cataluña.

Por ello ya manifestamos aquí nuestro expreso apoyo a las propuestas que se contienen en la moción, de la misma manera que también lo haríamos si se aceptaran las de la enmienda presentada por los grupos parlamentarios que dan apoyo al Gobierno.

No tanto cuentan con nuestro apoyo los puntos 7 y 8, relacionados con la materia fiscal. Y abordaremos..., y en este caso voy a ser repetitivo, puesto que para nosotros sí que es cierto que la necesidad de negociar un nuevo marco de financiación autonómica y el establecimiento

de un nuevo modelo de financiación exige condicionar la política de cesiones de tributos.

Hemos defendido en esta cámara la necesidad de armonizar el impuesto sobre sucesiones y donaciones para evitar la competencia fiscal a la baja, es decir, la guerra entre comunidades autónomas, y que esto entendemos que lo debe hacer el Estado. E igualmente somos partidarios de la supresión del impuesto sobre el patrimonio, más que de su reforma, y que también debiera hacerse en el marco de un acuerdo estatal.

Por ello consideramos que no es tanto ahora la necesidad de reformar como de armonizar y suprimir cada uno de los impuestos, y, a su vez, ser compensado por el incremento de la porción de cesión de tributos en otros impuestos de carácter estatal a las comunidades autónomas para compensar ese déficit.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor Millo, per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Sí; gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo també em felicito, diputada Rocío Martínez, que aquest debat el tinguem passades les eleccions, perquè penso que aquest clima més reposat que tenim avui, doncs, afavoreix precisament quelcom que és positiu per als ciutadans, i és que puguem, pel que hem pogut escoltar i pel que ara diré, avui arribar a un acord que permeti aprovar resolucions concretes, de les quals després puguem fer un seguiment, també concret i exigent per part de tots, no? Jo penso que avui no..., vostè ha utilitzat molt la paraula «batalla»; penso que avui no hi ha hagut batalla estrictament. Jo tampoc he parlat d'abismes ni coses d'aquestes, ho repeteixo.

Però, en qualsevol cas, sí que és veritat que les esmenes, tant les del Grup Parlamentari de Convergència i Unió com les que han presentat els tres grups que donen suport al Govern, són esmenes que, home, en el cas concret nostre, doncs, entenem que en alguns casos dilueixen —especialment les dels grups parlamentaris que donen suport al Govern; no, en aquest cas, les de Convergència i Unió— una mica, diguéssim, el nivell d'exigència de la nostra moció, no? Però, en qualsevol cas, jo sóc partidari d'avançar, encara que en aquest moment, doncs, algunes coses que a mi m'agradaria que hi fossin, en la transacció, finalment no hi són. Però això no li treu valor, a la transacció; la transacció és positiva, al meu entendre, no? És a dir, no hi han terminis. A mi m'agrada sempre que el Govern, quan es compromet a fer coses, hi posi terminis, no?, i aquí, doncs, bé, no parlarem de terminis. Tampoc hi han diners contrets, amb xifres, que a mi també m'agrada molt concretar les xifres, no?, que era una de les propostes que feia el Grup de Convergència i Unió, i també nosaltres, i això tampoc ho acabarem posant. I finalment en la transacció no incorporarem el punt 8 de la nostra moció; transaccionarem només els set primers punts, que ho deixarem en quatre punts de la transacció.

I, per tant, jo sí que agrairé que puguem votar separatament el darrer punt, no?, el que fa referència concretament a l'impost del patrimoni.

Però, ho repeteixo, encara que a mi personalment m'agradaria que aquests tres elements que acabo d'explicar hi fossin, a la transacció, penso que és molt positiva pels següents motius. Primer, perquè el Govern es compromet a presentar en el Parlament el balanç del pla de mesures, però a més a més es compromet a potenciar-lo i a posar-lo al dia i incorporar-hi noves mesures, si cal, un cop vegem quina n'és l'anàlisi.

A més a més es crea el comitè d'enllaç amb l'acord estratègic, que s'incorpora en el procés de negociació, com s'ha explicat abans, i a mi em sembla correcte. Però és bo que es creï aquesta figura, que s'hi havien compromès, des d'aquest punt de vista, els membres del Govern, però en canvi no ho teníem encara constituït.

Finalment s'impulsen i prioritzen mesures concretes, en l'àmbit del Servei d'Ocupació de Catalunya, que ens semblen necessàries per poder atendre les necessitats de les persones en situació d'atur. I s'aprova també planificar noves accions de xoc per tal de pal·liar l'increment d'atur que estem patint.

I finalment també hi ha un compromís, no només de boca del Govern, que ja és prou important, i del mateix president, òbviament, sinó, a més a més, un compromís d'aquesta cambra, on el Govern es compromet a presentar aquest projecte de llei sobre l'impost de successions i donacions per tal que el puguem debatre, cosa que fins ara no ha estat possible.

Malgrat tot, ho repeteixo, no hi haurà un termini concret. Continuarem sent exigents amb relació a aquesta matèria.

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

Ja acabo, senyor president. Ho repeteixo: nosaltres no hem fet mai responsable directe el Govern de la situació, però sí que hem dit que és responsable de garantir les condicions necessàries per tal d'afrontar amb millors garanties de competitivitat aquesta situació.

I quant, per tant, al punt vuitè, sobre l'impost del patrimoni, sí que agrairia que el poguéssim votar separatament, atès que les declaracions que ha fet el Partit Socialista durant aquests darrers dies ens fan pensar que seria bo que es pogués aprovar en aquesta cambra...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...perquè, si tenim competències i tenim capacitat normativa, fem-la servir, que per a alguna cosa la tenim, i no ens reitem dient que és millor que ho faci Madrid. Home, tan catalanistes...

El vicepresident primer

Senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

...que són, i quan arriba el moment de demostrar-ho vostès no ho permeten.

El vicepresident primer

Senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies per la seva amabilitat, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Sí, el que passa, que vostè ha estat esmentant una transaccional que la Mesa no en disposa. *(Pausa.)* Gràcies. Suposa aquesta transaccional la retirada de tota la seva moció excepte el punt vuitè? *(Pausa.)* Gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Per tant, aquesta moció la plantejarem en dues votacions. Una, que serà la del punt vuitè, i la resta de la moció, que serà l'esmena transaccional.

Votarem primer el punt vuitè, el punt vuitè de la moció.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

El punt vuitè ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 67 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara la resta de la moció, que seria l'esmena transaccional.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

La resta de la moció ha estat aprovada per 131 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política per a garantir la mobilitat dels treballadors i les empreses (tram. 302-00085/08)

El novè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política per a garantir la mobilitat dels treballadors i les empreses. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades..., bé, la consellera no hi és, a la cambra, però, en tot cas, m'adreçaré a ella, encara que no estigui a la cambra. La nostra interpel·lació de la setmana passada anava adreçada precisament a interpellar el Govern sobre quines mesures prenia per intentar incentivar la

circulació, la lliure circulació dintre d'Espanya i sobretot pel que fa referència a Catalunya dels treballadors, dels autònoms i també de les empreses.

A l'article 139.2 de la Constitució es reconeix i es disposa que cap autoritat podrà adoptar mesures que directament o indirectament obstaculitzin la llibertat de circulació i l'establiment de les persones per tot el territori espanyol. I amb l'objecte de donar compliment al mandat constitucional –i això és el que demanem–, demanem tres punts concrets a la nostra moció.

El primer punt va encaminat a fer un estudi, demanar un estudi oficial al Govern on es vegin els fluxos de persones i empreses entre Catalunya i la resta d'Espanya i de l'estranger; veure quins fluxos, quins moviments hi ha entre treballadors i empreses, ja que, de moment, les úniques dades que coneixem –que la consellera l'altre dia negava– són d'estudis privats. Per tant, demanem, instem el Govern que es faci aquest estudi, que hi hagi transparència i que se sàpiga quanta gent ve d'altres parts d'Espanya a treballar a Catalunya i quanta gent de Catalunya va a treballar a la resta d'Espanya.

El segon punt és per impulsar mesures que facilitin la mobilitat de les persones. És a dir, atenuar els requisits de caràcter lingüístic, de barreres laborals a l'Administració, concretament, de justícia, salut, educació i als cossos de Mossos d'Esquadra de la Generalitat, allà on precisament necessitem més treballadors, allà on precisament tenim més carències i allà on, a més a més, en molts dels casos, sobretot en l'àmbit de salut, de justícia o de policia, creiem, doncs, que els requisits lingüístics no poden ser prioritaris o no poden donar preferència a les capacitats professionals de les persones.

I el tercer punt parla d'impulsar mesures relacionades amb les empreses que consisteixin precisament a promoure, atraure i mantenir la inversió d'empreses espanyoles i de la resta d'Europa a Catalunya.

En definitiva, el que volem és prendre mesures per fer una Catalunya més oberta, una Catalunya que miri més cap a Espanya, cap a Europa, i, per tant, no prendre mesures absolutament contràries a aquest format de societat oberta.

Vam parlar l'altre dia de diferents casos. Vam parlar de policies d'altres cossos de forces de seguretat de l'Estat, que, per exemple, l'any 2005 només el 36 per cent va passar els exàmens per poder ser mossos d'esquadra, i hi ha aquest quasi 60 per cent que no van aprovar els nivells lingüístics, per ser policies, no per ser filòlegs, sinó per ser policies, per garantir la nostra seguretat. Per tant, entenem que no pot ser barrera, mai, laboral per a aquelles feines, aquelles tasques que no depenen d'una capacitat lingüística, sinó que depenen d'una professionalitat, com és l'àmbit policial, on precisament a Catalunya tenim molts problemes.

Un altre camp important és el de la medicina, el de la salut, el de les infermeres, els metges. Tenim seriosos problemes de capacitat a la nostra salut, i sobretot de professionals que marxen i que no vénen a Catalunya. Per tant, demanàvem a la conselleria prendre mesures d'atenuació i de garantir també, facilitar un període transitori perquè aquests professionals que vénen de la

resta d'Espanya puguin treballar, puguin començar a treballar i aprendre i tenir mesures d'incentiu per poder aprendre, en aquest cas, català. És a dir, sí a l'incentiu, sí al curs, sí que cada persona que vingui pugui treballar, pugui aprendre i tenir coneixements de català, però mai a una barrera d'entrada lingüística o una barrera laboral dintre del mateix territori espanyol.

Un altre camp era el de les empreses. Miri, jo crec que s'ha parlat avui ja sobradament..., i no ho dic jo precisament, ho diu un dels millors dissenyadors que té Espanya i que té Catalunya, que és el senyor Toni Miró; diu directament: «Seria fantàstic que Barcelona tingués dissenyadors japonesos, libanesos, de Madrid i de tot arreu. A París ningú no es planteja negar-li possibilitats de crear a un dissenyador per no ser francès.» Doncs, aquí a Catalunya sí, segons el senyor Toni Miró..., el que vol és un model de societat més obert, com volem nosaltres, com volen molts professionals i moltes empreses catalanes.

Volem un model de societat més obert, i per tant el que no podem fer és tancar portes a gent que vénen d'altres parts a crear, persones i ciutadans de Catalunya, com és l'àmbit cinematogràfic. Per exemple, a les línies de suport a la producció audiovisual de Catalunya, com a prioritat absoluta hi ha..., o una de les prioritats aquestes és incentivar aquells que parlin de la història de Catalunya, aquella cinematografia que parli de la història, i sobretot que sigui en versió original en català. Doncs bé, hi han molts dissenyadors..., en aquest cas molts cineastes, molta gent a Catalunya que crea cultura catalana i ho pot fer en català o en castellà, i, a més a més, pot ser que no parli de la història de Catalunya, sinó que parli de qualsevol fet social, com són les pel·lícules darreres que hem vist, fins i tot moltes d'elles guanyadores d'Òscar i guanyadores de Goya. Creiem en la necessitat, sincerament, de fer un model de societat més obert.

En definitiva... També vam treure les sancions famoses a les immobiliàries, que les vam treure abans de la campanya electoral, precisament que després s'han donat a conèixer; sancions directament als empresaris catalans per com retolen i porten els seus negocis. Això fa treure els colors a molts. Jo, com a català, no em sento representat amb aquesta política tancada, amb aquesta política arcaica que pretén jutjar els empresaris en funció de la llengua amb què retolen els seus comerços.

Per tant, acabem dient i demanant a la conselleria, encara que no hi sigui present, en aquesta cambra, que hauria de ser-hi, des del nostre punt de vista...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Sí, acabo, senyor president. Acabem dient que no volem la Catalunya en miniatura, que no volem la Catalunya petita i que es tanca en ella mateixa, sinó que volem la Catalunya oberta, la Catalunya de tothom, la Catalunya de la cultura, de l'empresari, dels ciutadans, en

definitiva, que volen liderar Espanya sense cap mena de complexos i sense cap mena de barreres internes.

Gràcies.

El president

El senyor Rafael Luna, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ha presentat esmenes i les pot defensar.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens toca ara, per part del Grup Parlamentari Popular, en primer lloc, anunciar les nostres esmenes.

I vull anticipar ja que la primera esmena que presentem és una esmena que retirem, i la retirem per una qüestió molt simple: perquè, quan se parlava de realitzar estudis que comportessin la mobilitat de les empreses i els treballadors dintre de Catalunya, nos ha sorprès que tota la informació que tenim –i és àmplia, i és molta– faci referència realment al que és l'observatori de l'Inem; vol dir l'observatori que fa referència al que és un departament del Govern d'Espanya, i sobtadament nos sorprèn que la conselleria de Treball a Catalunya no tingui estudis fets, concretament, en el de Catalunya.

Per tant, en observar que existeix informació però no és una informació que tingui a veure amb el Departament de Treball, nosaltres, aquesta actualització que demanàvem, la retirem, perquè realment Catalunya pugui tindre, doncs, la mateixa informació o el funcionament que té l'observatori a nivell de l'Estat, el qual sí que parli, senyor Rivera, de la taxa de mobilitat interautonòmica, i també parli de províncies, i també parli de sexe... Tot el que s'està demanant aquí, però realment que sigui adequat al que és, concretament, Catalunya.

Al segon punt, la nostra és una esmena que ve, realment, de supressió de l'apartat segon. És a dir, per una part vostè parla d'atenuar realment els requisits relacionats amb el nivell de coneixement de la llengua, del català, en temes de concurs en el que és l'Administració de justícia, salut i educació; dintre del debat va quedar palesa, realment, la dificultat que tenen aquests sectors de poder competir realment amb un lloc de treball a Catalunya. I després el segon, que era eliminar els requisits lingüístics; sí que és veritat que no és per mèrits, però nosaltres el que afegim és que suprimim l'apartat *b* per incloure'l realment a l'apartat *a*, i aleshores quedaria inclòs en el mateix, perquè «atenuació» també significa donar les facilitats necessàries perquè quan faltin mossos d'esquadra no queden exclosos membres de *los cuerpos y fuerzas de seguridad* de l'Estat, perquè realment se'ls exigeix un nivell de català que no el poden respondre o que realment..., vostè mateix, senyor Rivera, donava aquests percentatges, amb els quals deia que n'havien quedat fora i suspesos, quan feien falta a Catalunya. Que es veu molt compensat amb el segon punt, que és establir, els col·lectius professionals, un període d'adaptació transitori que els pugui permetre, realment, poder conèixer, com no podia ser d'una altra manera, els dos idiomes oficials que tenim a Catalunya.

Aquesta és l'esmena que li demanem nosaltres. Si no la vol acceptar, ja li diem que la primera nosaltres la retirem, però ens hem adonat que la Generalitat de Catalunya o no li interessa o té alguna cosa amagada, realment, en veure la situació de mobilitat dintre de les comunitats autònomes.

I, per últim, votar a favor del tercer punt. Però, escolti'm, el que sí que votem a favor i amb fermesa és l'apartat c, que diu: «assegurar la llibertat de les empreses privades en matèria d'usos lingüístics». I és que no podíem fer-ho d'una altra manera, perquè existeixen sancions, i són públiques, amb què realment se persegueix el que és la retolació en castellà a Catalunya. Vol dir que un senyor a Madrid pot ficar un rètol en català i no és sancionat, i tanmateix a Catalunya se fica un rètol en castellà i és sancionat amb multes a vegades de consideració. I, com això és públic i notori i no correspon a la llibertat que correspon a les empreses privades, nosaltres hi votarem a favor.

Penso que me queda una mica de temps, i simplement dir que a la interpellació que van tindre vostès va haver-hi dos models molt diferenciats. Vostè, senyor Rivera, va parlar del que era la mobilitat dintre d'Espanya, dintre de les comunitats autònomes, i la senyora consellera de l'únic que va saber parlar és de la mobilitat a Europa i d'immigrants. Possiblement considere que Espanya és una altra cosa, que no la que nosaltres tenim com a concepte.

Moltes gràcies.

El president

Poden intervenir, per fixar posició, els grups parlamentaris. En primer lloc, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i en el seu nom el senyor Carles Puigdemont.

El Sr. Puigdemont i Casamajó

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Rivera, vostè ens presenta una moció que en el títol parla de la política de subvencions, pel que fa referència a la interpellació per garantir la mobilitat dels treballadors de les empreses, però que les propostes concretes que desenvolupen –per la seva intervenció i pel tenor també de les esmenes i la intervenció del Partit Popular– en realitat al que fan referència no és ni a les subvencions ni a la mobilitat de les empreses, sinó, com no podia ser a una altra cosa, a la llengua catalana.

Ens trobem, per tant, que en el redactat de la moció hi ha una mica la tècnica de la «moció entrepà», que consisteix a posar dues llesques més o menys neutres, que mirades fora de context, doncs, poden tenir una versemblança de coherència o en tot cas aproximar-se a desitjos que tothom més o menys pot compartir, promoure i atraure i mantenir la inversió d'empreses espanyoles i estrangeres a Catalunya, per exemple, però, en realitat, com en els entrepans sol passar, allò que importa és el farcit, i vostès en aquesta moció el farcit que hi han posat és naturalment destinat a deixar molt clara la seva posició en allò que els motiva obsessivament en aquesta cambra, que és la llengua catalana.

Les lleis, els textos legals, no són només importants per la forma com estan redactats, que ho són, sinó especialment per l'esperit que els inspira. I l'esperit d'aquesta moció que ens porten avui a votació no només no és del tot clar, sinó que nosaltres, en allò que hem interpretat, no el podem compartir en absolut.

Per tant, no li estranyi que votarem en contra de la seva proposta i naturalment també de les esmenes del Partit Popular.

Fixi's que, si ens retrotraïem a la interpellació, vostès, per avalar aquesta seva tesi, no dubten a mentir i a fer servir d'exemple casos que, de fet, són radicalment contraris a allò que vostès han exposat.

Vostès feien referència al fet que a un metge de Girona el van treure de la feina perquè no parlava català. Doncs, bé, m'alegra informar-lo que la sentència del jutjat diu clarament que no va ser en cap cas per raons lingüístiques, com d'altra banda ell reconeix en la seva declaració, per què se'l va fer fora de la feina.

Per tant, aprofito l'avinentsa per recordar-li que no és cert ni que a la gent se l'acomiadi per parlar, diguem-ne, en castellà –en tot cas, tenim constància de gent que se l'ha acomiadat per parlar en català–, i tampoc no és cert que hi hagi alumnes d'instituts d'Olot que no entenguin el castellà.

Quin problema tenim? Exactament el contrari del que la seva moció pretén combatre. Falta, en realitat, un major, molt major coneixement del català a l'Administració de la justícia. Això és un problema que tenim. Falta que es pugui garantir que els pacients podran ser compresos en català quan són atesos per metges. Això no s'està donant. Falta que les empreses que tinguin ganes d'etiquetar en català no es trobin amb obstacles i trobin els incentius, les polítiques actives del Govern, les ajudes, per poder-ho fer.

I cal començar a acceptar la realitat que demostren els estudis, la informació dels sindicats i les patronals, el que sosté la societat civil, els resultats electorals, que d'una forma molt clara i manifesta diuen que no hi ha discriminació del castellà, que el català no és un fre a res i que, en qualsevol cas, el català no és en absolut, i està molt lluny de ser-ho, una llengua plenament normalitzada.

Jo ja accepto que vostès aquesta batalla no la pensen deixar. Nosaltres tampoc no ens en cansarem; ja ho vaig dir l'última vegada que vaig tenir ocasió de parlar d'aquest assumpte aquí al Parlament. Però jo no li demano que em cregui vostè, ni el meu grup, que som sospitosos, diguem-ne, d'aquest virus del nacionalisme de què de tant en tant vostès ens acusen, sinó que faci cas del que és el representant del país que més hi entén de negoci, del país que més hi entén de mobilitat de treballadors i d'empreses, del país que més hi entén de multiculturalitat, que és els Estats Units. Escolti'm, el fins fa poc cònsol general dels Estats Units a Barcelona va dir clarament, amb un anglès que el pot entendre qualsevol persona que no l'entengui, que el català no és cap obstacle per fer negocis a Catalunya.

Per tant, si el cònsol general dels Estats Units, que hi entén una mica de fer negocis, de mobilitat de treballa-

dors, diu això, jo el que els demano és que comencin a centrar-se una mica i que no, diguem-ne, sostinguin tesis que són manifestament falses i que no condueixen al propòsit, diguéssim, de defensar la llengua catalana.

Gràcies, senyores i senyores diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, haig de dir-li, en primer lloc, que discrepem de la seva tesi fonamental, i fruit d'això no acceptarem la seva moció.

Les limitacions fonamentals a la mobilitat de persones i d'empreses cap a Catalunya no es deriven de temes lingüístics. La seva visió monocromàtica de la realitat potser els porti a fer aquesta anàlisi i, en conseqüència, a oferir solucions als problemes que vostès veuen.

La nostra percepció, molt més policromàtica, molt més polidireccional, ens fa veure que no existeix un problema de mobilitat laboral cap a Catalunya. Fins i tot algunes forces polítiques han defensat fa pocs dies –no sé si la seva– que tenim un excés de flux de gent que ve; diuen que no hi cabem tots.

Una part molt important d'aquests que vénen, que arriben de fora d'Espanya, parlen castellà i segueixen venint, i una part molt important que no parlen català també segueixen venint. No és un problema lingüístic el que produeix que la gent no vingui a treballar a Catalunya.

Les raons de la mobilitat o de per què ha evolucionat la mobilitat de la resta d'Espanya cap a Catalunya, i de Catalunya cap a la resta d'Espanya, cal buscar-les en la creació d'ocupació, en la millora del nivell de renda, que fa que la gent no tingui la necessitat d'emigrar d'aquelles parts del territori cap aquí, i prefereixi quedar-se a casa seva; en una concepció de la propietat i l'habitatge i l'amor a la seva terra que fa que intentin trobar oportunitats a casa seva i no haver d'emigrar, i també en unes dificultats evidents, però que tenen més a veure amb altres coses, com és l'emancipació dels joves. Com veu, re de tot això té a veure amb els problemes lingüístics o amb la realitat lingüística. Aquests són els problemes a tractar i a resoldre, i no l'existència d'una realitat plurilingüe a Catalunya.

Pel que fa a les empreses, el flux d'empreses continua sent alt i important cap a Catalunya. És cert que Catalunya, fruit del seu èxit econòmic, avui ja no és lloc d'aterrada per a activitats de baix valor afegit, i fa que els problemes que puguem tenir amb les empreses es deriven de les infraestructures del coneixement, les infraestructures físiques, mantenir un bon clima laboral, el tema dels polígons industrials i oficines... Això és el que valoren totes les agències que plantegen com ubicar-se. És més, fins i tot valoren molt més –molt més– el fet de si hi ha un camp de golf o no. I el que valoren de manera positiva és l'existència d'una gent, d'unes persones que tenen unes capacitats plurilingüístiques; no

pas al contrari, no és el monolingüisme el que demanen les empreses, sinó que el que valoren positivament és el plurilingüisme.

Així, doncs, crec que des de la seva capacitat, des del seu plantejament, vostès fan un conjunt de propostes que nosaltres no podem assumir. Estudis n'hi ha, i els trasllado estudis públics, com el d'Estadística, que sobre les variacions residencials del 2006 planteja, a partir del padró, com es mouen les poblacions de Catalunya cap a la resta d'Espanya i de la resta d'Espanya cap a Catalunya. L'estudi ja està, per tant, el primer punt és sobrer i innecessari. Del directori central d'empreses també es deriva quines són les variacions, no hi ha necessitat d'estudiar-lo, llevat que vostès vulguin que algú els estudiï el que vostès no han acabat d'analitzar.

Pel que fa al seu plantejament, jo li diré que quan s'estableix el conflicte de drets i d'interessos nosaltres apostem a favor dels drets dels ciutadans, no dels drets d'una minoria de treballadors que plantegen el seu dret en contra dels ciutadans que han de ser atesos. No estem en aquesta confrontació entre els drets de la minoria de treballadors públics que exigeixen un dret a utilitzar una llengua. Nosaltres apostem pels drets dels ciutadans a rebre el servei en la llengua que demanen, i per tant, el funcionari públic ha de tenir coneixement de les dues llengües per poder fer-ho, i per això fem formació, per això fem capacitat i per això tendim a integrar-ho.

I per últim, des del 2004 l'Agència Catalana d'Inversions està atraient empreses de la resta d'Espanya i de fora. Algunes vegades..., li ho haig de reconèixer, en pocs mesos vam tenir dues circumstàncies: dues multinacionals ubicades a Madrid i a Catalunya van decidir, una traslladar la seu central a Catalunya, i l'altra traslladar-la a Madrid; és veritat, no sempre les guanyem totes. Però, escolti, treballar s'hi està treballant i el resultat és àmpliament positiu.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats... Bé, senyor Rivera, vostè ha acabat fent una moció sobre un tema determinat, però ha acabat parlant del que li ha donat la gana, oi? Molt bé.

Vosaltres plantegeu, senyors de Ciutadans, que hem de fer mesures, des d'aquest Parlament de Catalunya, que atenuïn el coneixement del català per potenciar la mobilitat de les persones. Jo li pregunto, senyor Rivera, si a vostè l'han escollit els ciutadans de Catalunya o l'ha escollit el secretari de Justícia de Quintanilla de Onésimo o el metge de capçalera de Quintanilla de Onésimo. Perquè vostè, fent aquesta reflexió i posant-ho en una moció, el que s'acaba de carregar són els drets individuals dels ciutadans de Catalunya, aquells drets que vostè diu que defensa cada vegada que surt en aquesta

tribuna, perquè el que importa són els ciutadans, el que importa són les persones.

Doncs, els ciutadans de Catalunya tenen drets individuals. I quan una persona catalanoparlant va a la sanitat a ser atesa, una persona gran que ha d'explicar quina patologia té, quina malaltia té, té tot el dret del món i a més és convenient que ho faci en la seva llengua pròpia. I per tant, si el metge de capçalera de Quintanilla de Onésimo ve a Catalunya sense requisits lingüístics, el que passarà és que no serà capaç d'entendre el pacient que s'expressa en la seva llengua pròpia. I vostè, aquí, s'acaba de carregar els drets individuals dels catalanoparlants. I això és nacionalisme espanyol, senyor Rivera –això és nacionalisme espanyol. Vostè posa per davant el dret del funcionari a poder parlar només una sola llengua al dret de l'administrat a poder expressar-se en la seva llengua pròpia. I això era el que feia la mentalitat franquista, eh? Vostè recorda aquells funcionaris..., diu: «Hábleme en cristiano.» Què li ha de dir el metge de capçalera que ve de Quintanilla de Onésimo al ciutadà que parla en llengua catalana? «Hábleme en cristiano», «Hábleme en castellano», perquè jo no entenc la llengua catalana?

Doncs, senyor Rivera, els ciutadans són els que paguen els impostos, i quan una persona paga els impostos té dret a parlar a l'Administració en la seva llengua pròpia, si, a més a més, és una llengua oficial de Catalunya com és el català –per sort, eh?–, des de fa ja molts anys. Per tant, vostès tenen un batibull mental important, perquè vostè, en funció de les circumstàncies i per defensar sempre el mateix, que és el nacionalisme espanyol i la nació espanyola, ve aquí a aplicar els arguments que a vostè li convenen. I per tant, aquí falta un rigor i una coherència en els seus plantejaments.

Però és que, a més a més, vostè fa una cosa encara més greu, o si més no igual de greu, i és que nega el dret a la mobilitat social a la persona que ve a treballar a Catalunya, perquè si no coneix la llengua catalana, ja em dirà com podrà progressar en els diferents escalafons de la nostra societat, on, evidentment, el coneixement d'una llengua oficial com la llengua catalana és absolutament imprescindible; imprescindible per poder tenir una vida normalitzada, una vida d'acord amb el que és la realitat social del nostre país. Per tant, vostè a més a més nega el dret a la mobilitat social d'aquesta persona. Per tant, vostè el que hauria de fer és pedagogia i dir a aquesta persona de la justícia o de l'educació o la sanitat que aprengui la llengua catalana, que facin un esforç perquè els anirà millor en el seu desenvolupament personal. No, no, vostè vol convertir en llei... No faci que no amb el cap. Vostè vol convertir en una obligació cara a l'Administració pública, perquè les mocions que aprova el Parlament de Catalunya són d'obligat compliment..., vostè vol convertir en una obligació, cara a l'Administració pública, que s'atenuï, que es relaxin els requisits lingüístics, i per tant vostè nega la mobilitat social de la persona que ve a treballar al nostre país.

I després, ja, el que és absolutament inversemblant és que vinculi el requisit lingüístic al fet que no arribi inversió estrangera directa a Catalunya. Quan el fet que no arribi inversió estrangera a Catalunya és perquè no

tenim un aeroport intercontinental que connecti les seues de les multinacionals que eventualment podrien arribar a Catalunya amb les seves empreses matrius, amb les seves seues centrals. I aquest és el principal problema. No esquivem i no excusem el fet que no arribi inversió estrangera directa a una qüestió de requisits lingüístics, perquè és fals. I per tant, una vegada més vostè fa nacionalisme espanyol, perquè ve aquí a dir: «Prefereixo que sigui l'únic aeroport intercontinental el de Barajas, amb la seva T-4», que evidentment hem pagat gràcies a l'espòli fiscal dels catalans, «al fet que hi hagi un aeroport intercontinental a l'aeroport del Prat.» Perquè, si no, vostè hauria fet una moció exigint que hi hagi un aeroport amb vols intercontinentals des de Barcelona, des de l'aeroport del Prat.

Per tant, està farcida, aquesta moció, d'incoherències; està farcida, aquesta moció, de nacionalisme espanyol; està farcida de vulneració de drets individuals, i per tant penso que hauria de fer una seriosa reflexió, si més no de la mateixa dimensió que la que li han fet els pocs ciutadans que l'han votat, que ja han deixat en evidència el projecte polític que vostè representa, sense representació a les Corts espanyoles...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bertran Arrué

Nosaltres n'hem tret una bona colla, de diputats.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustríssim senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Moltes gràcies, senyor president. Diputades, diputats... Ahir a la nit, senyor Rivera, vaig pensar en vostè... (*Ri-alles.*) Però no em mal interpreti, va ser poca estona i a causa d'una circumstància que venia a compte de la moció que avui debatem.

Vaig acabar una reunió del meu partit força tard, i de camí a casa vaig anar a sopar a un restaurant que regenten uns joves turcs. Hi he anat algunes vegades. El seu rètol diu: «Donner kebab, durum...» També diu: «Sandvitxos», escrit en català. I també diu: «Bocadillos.» Havien pintat, havien renovat el mobiliari; havien renovat fins i tot la maquinària. Vaig pensar que era una empresa –una empresa, senyor Rivera– vinguda de fora que s'havia instal·lat a Catalunya, a Barcelona concretament, al Poble Nou, i que havia prosperat. Vaig demanar el meu menú per sopar. Vaig fer-ho en català. I no només em van entendre perfectament, sinó que em van donar les gràcies, com deuen donar a tots els clients i a totes les clientes, també en català. Quin problema lingüístic hi ha amb les empreses, senyor Rivera? Vaig pensar en vostè i vaig pensar com a quant d'equivocat segueixen estant vostè i els seus companys en aquesta qüestió.

La moció, en efecte, no té res a veure amb la mobilitat dels treballadors en el seu fons, ni amb la presència de les empreses d'altres comunitats autònomes de l'Estat o estrangeres a Catalunya. I vostè ho sap. Va dirigida a aquella obsessió que jo els explicava l'altre dia, com a miralls confrontats, de la política lingüística que tenen vostès. I va, una vegada més, a posar el dit a la nafra d'allò que és essencial en aquest país, que també és l'escala de promoció d'aquest país, que també és una oportunitat de les empreses d'aquest país, i no, en canvi, a aquelles polítiques de mobilitat del personal o de les mateixes empreses.

No s'ha preguntat, senyor Rivera, per què les organitzacions sindicals mai no han formulat una queixa, ans al contrari? (*Veus de fons.*) No em digui això, per favor! Ans al contrari han estat sòlidament solidàries amb tots els catalans i amb totes les catalanes, amb la política que hem fet conjunta els catalans i les catalanes per elevar els nivells de la llengua catalana entre els treballadors i les treballadores com escala social, com a lloc d'oportunitats –la llengua com a lloc d'oportunitats. S'ha preguntat per què ni el Cercle d'Economia, ni els cercles d'economia, ni les organitzacions empresarials no diuen això que diuen vostès? Perquè no és veritat! La política lingüística no fa que vinguin o no vinguin empreses. El senyor Rañé els explicava què és la base per la qual podem atraure capitals i podem atraure empreses. I afortunadament, Catalunya, les generacions de Catalunya, molt especialment les generacions democràtiques i aquelles que van lluitar contra la dictadura i per aconseguir una democràcia, també econòmica, en aquest país, han fet possible que aquest país, avui, rebi inversions, rebi empreses, i que les rebi, a més a més, amb qualitat, amb qualitat per als seus treballadors i amb qualitat en els seus processos productius.

Quan entendran, vostès –quan entendran, vostès–, què hem de fer per explicar de manera que vostès puguin comprendre amb la raó –jo crec que amb el cor, impossible– que és important la diversitat en el món, i que ho és per a nosaltres, perquè som de la diversitat.

Són de dretes, vostès? A fe que tinc un problema d'ençà que els conec: no sé si són de dretes; no sé si són d'esquerreres; no sé, de veritat, si són de centre. Del que tinc la convicció, cada vegada més, és que vostès o bé són àcrates, o són una raresa política. Dic «són àcrates» perquè, a través d'una moció, senyor Rivera, volen, vostès, que el Parlament li digui al Govern que ha d'incomplir la llei que el Parlament va decidir que el Govern havia de complir. Que no veuen que això no és possible? La Llei de política lingüística és allò que molt...

El president

Senyor Pané...

El Sr. Pané i Sans

...molt majoritàriament, consensuadament, aquesta cambra va dotar com a instrument per al Govern i per al país.

Votarem que no, òbviament, a la seva moció.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies. És el torn de l'illustre senyor Albert Rivera, per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Respecte a les esmenes del Partit Popular, acceptem l'esmena al segon punt. Ha retirat la primera; per tant, podríem dir que acceptem les esmenes que queden vives. Tot i que, bé, d'altres grups, no hi han posicionaments clars sobre l'esmena, sinó sobre els esperits, com que nosaltres no creiem en els esperits, perquè som laics... –jo començo a dubtar que algun partit que diu que és laic comença a tenir una religió, que és el nacionalisme, també–; per tant, nosaltres no hi creiem, ni en els esperits ni en les religions en l'àmbit públic...

El president

Perdó, senyor Rivera, entenc que accepta les tres esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular.

El Sr. Rivera Díaz

Sí, m'estic referint al comentari sobre les esmenes que ha fet el Grup d'Iniciativa.

El president

Però, bàsicament, en aquest punt, que és per posicionar-se...

El Sr. Rivera Díaz

Sí, accepto les dues esmenes. I finalment...

El president

Molt bé, gràcies.

El Sr. Rivera Díaz

...amb això ja n'hi ha prou. Simplement parlar que qui somia moltes vegades i moltes nits en el tripartit són aquells empresaris que són sancionats cada dia.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta moció presentada pel Grup parlamentari Mixt, que ha acceptat les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (Pausa.)

Aquesta moció ha estat rebutjada per 15 vots a favor i 114 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'evolució de la situació econòmica (tram. 302-00086/08)

El desè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre l'evolució de la situació econòmica, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula per a la seva exposició l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

(Pausa.)

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no reeditarem avui, senyories, el debat sobre la interpel·lació –la varem tenir en el seu moment oportú–, només voldré, això sí, recordar el fil conductor de la nostra intervenció.

El fil conductor de la nostra intervenció era el següent. Vivíem una situació, vivim una situació econòmica a Catalunya que podríem caracteritzar de desacceleració. No necessitem intensificar amb cap adjectiu més la característica de la situació actual: desacceleració. I des de la passada interpel·lació al dia d'avui les llums d'alarma sobre inflació i atur són més intenses del que eren, de fa dues setmanes a avui aquestes llums d'alarma són una miqueta més intenses del que eren: per l'evolució de les dades d'inflació i d'atur.

Què els dèiem en aquella interpel·lació? Si tenim en compte, u, evolució de la inflació; dos, evolució de l'atur; tres, nombre de tancament d'empreses –grans, mitjanes i petites, botigues també–; quatre, endeutament familiar, i cinc, índex de confiança, hauríem de tenir un govern proactiu respecte de la desacceleració. Ni més ni menys; ni un mot de catastrofisme respecte de la nostra diagnosi. Aquests indicadors ens fan sospitar que les coses necessiten una correcció per part del Govern.

Hi havia abans un..., en relació amb un altre entrevistat, un dels diputats que prenen la paraula, el senyor Pi, deia: «Curem-nos de qualsevulla formulació de responsabilitat exclusiva del Govern en aquesta crisi.» Ni ho ha sentit ni ho sentirà –ni ho ha sentit ni ho sentirà. Com tampoc fem cap diagnosi d'una situació irremediable que hauria de preocupar de manera definitiva els nostres empresaris, els nostres treballadors i les nostres famílies. Fem una caracterització específica entorn dels elements que els he dit.

Teníem un debat, però, molt important, del qual hem tingut també una petita edició al matí: qui paga fonamentalment la crisi? Aquest és el debat. I ens agradaria ser capaços de trobar acords amb els grups de la majoria, amb els grups que donen suport a la majoria. Qui paga la crisi? La paguen les grans empreses del nostre país, les que estan cotitzant a l'Ibex, o la paguen fonamentalment les petites empreses, els autònoms i les famílies? Els dèiem que nosaltres creïem que ho pagava justament la gent que menys té, la gent que més difícil té seguir en el moment actual. I que, això, hem de ser capaços de prendre mesures per ajudar a resoldre tots aquests elements.

I dèiem una darrera qüestió, que teníem la impressió que el Govern no desplegava en l'àmbit de la inflació, en l'àmbit de les mesures de caràcter econòmic i molt particularment les de caràcter fiscal, totes les possibilitats que té a la mà.

Tenim, doncs, una desacceleració; la paguen els treballadors, els autònoms i els petits empresaris, i tenim un govern que s'ho mira en el millor dels casos i fa l'orni en el pitjor dels casos. Punt.

Aleshores, què ha de fer una moció que es presenti amb la voluntat, doncs, d'ajudar, de contribuir a fer que això millori? Ser propositius. I nosaltres hem fet una moció, una vegada no varem aconseguir –no ho varem aconseguir– que el conseller pogués respondre específicament a les preguntes que li formulàvem, presentem una moció, que nosaltres entenem molt i molt assenyada, en el següent sentit.

Un primer punt respecte al finançament. La qüestió capital al capdavant. Sense finançament, sense un bon acord de finançament, tal qual plantejem nosaltres aquí la qüestió, serà difícil que nosaltres ens en sortim. I crec que a més ho compartim plegats, ho comparteix tota la cambra. Després, com veurem, a l'hora de votar tenim percepcions diferents de com s'ha de fer i de la intensitat amb què s'ha de fer i dels mètodes que s'han d'emprar, però tothom comparteix aquest plantejament.

Dos, un conjunt de mesures, que tenen a veure amb un pla de mesures específiques per combatre la inflació i amb la moderació fiscal que de manera rotunda, contundent i pacient reclamem i seguirem reclamant. Perquè no compartim l'argument que hem sentit aquest matí i aquesta tarda i que aquesta tarda el senyor De los Ríos ens ha explicat en detall. Ja ens ho va explicar ahir a la comissió: «Per prendre mesures de moderació fiscal» –diu el senyor Sergi de los Ríos– «seria irresponsable no esperar l'acord definitiu sobre finançament.»

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Vaig acabant, senyor president. Senyor De los Ríos, prendrem mal amb aquest plantejament. Perquè no li estem plantejant la deducció de 1.200 milions d'euros, com vostè ha dit aquí, de cop, sinó un plantejament amb successions i donacions i patrimoni *progressiu*, durant quatre anys i tota una legislatura. I no té res a veure amb els arguments que els grups que donen suport al Govern utilitzen respecte a això.

I per acabar, senyor president, la moció té un tercer punt: l'acord per a la competitivitat. I els demanem si us plau que si aquesta és la columna vertebral de l'acció econòmica del Govern, signin amb els agents socials. El pla del 2004-2007 està exhaurit definitivament, i hauran de signar vostès amb els sindicats i amb la patronal un nou acord per a la competitivitat. I la moció demana textualment: «Signar amb caràcter immediat el nou acord estratègic per a la internacionalització.»

Gràcies, senyor president. Respecte de les esmenes presentades pels grups que donen suport al Govern i pel Partit Popular, en parlarem a continuació.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Teixidó. Han presentat esmenes. Pel Grup Popular, té la paraula el senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en relació amb la moció que presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, òbviament no cal dir que, escoltada la intervenció que ha fet l'il·lustre diputat senyor Fernández Teixidó, hi han aspectes centrals, almenys una part important de la moció en la qual coincidim, i no m'hi estendré massa –crec que no cal cansar els qui encara assisteixen a l'hemicicle en aquests moments; alguns ja marxen (*veus de fons*)– perquè, en fi, n'hem parlat fa un moment, no?

En tot cas, deixin-me explicar el motiu pel qual hem presentat unes esmenes, perquè aquestes esmenes, de fet, no tenen cap altra finalitat que intentar fer una cosa realment difícil, que és millorar allò que el senyor Fernández Teixidó fa quan planteja temes d'aquestes característiques, de tipus econòmic i fiscal, no? Però són qüestions molt concretes, és a dir, i totes referides als punts 2 i 3 de la moció que ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

En el cas concret del punt 2, nosaltres fem una esmena per demanar que s'incorpori en el text, si això és possible, que es presenti a la cambra aquest nou pla de mesures per lluitar contra la inflació a Catalunya per tal de contribuir a la millora de la capacitat adquisitiva dels ciutadans. Ens sembla que és important que es tingui en compte; que, ho repeteixo, això no té altra finalitat que, com dic, fer una cosa difícil, que és millorar el que el senyor Fernández Teixidó ja ha fet, però que em sembla que es podria tenir en compte, si és possible, no?

L'altra esmena que presentem, la segona esmena nostra, també en aquest segon punt, concretament, doncs, el que fa és demanar que es faci també la presentació d'un balanç i anàlisi del pla de mesures, però en un termini concret de temps. De fet, nosaltres ja ho hem intentat en la moció anterior i, per tant, penso que és molt difícil que això es pugui acabar acceptant, però en qualsevol cas penso que seria bo pels motius que ja he explicat també anteriorment.

I, finalment, presentem també una esmena en el punt tercer, on el Grup Parlamentari de Convergència i Unió planteja signar amb caràcter immediat el nou acord estratègic. Nosaltres evidentment estem totalment d'acord en aquesta proposició, en aquesta proposta, i, en tot cas, afegim que s'hi incorpori també tot allò que fa referència al tema, al nostre entendre important, que n'hem parlat en l'anterior moció, de la creació d'aquest comitè d'enllaç que permeti millorar la vinculació entre els grups parlamentaris i la comissió de seguiment de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana.

Amb relació a tota la part, al paquet fiscal de mesures fiscals que proposa el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, òbviament tant pel que fa referència a successions i donacions, com a transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, com a l'impost de patrimoni, del qual també hem parlat fa pocs minuts, en la moció del Grup Parlamentari Popular, doncs, nosaltres hi estarem d'acord, i per tant pot comptar amb el nostre suport.

Ja li avanço que les nostres esmenes tenen aquesta finalitat de complementar i en la mesura que fos possible, doncs, afinar una mica més, però que, en qualsevol cas, doncs, el nostre vot seria favorable a aquests punts tal com estan formulats en la seva presentació a la moció.

Pel que fa referència al primer punt, en el que es refereix més concretament, no tant a la situació econòmica del país, sinó més concretament al model de finançament, vostè ja sap que el nostre grup parlamentari no li podrà donar suport pels motius que també coneix i que únicament perfilo, no? En primer lloc, perquè vostès sap, precisament, que l'acord de finançament que encara és vigent avui en dia és l'acord que nosaltres hem defensat com un acord bo que ha permès des del 2002 cap aquí multiplicar per tres l'import global del pressupost de la Generalitat de Catalunya, que ha permès, doncs, arribar fins als 34.750 milions d'euros que hem aprovat o que hem vist en aquest darrer pressupost. D'altra banda, vostès aquí, doncs, parlen de manera insistent sobre la bilateralitat, i vostè sap perfectament, igual que tothom, que finalment aquest és un model que s'haurà d'acordar en el marc, en el si del Consejo General de Política Fiscal y Financiera amb la resta de comunitats autònomes. I, finalment, també per una qüestió de respecte cap a la sentència que finalment el Tribunal Constitucional hagi d'emetre en resposta al recurs, doncs, ens sembla més prudent mantenir la posició tal com l'hem vingut mantenint fins al dia d'avui en aquesta matèria.

Aquestes són les nostres esmenes, esperem que puguin ser tingudes en compte. I en qualsevol cas, per tant, anunciem el nostre vot favorable als punts 2 i 3 de la moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per a l'esmena presentada pels grups Socialistes, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, jo també començo com ho ha fet el senyor Millo, felicitant-me que aquesta moció arribi al Ple un cop passat el 9 de març, perquè això ens permet ajustar el nostre diàleg sense fer exageracions incertes, que tots n'hem fet, en un tema tan clau com és l'evolució de l'economia catalana.

I com s'ha vist amb la moció que acabem de debatre amb el Partit Popular de Catalunya sobre el mateix tema, crec que hi ha qüestions importants sobre com

s'enfoca la gestió macroeconòmica o sobre la importància de la competitivitat –i d'impulsar-la– de la nostra economia, on hi ha més acord del que sovint volem fer tots creure als ciutadans de Catalunya, encara que també –no hem de deixar de dir-ho– hi ha temes on no hi estem d'acord, i altres temes on no posem els mateixos accents. A això em referia, per exemple, quan deia que vostès no plantegen les polítiques socials com una política econòmica necessària i, en canvi, nosaltres creiem que enfortir el nostre estat de benestar és –amb més política d'habitatge, com els hi deia el conseller l'altre dia en la interpellació, amb més polítiques d'educació, amb més polítiques d'igualtat de gènere– justament la millor garantia pel que té d'inversió social davant un mercat que a vegades no funciona, i la millor garantia davant la incertesa econòmica.

Per parlar més en concret sobre la posició del meu grup davant la moció que avui se'ns presenta i en referència al primer punt sobre finançament, nosaltres voldríem dir-li que, atès que el text del primer punt es correspon amb total exactitud al segon punt de la moció que varen presentar vostès mateixos i que va ser debatuda en la sessió plenària del passat 7 de febrer, i atès que els tres grups que donem suport al Govern vam presentar una esmena conjunta a aquesta text, avui –està clar– presentem la mateixa esmena, tot i que no ens la van acceptar, que consisteix en la posició reconeguda, reiterada públicament en diverses ocasions i per la qual treballa amb rigor i prudència el Govern de Catalunya, respecte al tema vital –vostè ho ha dit, nosaltres ho reiterem– que és la negociació del nou sistema de finançament.

Una posició que podem resumir en quatre punts molt clars i molt obvis. Punt 1, reconeixement del que diu el nostre Estatut. Punt 2, reconeixement del que diu l'article 138.2 de la Constitució, solidaritat equitativa. Punt 3, desenvolupar els mecanismes que permet la disposició addicional quarta, que permetran fer possible l'objectiu d'equiparació progressiva entre els ingressos de la Generalitat i els que proporciona el sistema de concert, i reduir de manera significativa el dèficit fiscal de Catalunya. I, punt 4, reiterar la nostra reclamació al Govern espanyol de fer públiques les balances fiscals.

Pel que fa al segon punt, que és un punt més de política econòmica en sentit estricte, crec que, com ha passat també amb el Partit Popular, ens podem posar d'acord amb l'esmena que hem presentat i la moció que vostè avui presenta; crec que ens podem posar d'acord en el pla de la inflació, a potenciar-lo i a posar-lo al dia; que també ens podem posar d'acord a crear –tal com es va comprometre el conseller en seu parlamentària– un comitè d'enllaç entre els grups parlamentaris i la comissió de seguiment de l'acord que doti de permanència i de periodicitat l'acció de control i impuls dels mateixos grups parlamentaris amb relació a aquest acord estratègic, que és vital; no a aprovar la signatura del nou acord de caràcter immediat, no òbviament perquè no el vulguem aprovar el més ràpid possible, però sí perquè –com li deia al senyor Pi amb una metàfora que crec adequada– no creiem idoni que quan un govern està tancant una negociació tingui algú a la nuca que li vagi dient «ja està, ja està, ja està» o «acaba ja, acaba ja»,

sinó que el contrari, s'ha de permetre al Govern amb cal ma que signi aquest acord.

On no crec que ens puguem posar d'acord és en el punt sobre fiscalitat. Hem tingut en reiterades ocasions en aquesta cambra –vostè ha dit que amb insistència– un debat sobre fiscalitat, sobre el que vostès anomenen «moderació fiscal». Jo no hi vull entrar, ni en termes ideològics ni en termes pràctics, als quals em referia, per exemple, en la intervenció anterior sobre l'impost de patrimoni, però sí que només plantejar-li de part del meu grup un petit dubte –sí vol– sobre si les retallades fiscals ajuden realment en aquesta moderació del cicle econòmic que estem observant, perquè, sincerament, l'únic exemple específic que en tenim és el senyor Bush a Estats Units i nosaltres no veiem que aquesta política estigui donant cap bon resultat i, en canvi, les polítiques que estan fent servir els països europeus, que són de caire diferent, sí que veiem que preparen millor per afrontar, com deia, aquest canvi de cicle econòmic que estem observant.

Ara, jo acabo reconeixent l'esperit constructiu que vostè ens ha ofert i que nosaltres, amb aquestes propostes, òbviament, volem correspondre com sempre.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades i president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pugem aquí a l'estrada per fer posicionament del nostre grup parlamentari respecte a aquesta moció subsegüent que ha presentat el Grup de Convergència i Unió arran de la interpellació de l'honorable diputat Fernández Teixidó.

Efectivament, davant de la situació econòmica, vostè planteja en aquesta moció subsegüent quatre paquets de mesures. Unes referides en el nou sistema de finançament, les altres referides a abordar un pla de mesures dirigides a la inflació, unes altres que podríem anomenar de política fiscal bàsicament amb tres impostos i, finalment, una referència a un nou acord estratègic.

Atès que només tenim cinc minuts per fer el posicionament, jo em centraré bàsicament en dos: en aquell paquet destinat a política fiscal i en aquell paquet destinat al nou sistema de finançament que es deriva de l'Estatut.

Efectivament, en el primer bloc, en el de política fiscal, vostè posa a consideració que dins d'aquesta legislatura es remeti al Parlament projectes de llei de modificació tant de l'impost de successions i donacions, com de l'impost de transmissions patrimonials, com de l'impost de patrimoni.

Efectivament, amb l'anterior no... Fa dues mocions hem tingut oportunitat de parlar-ne. Quan vostè planteja modificacions, volem entendre que tampoc es tracta de supressions d'aquests impostos, efectivament. Si suméssim les recaptacions, per tant, ingressos previstos

per a aquest exercici 2008, segons pressupost de la Generalitat aprovat en aquesta cambra, estariem parlant que l'eliminació total d'aquests tres impostos que vostè planteja significaria una pèrdua de més de 5.000 milions d'euros en els ingressos de la Generalitat.

I abans ho he dit i ara em ratifico. Entenem que una modificació..., modificacions en alguns d'aquests impostos, el nostre grup parlamentari està disposat a fer-les, però és prudent –és prudent– que ens esperem al 9 d'agost. Perquè vostè deia: «Aquestes modificacions d'aquests impostos les volem fer progressivament». Doncs, bé, el resultat de l'acord de finançament amb l'Estat espanyol, els resultats de l'aplicació d'aquell acord de finançament, seran uns resultats que s'aplicaran progressivament? Sí o no? Doncs, no ho sabem. Hi ha total incertesa en aquest aspecte. Per tant, preveure una progressivitat de pèrdua d'ingressos i que no sabem quina aplicació hi haurà dels ingressos que puguin venir derivats del nou sistema de finançament, en aquests moments, entenem que s'ha de ser prudent.

És, doncs, per tant, que en la nostra esmena sí que posem sobre la taula un acord i, per tant, un compromís del Govern, que és que en el pla de Govern sí que es preveu que durant aquesta legislatura es posarà en consideració, i entrarà en projecte de llei, un projecte de llei de modificació de l'impost de successions i donacions. A això sí que ens vam comprometre i això sí que ho tindrem. Però, en tot cas, primer vegem com va la negociació.

Quant al sistema de finançament, molt breument. El nou Estatut el que conté són unes regles del joc, unes regles del joc del que haurà de ser el nou sistema de finançament. És a dir, en certa manera defineix quin és aquest sostre. I, senyor Fernández Teixidó, el sostre existeix, malauradament existeix sostre. I, per exemple, quan llegim la seva moció i diu que el nou sistema de finançament s'haurà de negociar per via exclusivament bilateral, malauradament –malauradament– aquesta via exclusivament bilateral no existeix –no existeix. Aquest és el sostre, i és un sostre que el Grup de Convergència i Unió i el PSOE van pactar. Per tant, aquest sostre existeix. El que ara no es pot dir és que no respectem aquell sostre que vostès mateixos van estar pactant. No és tocar de peus a terra –no és tocar de peus a terra.

Per tant, la nostra esmena –i vaig acabant– fa referència a tres conceptes bàsics: resultats que s'aproximin a concert econòmic, publicació de balances fiscals i reducció de dèficit fiscal. Aquests són els punts clau.

Aquesta esmena, doncs, és una esmena i una sèrie d'esmenes, com totes elles, per obrir portes a una transacció. I aquesta és la nostra voluntat, arribar a transacció. Durant el dia d'avui, n'hem parlat molt i això és positiu. Com a mínim, aquesta mateixa part de moció va ser una moció que vam discutir amb el senyor Homs no fa gaires setmanes en aquest mateix hemicicle, i en aquell moment no va haver-hi voluntat de negociació. Com a mínim li hem de reconèixer una cosa, vostè sí que ha tingut voluntat de negociació i de transacció; esperem que sigui a fi de bé.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a aquestes alçades d'aquest debat, després d'haver-ne fet anteriorment un altre del Partit Popular que tenia uns punts de coincidència i després de la discussió a la Comissió d'Economia d'ahir, realment costa trobar petroli, és a dir, costa aportar alguna cosa que pugui sonar innovadora.

Jo, d'entrada, ja dono per reproduïda la meua intervenció anterior pel que fa a la diagnosi de la desacceleració i la diversitat d'opcions a l'hora d'establir mesures. Celebro que també en aquest cas no s'hagi optat per la desqualificació i no s'hagi optat pel dramatisme.

A partir dels documents, a partir de les propostes, a partir de l'esmena nostra que hi ha damunt de la taula podem fer dues coses. Si el que vol el partit proponent és que parlem de finançament i reclamem la publicació de les balances fiscals, que parlem de la inflació i acordem potenciar i posar al dia el pla de mesures –i alerta, potenciar i posar al dia vol dir inventariar, avaluar i revisar, per tant, no és una posició immobiliària en absolut–; si el que volem és estar segurs que en aquesta casa podrem fer un seguiment adequat de l'acord estratègic, per tant, que es creï el comitè d'enllaç entre els grups parlamentaris i la comissió de seguiment, tot això està a les esmenes, al text inicial i a les esmenes que nosaltres hem plantejat: que s'accepti la part de les esmenes corresponents, ho votem, ho aprovem i feina acabada. Si el que volem és complicar una mica la discussió, doncs, bé, ho haurem de fer.

Finançament, vostès repeteixen fil per randa la mateixa moció que van presentar el 7 de febrer, i nosaltres, lògicament, els hi donarem exactament la mateixa resposta.

Si parlem d'inflació, vostès diuen: «Impulsar un nou pla». Impulsar un nou pla té o pot tenir una lectura de dir: «O no hi havia pla anterior» –cosa que no és certa– «o donem per suposat que el pla anterior no servia» –cosa que no és certa. Per tant, el que nosaltres li proposem és potenciar i posar al dia.

Reducció de la pressió fiscal. Tornem-hi. Ja no m'he molestat aquest cop ni d'apuntar-me els punts, perquè em sembla que ja sóc capaç de recitar-los de memòria. Vostès afirmen sempre que aquest és un govern que apuja els impostos, que s'han de fer les rebaixes, que, en tot cas, sense cap tipus de dallonses, sempre són bones. Escolti, doncs, vostè ho defensa amb la fe decidida dels conversos i jo amb la convicció profunda de qui no s'ha bellugat mai de lloc. Per tant, d'alguna forma li continuo avui dient que un sistema fiscal progressiu és una mostra de modernitat d'un país.

Però vostè ha fet una pregunta que m'ha agradat, perquè m'ha donat un argument, i li ho agraeixo. Vostè ha fet la pregunta: qui paga la crisi? Miri, li puc assegurar que la

gent, el sector social que paga impost de patrimoni paga molt menys la crisi que la resta de la població. Encara que només sigui per això m'està donant un argument per mantenir-lo i m'està donant un argument perquè els diners d'aquesta recaptació els puguem destinar a polítiques actives per a aquells sectors que de debò –que de debò– paguen la crisi, que, quina casualitat!, coincideixen amb els que no paguen impost de patrimoni i amb els que no fan unes successions que siguin molt gravades per l'impost de successions i donacions.

I si vostè vol parlar de l'acord estratègic, també ho podem fer, no hi ha cap dubte. Ja abans he escenificat el que en penso. A mi m'ha tocat estar en algunes negociacions, afortunadament no de la complicació i de l'envergadura d'un acord estratègic, i sé que poques coses van tan malament com fer-les amb pressa o haver de tancar perquè s'ha de tancar, perquè ens ho exigeixen. Per tant, aquí nosaltres no podem acceptar cap mesura de dir «signatura immediata». Escolti, si som raonables, tots volem que aquest acord, que és important, es tanqui, i si no som raonables, doncs, nosaltres no podem coincidir amb la seva posició.

Miri, el Govern de Catalunya, com qualsevol govern responsable, segueix la situació econòmica i pren les mesures que considera pertinents. Queda molt bé pujar aquí dalt i dir que està d'espectador, però no és cert –no és cert. És lícit discrepar de les mesures que adopta aquest Govern? És clar que sí, tan lícit com és per nosaltres discrepar de les seves propostes i, d'aquelles que considerem que no són encertades, votar-hi en contra, que és el que farem.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consejler*, ilustres diputados y diputadas, volvemos otra vez a repetir argumentos. Antes se acusaba a nuestro grupo parlamentario de que somos persistentes en determinados temas. No sé con qué legitimidad hacen esa acusación, determinados grupos que tienen tanta persistencia en otros temas. En todo caso, nosotros manifestamos nuestra inquietud como otros manifiestan su inquietud, legítimamente.

La moción presentada por el Grupo de Convergencia i Unió realmente es una moción ambiciosa, en pocas líneas nunca se ha pretendido tanto; es decir, la reforma del modelo tributario, la reforma del modelo de financiación, la firma del acuerdo estratégico y acabar con la inflación, casi nada. Es una cosa realmente ligera para poco más de quince líneas.

En todo caso, desde el maximalismo que la preside, nosotros podemos decir ya desde nuestra modestia que en gran parte diremos no a esta moción. En primer lugar, porque no todos estamos de acuerdo, señor Teixidó, no todos los grupos parlamentarios estamos de acuerdo ni siquiera en el primer punto, porque nosotros no

podemos estar de acuerdo con una máxima como la siguiente: «Concretar el nou model de finançament per una via exclusivament bilateral.» Nosotros estamos de acuerdo en que el modelo de financiación debe abordarse desde un punto de vista de régimen común con todas las comunidades autónomas y aun cuando lo dice el Estatuto. Y eso es precisamente uno de los extremos que está pendiente de la resolución del Tribunal Constitucional. En este aspecto entendemos que el Tribunal Constitucional dejará las cosas en su sitio. Y a la vista de la sentencia que se pronunció en relación con una ley andaluza –en la que ya apuntaban maneras, como dicen los toreros–, creemos que este modelo de financiación bilateral lo dejará de manera ineficaz a la vista de los antecedentes del Tribunal Constitucional y si sigue modelo de coherencia.

Por lo tanto, no estamos de acuerdo con un modelo bilateral, y mucho menos estamos de acuerdo, como ya tuvimos ocasión de afirmarlo con motivo de la moción presentada el pasado 7 de febrero, con un modelo de financiación que obtenga unos resultados equivalentes a los del concierto económico. En aquel debate yo les acusé, a algunos de ustedes, sobre todo a la izquierda, de neocarlista, no sé si se acuerdan, ayer lo repetí en la comisión, porque entiendo que defender este tipo de modelos de privilegios –privilegios–, insisto, es profundamente discriminatorio. Si se aplicara, por efecto simpatía, este modelo a Madrid, Valencia, País Vasco, el modelo de financiación común español sería absolutamente imposible, con lo cual les pido sentido común, reflexión. Y que a lo mejor la vía es la equivocada, como ya tuve ocasión de manifestarles, la vía es equivocada en cuanto que quizá el modelo adecuado sea procurar que los regímenes de concierto y de convenio se incorporen progresivamente al modelo común, que tengamos un régimen común, que eso serviría, sin duda, para evitar los efectos discriminatorios, sin lugar a dudas.

En cuanto a los aspectos relacionados con la presión fiscal, ya le decimos que nuestro modelo es distinto y entendemos, como ya he tenido ocasión de formular con anterioridad a raíz de la moción del Partido Popular, que debe procederse a una supresión con carácter estatal del impuesto sobre patrimonio, entendemos que debe apuntarse una armonización del impuesto sobre sucesiones y donaciones, es decir, incluso la devolución, es decir que el Estado recupere este impuesto y que sea compensado mediante el incremento de la cesión de tributos en otras materias, como el IVA, por ejemplo. Esa sería una vía más adecuada y mucho más eficaz a efectos de recaudación que estar abordando el tema de la financiación desde el punto de vista del impuesto de sucesiones y donaciones.

En lo que hace referencia a los aspectos relacionados con las medidas alcistas, a la vista de la aprobación de la anterior enmienda presentada por los grupos parlamentarios que dan apoyo al Gobierno, entendemos que seguirá más o menos la misma dinámica y manifestamos nuestra opinión favorable a ella. Si se decidiera mantener, ya le informamos que sí apoyaríamos este punto, el 2.a, y que este sería el único punto que merecería nuestro apoyo. Porque tampoco entendemos que se firme con carácter inmediato un acuerdo estratégico,

porque los términos de la negociación son los que son y fijar términos en materia de negociación no es buen consejero.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Domingo. Senyor Fernández Teixidó, pot pronunciar-se sobre les esmenes.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, president. Només un parell de precisions abans, president, de pronunciar-nos sobre les esmenes: una sobre el tema del finançament, l'altra sobre el tema fiscal.

Independentment que sembla que repetim el debat una i una altra vegada, però semblaria que estem en un debat de sords. Senyor Pi, quan nosaltres parlem de rebaixes fiscals i de moderació, parlem d'una retallada progressiva d'impostos, cosa que li hem dit contestant abans al senyor Sergio de los Ríos, que ho fem al llarg d'una legislatura i fins i tot la nostra proposta ha estat d'incrementar les exempcions en patrimoni i retallar un pelet l'àmbit d'actes jurídics documentats. Això sí, sóc militant respecte a la desaparició de successions i donacions. Això no té res a veure amb una rebaixa indiscriminada que perjudiqui els interessos del conjunt de la població. I perquè això no sigui un debat de sords, hem d'acabar amb els clixés. Jo ja prenc atenció quan vostè em raona els arguments pels quals creu vostè que no hem de retallar, però nosaltres no estem parlant d'una rebaixa indiscriminada que acaba bàsicament amb el plantejament de l'estat de benestar, que jo prefereixo definir com a societat del benestar.

Tampoc és cert, senyor diputat, que el fet que pagui impost de patrimoni pensi vostè que no té relació amb la reducció que significa pel fet que els patrimonis els paguen els que més tenen. Senyor Pi, m'ha de creure: el patrimoni és un impost que per a les grans fortunes d'aquest país és eludit —és eludit—... (*veus de fons*) —no, cap lliçó, però si és com és, si només han de mirar les dades, senyora diputada. En lloc de veure què contesten, mirin les dades: les grans famílies d'aquest país no paguen patrimoni, perquè tenen societats al marge de l'impost de patrimoni, qui paga el patrimoni a aquest país són la gent que treballa i la gent que té empreses petites. I a tot, Pi, no demanem la desaparició de l'impost de patrimoni, malgrat que tots els països europeus, que només en quedem tres, tenen l'impost de patrimoni ja fora. No podem parlar de l'exemple europeu quan parlem de programa fiscal i oblidar-nos que a tot Europa l'impost de patrimoni desapareix. Necessitem una miqueta de coherència, però sobretot, senyor Pi, escoltar-nos.

I finalment, respecte al que deia la diputada Rocío Martínez, diu: «Escoltin» —curiositat—, «no està provat que per combatre la crisi i la desacceleració la reducció d'impostos sigui útil.» Diu: «Miri, en Bush.» Senyora Martínez, miri a tot arreu com els impostos quan ve un període de crisi van fent retocs en l'àmbit fiscal per deixar més diners en l'àmbit dels contribuents. I aquesta polèmica, diputada Martínez, és tan vella com la sostinguda per en Keynes i en Hayek els anys quaranta

i cinquanta. I si alguna cosa s'ha demostrat és que el mestre Keynes estava equivocant sobre aquesta qüestió. Vostè diu que no, però jo crec que sí.

El vicepresident primer

Senyor diputat, senyor diputat, digui'ns les esmenes que accepta, si us plau.

(*Rialles.*)

El Sr. Fernández Teixidó

M'atinc a les esmenes. Gràcies, president. Senyor president, ja em permetrà que si més no alguna cosa la contestem en funció de les coses que sentim.

El vicepresident primer

Sí, però és que se li ha exhaurit el temps, senyor Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Anem a les esmenes —anem a les esmenes. Jo crec que amb la intervenció queda clar que nosaltres acceptarem, del Partit Socialista, d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa, el punt 1.a, que el reformularem, si els sembla bé: «Potenciar i posar al dia el pla de mesures contra la inflació que el Govern va aprovar el juny 2006.» I ho deixem aquí. Amb aquesta, senyor president, hi ha una transaccional que sotmetem a la seva consideració. És l'única transaccional.

Aleshores, acceptaríem també, del Grup Parlamentari Socialistes, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i del d'Iniciativa, dos punts més: un que té a veure amb reclamar al Govern espanyol que faci públiques les balances fiscals en compliment del principi de transparència que regeix les relacions fiscals i financeres.

El vicepresident primer

Quin punt és, senyor diputat?

El Sr. Fernández Teixidó

Aquest és el punt *d* de l'apartat 2, de la proposta dels partits que donen suport al Govern.

El vicepresident primer

Tot el punt *d*?

El Sr. Fernández Teixidó

Tot el punt *d*. I també acceptaríem el punt 1.b, el que planteja la creació d'un comitè d'enllaç per seguir l'acord de la competitivitat. Amb això, senyor Millo, també donem per acceptada, no en la literalitat, però si en l'esperit, tota la seva reflexió sobre el punt d'inflació i sobre el punt de la comissió de seguiment. D'acord?

Senyor president, això és tot.

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats. Senyor Fernández Teixidó, entenc bé que és de les esmenes presenta-

des pels grups d'Iniciativa per Catalunya, Socialistes, Esquerra Republicana el punt 1.a fins a «2006»; el punt b i el punt d. És això?

El Sr. Fernández Teixidó

Exacte.

El vicepresident primer

I després l'esmena transaccional única que vostès presenten en l'apartat a, del punt 2 de la moció.

El Sr. Fernández Teixidó

Exactament.

El vicepresident primer

D'acord, gràcies.

(Pausa.)

El president

Sí, senyora diputada...

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, president. Si hem entès bé com queda la moció, nosaltres demanaríem votació separada del punt 1.a i b del punt nou que ha incorporat de la nostra esmena, que entenem que passaria a ser un nou punt 1.c, que era el nostre punt 2.d de l'esmena que hem presentat els grups que donem suport al Govern. (Veus de fons.) Bé, però...

El president

Deixem acabar la senyora Martínez, i després li dono la paraula, senyor Teixidó. Acabi, acabi, si us plau. Demani votació separada en els termes concrets.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Bé, demanaríem votació separada del punt 1.a i b respecte a l'altre punt, que és el que ha incorporat el senyor Teixidó de la nostra esmena. En el punt 2.a tenim una transaccional, per tant, demanaríem votació separada. Al punt 2.b també demanaríem votació separada. I al punt 3 també demanaríem votació separada, perquè ara entenem que té dos punts, ja que el senyor Teixidó ha incorporat un punt de la nostra esmena. Jo...

El president

Senyor Fernández Teixidó... (Remor de veus.) Senyores diputades, senyors diputats, si us plau.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president...

El president

Sí, digui'm, senyor diputat.

El Sr. Fernández Teixidó

Crec que la diputada Martínez no em contradirà: només tenim una transaccional, només una, i és precisament sobre el punt de la inflació i de l'informe de la inflació.

El president

Que és el segon.

El Sr. Fernández Teixidó

Que és el segon. Aquesta transaccional la votarem conjuntament.

Després, el nostre grup parlamentari ha incorporat dos punts més: el de les balances fiscals...

El president

Que és el punt?

El Sr. Fernández Teixidó

Que és el punt, concretament, de la moció socialista, el punt...

El president

...d.

El Sr. Fernández Teixidó

...d. I també hem incorporat el comitè d'enllaç...

El president

Que és l'1.b.

El Sr. Fernández Teixidó

Que és l'1.b.

De manera que a l'hora de votar tindrem tota la nostra proposta, els punts incorporats i la transaccional.

El nostre grup parlamentari votarà sí a tot; la resta de grups parlamentaris aniran votant com creguin oportú.

Gràcies, senyor president.

El president

Per tant, els faig una proposta de votació i en tot cas després m'ho diuen, si sí o si no.

En primer lloc, votaríem el punt 1.a. Entenc que està... No? (Veus de fons.) La frase que diu: «Potenciar i posar al dia el Pla de mesures contra la inflació que el Govern va aprovar el juny de 2006.» És així? (Pausa.) Aquest punt.

L'1.b... (Veus de fons. La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo demana per parlar.) Senyora Martínez...

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, però és que, perdoni, president, a la moció que ha presentat Convergència i Unió, aquests punts serien dos. És el punt 2. (Veus de fons.) És el punt 2, no el punt 1...

El president

A veure, en tot cas, en funció de la moció presentada, sí... A veure si ho fem bé. Al punt 1.a hi ha una part que és fins «el juny de 2006»; aquesta és acceptada, l'esmena. El punt 1.b, sencer. El punt 2.a, que està transaccionat. I el punt 2.d, que està acceptat. És això? (*Veus de fons. El Sr. Fernández Teixidó demana per parlar.*) Senyor Fernández Teixidó, si us plau.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, jo crec que li resultaria més senzill si pren com a referència la nostra moció.

El president

Sí, sí, és el que estic fent.

El Sr. Fernández Teixidó

Que és votar el primer punt, que és el primer punt sobre finançament, i incloem el punt de balances fiscals, que és el que votarem conjuntament; anem al punt de mesures, que hi ha una transaccional; vénen el punt de mesures fiscals, i queda finalment..., que és la manera de fer-ho més clara. Sobre la nostra moció, no sobre la dels grups del tripartit.

El president

És el que estava fent, senyor Fernández Teixidó, és el que estava fent...

(*Pausa llarga.*)

Tornem a la moció del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, com vostè ha dit. (*Pausa.*) En el primer punt, vostès accepten el redactat «potenciar i posar al dia el Pla de mesures contra la inflació que el Govern va aprovar el juny de 2006». (*Veus de fons.*) No, no, no el seu; el que dic és que és la primera esmena del Grup Socialistes, etcètera, que vostès accepten. (*Veus de fons.*) Sí, però vostès l'accepten? (*Pausa.*) D'acord. Queda clar? (*Pausa.*)

Per tant, a veure, anem per punts, el primer punt. Quin... (*Veus de fons.*) El primer punt de la moció, clar!, sempre estem parlant de la moció.

El primer punt de la moció, el podem votar íntegrament? (*Pausa.*)

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

President...

El president

Sí?

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

No sé si prefereix que ens acostem els diferents portaveus un segon i intentem aclarir-ho, vejam si..., el que vostè... (*Veus de fons.*)

El president

Senyor Pi, en tot cas fem una cosa, suspenem trenta segons la sessió, i vinguin aquí a la taula, si us plau.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i dos minuts i es reprèn a un quart de vuit i quatre minuts.

El president

Reprenem la sessió.

Votarem en primer lloc el punt número 1, en el qual farem dues votacions. En primer lloc, i, si no, corregeixin-me, el punt 1.a i b, el punt 1.a i el punt 1.b, per una part, i per altra part, l'esmena incorporada del Grup Socialistes, que seria el 2.d, eh? Farem dues votacions del primer punt. Comencem per això.

Votem, doncs, punts 1.a i 1.b.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

Aquests dos punts han estat rebutjats per 47 vots a favor, 82 vots en contra.

Ara passem al punt 2.d, que quedaria inclòs dintre del punt primer; l'esmena incorporada, d'acord? (*Pausa.*)

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

Aquest punt ha estat aprovat per 114 vots a favor, 12 vots en contra i 2 abstencions.

Passem al punt segon. El punt segon és la transacció. El punt segon és la transacció signada pels quatre grups parlamentaris. Votem la transacció.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

Aquesta transacció, que correspondria al punt 2.a, ha estat aprovada per 129 vots a favor.

Ara votariem el punt b, el punt b del segon apartat, el 2.b; el 2.b, eh? (*Pausa.*)

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

El punt 2.b ha estat rebutjat per 59 vots a favor i 70 vots en contra.

Passem al tercer punt. Al tercer punt també hi ha dues votacions, que serien el punt pròpiament i després l'esmena.

Per tant, primer votem el punt pròpiament.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

Aquest punt ha estat rebutjat per 61 vots a favor i 68 vots en contra.

I ara votem l'esmena incorporada en aquest punt, que és l'1.b.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (Pausa.)

Aquest punt ha estat aprovat per 129 vots a favor.

I si no m'equivoco, aquí acaba la votació d'aquesta moció.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la direcció i la gestió dels serveis públics de la Generalitat, especialment pel que fa a l'educació (tram. 302-00087/08)

Doncs, passem al punt onzè de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la direcció i la gestió dels serveis públics de la Generalitat, especialment pel que fa referència a l'educació. Té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

(Pausa.)

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors i senyores diputats i diputades, en nom del nostre grup, de Convergència i Unió, presentem una moció d'un sol punt en la qual no hi ha cap esmena; una moció que té un objectiu clar, i, per tant, previsiblement una votació també fàcil i entenedora.

L'educació, des de fa temps, sabem que és protagonista a Catalunya, i ho és perquè els seus reptes s'han fet palesos i les seves solucions han estat i són a bastament discutides.

És precisament en matèria d'educació que aquest Parlament ha demostrat la seva capacitat per prendre acords amples, per prendre acords ben fonamentats en la defensa de l'autogovern. Recordin el tema curricular, o bé el model d'immersió lingüística, o bé, recentment, el model de reforçament de les aules d'acollida.

Tots sabem que el Govern, senyor conseller, vostè mateix, en nom del Govern, va fer públic que el desembre passat presentaria una llei aquí al Parlament. No va ser així. Però es van fer públiques unes bases. Aquestes bases han generat un fort debat a Catalunya. Més que un debat. L'altre dia ho posàvem de manifest: fins i tot una vaga, fortes contestacions i també enceses defenses.

Sí que és veritat que hi han hagut posicions diverses entorn de la proposta que el conseller Maragall va fer entorn dels canvis a introduir en la política educativa, però en la interpellació vam posar de manifest que potser les crítiques més fortes i més sorprenents veníem del si del seu propi Govern, del si dels partits que li donen suport.

Per tant, si ja en el moment de redactar aquesta moció enteníem que era oportuna, en les circumstàncies actuals pensem que és imprescindible. Estem vivint, a nivell de debat educatiu, un cert *impasse* —un cert *impasse*. No sabem ben bé quin serà aquest futur d'aquestes bases,

de quina és la represa o repesca de l'anomenat «Pacte nacional per a l'educació», però el que sí que sabem és que en aquests moments no hi ha cap garantia que el país pugui tenir un acord global en matèria educativa.

Per això en aquesta moció, d'un sol punt, proposem una iniciativa legislativa que ens permeti tramitar conjuntament i acordar compareixences i consultes tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra. Perquè sabem que la societat catalana necessita reforçar la seva confiança en el sistema educatiu i també sabem que cal introduir canvis en la cultura docent, canvis en el funcionament dels centres i en les normes que els regulen.

Però per fer tot això es necessita un lideratge polític fort. I en aquests moments, senyor conseller, comprendrà que pensem, des de Convergència i Unió, que aquest lideratge fort, per donar resposta a aquest repte educatiu, no està a l'abast del Govern. Si sense entrar en crisi tenien ja discrepàncies al si del Govern, imagini's amb la situació actual.

Per això entenem que, si bé el nostre sistema educatiu té molts actius i desgraciadament sembla que només es posen de manifest els aspectes crítics, sabem que té, com dèiem, dificultats i desafiament que cal donar-hi resposta.

Però per a això necessitem crear un ambient positiu i un ambient serè. I pensem que només és el Parlament de Catalunya el que pot garantir aquest ambient positiu, aquest ambient serè, que estimuli el compromís de tota la comunitat educativa i faci possible aquest canvi.

Se'ns ha dit sovint: la Llei d'educació ha de ser una llei de país, no tant una llei de govern. Tenim uns nous reptes i nous instruments, com és el nou Estatut de Catalunya. Per tant, el que proposem amb aquesta moció és que aquest Parlament es doti dels mecanismes que ja preveu el Reglament per poder abordar conjuntament, totes les forces polítiques, escoltant tots els sectors de la societat, aquesta futura llei d'educació; llei que, com hem dit, ha de ser del país.

Un pacte global ha estat reivindicat; el pacte nacional anomenat «Pacte nacional per a l'educació» saben que no és global. Per tant, nosaltres els proposem que sigui el Parlament de Catalunya, donant resposta a tants i tants sectors de l'educació que demanen que sigui el Parlament el que abordi conjuntament la resposta als desafiaments i al desplegament del nou Estatut, per dissenyar aquest nou model d'educació que representa una superació de vells tòpics que dificultaven el procés de millora. Per això els demanem als grups de la cambra que votin a favor d'aquesta moció i així ens puguem dotar amb seguretat d'una llei. Deixar-ho només en mans del Govern...

El president

Senyora Rigau...

La Sra. Rigau i Oliver

...ens pensem que és la manera de no tenir una llei d'educació i no tenir la llei que el país necessita.

Gràcies, senyor president, gràcies per la seva atenció.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per fixar posició, l'il·lustre senyor Daniel Font.

El Sr. Font i Cardona

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, per fixar la posició del Grup Socialistes sobre la moció presentada per la senyora Rigau en matèria de política educativa i més concretament sobre el mètode de tramitació de la llei d'educació de Catalunya. La moció que han presentat és una proposta de format de mètode, que agraïm el to i la proposta que ha fet.

Miri, senyora Rigau, tal com li va dir el conseller en la darrera sessió plenària, vostès haurien d'aclarir la seva posició definitiva sobre el que realment volen fer a propòsit d'aquesta llei, és a dir, què pensen fer, no? Què volen fer amb aquesta llei? Nosaltres creiem que hi pot haver una base de coincidència amb vostès –els ho hem dit, ho creiem– sobre la necessitat d'una llei, sobre la urgència de tramitar una llei, sobre la necessitat que sigui una llei de país, sobre el contingut d'aquesta llei. Creiem que hi pot haver un espai de coincidència que defensem, que els proposem i que volem manifestar. Però no sabem ben bé si aquesta és la seva posició real. Avui mateix hi ha unes declaracions d'un dirigent de la seva formació apostant per aquesta llei en un sentit positiu i esperançador.

Però tenim la impressió que a propòsit d'aquesta llei el Grup de CiU i les opinions de vostè mateixa, senyora Rigau, podrien caure dins l'eslògan o podrien ubicar-se dins de l'eslògan o expressió voler i doldre, diguem, no? Sembla que voldrien, però que alhora no voldrien. És la impressió que tenim, francament, a propòsit de les seves intervencions. Els diem això perquè creiem fermament que aquesta llei és una gran oportunitat pel sistema educatiu i també creiem fermament que hem d'esgotar totes les possibilitats per aconseguir que sigui una llei que també subscrigui i tingui el suport de l'oposició o principalment del grup principal de l'oposició. Em sembla que això és desitjable i necessari i ho volem i ho desitgem. Ho volem, hi creiem fermament.

Diem això, perquè una entesa sobre aquesta llei, senyora Rigau, necessàriament s'ha de teixir sobre una base i creiem que aquesta base ha de ser purament un sentit positiu o constructiu i una lleialtat mútua des d'un règim de confiança. Aquesta és la condició perquè hi hagi un procés productiu i no altra.

De fet, amb relació a la posició de vostès, tenim un antecedent que vostè mateixa va citar en l'anterior plenari que és la elaboració del Pacte nacional per l'educació. Com tothom sap, aquest pacte suposa una fita, uns materials de gran valor, suposa un gran avenç i un gran acord i hi coincidim tots en aquesta anàlisi. El pacte el va impulsar la consellera Cid i va ser prosseguit pel conseller Joan Manuel del Pozo amb una voluntat inequívoca de renovació pedagògica i de reforma del sistema educatiu.

Però va ser un procés, senyora Rigau, que no va tenir el suport de vostès. El suport de vostès únicament va

arribar quan les parts socials i educatives varen manifestar el seu complet acord amb aquest pacte. Des d'un punt de vista de l'observador, que en aquest cas seria jo, sembla com si haguessin donat el seu acord quan ja no quedava més remei, diguem, no? Fixi's vostè, senyora Rigau, si aquest tema és encara present que la interpellació formulada per vostè en el darrer plenari encara es justificava, no? Ens parlava vostè de trucades telefòniques, de si li vaig dir o em va dir, no? És dir, sembla com si tingués molt per justificar, moltes explicacions per donar.

Però, mirin, els volem dir francament que nosaltres no els demanem cap justificació ni tampoc cap explicació sobre les seves posicions mantingudes per vostès, anteriors o actuals. Únicament els demanem allò que els deia: una actitud positiva, una actitud de lleialtat mútua i un règim de confiança. Solament això és la condició necessària perquè el procés sigui productiu.

Quant al text de la moció concret, per la nostra banda hem de dir que el Govern de la Generalitat està disposat a actuar en matèria de política educativa i determinat a aconseguir una millora clara, tant en l'àmbit de l'ampliació de drets com en l'àmbit dels resultats educatius. I és per això i per aquesta determinació d'actuar en matèria de política educativa que el projecte és i ha de ser un projecte del Govern, emès pel Govern, proposat pel Govern, lògicament, sotmès a totes les consideracions que convinguin, de l'opinió pública, en primer lloc, de la comunitat educativa, especialment. Hi ha un informe del Consell Escolar de Catalunya en aquesta línia més recentment. Sotmès a cada un dels estaments, cada associació, cada sindicat, òbviament sotmès al criteri del propi Govern i, a través del procediment parlamentari ordinari, sotmès a l'anàlisi i negociació amb cadascun dels grups polítics de la cambra i especialment amb vostès. El Govern té posició i té voluntat i determinació d'intervenir, vol intervenir i defensar la seva pròpia posició remetent, per tant, un projecte de llei al Parlament. Aquesta és la situació i aquesta és la voluntat i per tant perd sentit la proposta de ponència conjunta, que en definitiva és el que en plata proposa la moció del grup proponent.

Volem dir-li que tenen un repte al davant important. Que tenim una obligatorietat moral, que quedem remesos a l'opinió pública i a l'electorat, que ens ha donat un mandat clar d'intervenir i fer alguna cosa en matèria de política educativa, d'ordenar el sector, aquests són els reptes i voldríem francament, senyora Rigau, els ho diem amb tota cordialitat, poder trobar-nos en aquest camí amb vostès en el futur immediat.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El president

El senyor Josep Maria Freixanet, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, conseller, bé, el fet d'endegar la Llei d'educació de

Catalunya és un acord que es va començar a gestar el 2003 amb l'acord del Tinell a través del Pacte nacional per l'educació i ha continuat ara amb l'acord d'Entesa, que dona via lliure a què el Govern de la Generalitat de Catalunya es comprometi a portar un projecte de llei a aquest Parlament. I això ha quedat clar, no n'hi ha cap dubte. Sovint alguns grups diuen que el Govern té poca iniciativa legislativa, i en aquest sentit, la potestat òbviament la té el Parlament de Catalunya de fer definitivament i de confrontar el que ha de ser l'articulat definitiu que surti a aprovació. Però sí que li correspon al Govern..., i ho podem entendre i entendran vostès, i ho feien quan governaven també, que el Govern té la potestat de fer aquest projecte de llei, no?

I no es preocupi, honorable diputada, que això, almenys pel que fa referència a aquest grup parlamentari i els grups que donen suport al Govern, evidentment s'ha de fer amb el màxim consens polític i també amb el màxim consens social. És obvi. Es va fer amb el Pacte nacional per l'educació. L'altre dia, el conseller, en la comissió de seguiment del pacte, deia que el pacte és viu i ben viu. Per tant, a partir d'aquí és on construïm aquesta futura llei d'educació de Catalunya. I segur que tots estarem d'acord, i vostè hi estarà d'acord, perquè li he escoltat en diferents manifestacions aquí a la cambra mateix... Estem d'acord, sí o no, en què la Llei d'educació de Catalunya ha de partir dels acords relatius a les escoles finançades amb fons públic perquè col·laborin a bastir un veritable servei públic d'educació? Jo crec que tota o la majoria de la cambra hi podem estar d'acord.

Estem d'acord a posar a la llei tots els acords relatius a la gestió autònoma i eficaç dels centres educatius públics perquè aporta un valor incalculable a la qualitat del sistema educatiu? Hi estem d'acord? Jo crec que sí, la majoria d'aquesta cambra hi està d'acord.

Estem d'acord que la llei també ha de posar damunt de la taula tots els acords relatius al professorat perquè és l'element fonamental per tenir un sistema educatiu de qualitat? També. Jo crec que la majoria hi estem d'acord.

Estem d'acord a posar damunt de la taula i en aquesta llei l'acord relatiu a les famílies perquè són els primers responsables de l'educació dels infants i joves? Crec que majoritàriament hi estem d'acord.

Estem d'acord a posar en aquesta llei els acords relatius als ajuntaments perquè la seva naturalesa territorial aporta un valor de proximitat al sistema educatiu? Crec que tots hi estem d'acord.

I estem, finalment, d'acord a potenciar la recerca i la innovació en educació com a peça clau i estratègica per al progrés del país? Crec que majoritàriament tots hi estem d'acord.

I això ja és consens. I això és consens polític i això és consens social. Llavors ha de venir com ho articulem i com ho portem. I finalment serà el Parlament de Catalunya qui decidirà –els diputats i diputades– finalment quin és el text legal últim que surt d'aquí. Però, evidentment, nosaltres som els primers que demanem que aquesta llei..., i serem també els primers també que impulsarem d'aquesta llei que es pugui fer amb

l'acord màxim amb tota la comunitat educativa, amb tots aquells sectors que fan possible que aquest país progressi, que aquest país, amb la innovació i amb tota la recerca que es pugui fer, pugui esdevenir un país de qualitat, un país on l'educació sigui el pilar bàsic per construir ciutadans en un futur.

Per tant, estem d'acord que finalment sigui el Parlament de Catalunya que òbviament faci la llei, elabori la llei? Evidentment. Estem d'acord que hi hagi, que es faci conjuntament sense que el Govern hi tingui cap implicació? No. Per què? Perquè el Govern està legitimat i, tant a través de l'acord de l'Entesa com l'acord del Tinell, van ser aquests grups que avui donen suport al Govern els que van instaurar el fet del Pacte nacional de l'educació i van posar en els seus acords tirar endavant la Llei d'educació de Catalunya.

Mà estesa? Sí. Però la responsabilitat primera correspon al Govern òbviament amb tot l'acord social que calgui al darrere. I l'acord polític esperem que sigui possible.

Gràcies, senyor president.

El president

El senyor Rafael López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors diputats, senyores diputades, senyora Rigau, nosaltres votarem afirmativament a la seva proposta.

Jo crec que les preguntes fonamentals que ens hem de fer són bàsicament: Hi ha avui en dia més diàleg amb els sindicats de professors, amb els sindicats dels professionals de l'educació que abans? Sí o no? Una pregunta bàsica. Estem demanant acord.

Hi ha avui en dia més diàleg amb el sector municipalista, amb les entitats municipalistes, amb els municipis, amb els ajuntaments? Sí o no?

Hi ha actualment més diàleg amb els partits polítics d'aquesta cambra en qüestions educatives? Sí o no?

La pregunta fonamental: Hi ha actualment més diàleg en el si del Govern en polítiques educatives? Sí o no?

Són aquestes les preguntes que ens hem de fer. No ens expliqui, senyor Freixanet, com... A mi em recordava, quan vostè parlava, aquell anunci que deia: «A què fan olor les coses que no fan olor?» És a dir, allò de «Estem d'acord amb la felicitat humana? Sí o no?» Escolti'm, aquestes coses... Miri, amb els principis tots hi estem d'acord, però després hem de gestionar aquests principis. Amb els valors tots hi estem d'acord, però després hem de gestionar aquests valors. I quan estem demanant, quan des de l'oposició es demana que hi hagi més diàleg i no seguim el mateix camí del Pacte nacional... Per cert, Pacte nacional de l'educació..., no sé qui ha dit que si Convergència i Unió i el Partit Popular no hi estaven d'acord o no. No hi podíem estar perquè ningú ens va demanar l'opinió. Va ser un pacte que es va fer al marge dels partits polítics. I els recordo que quan parlem de partits polítics asseguts en aquests escons,

són milers i milers de ciutadans, milions de ciutadans que estan representats.

Per tant, el que estem demanant és que aquest pacte existeixi. I no es tracta avui de venir aquí, senyor Font, a marcar territori. Ja sabem que ha de ser el Govern. Perquè, escolti, si el seu discurs que ha fet avui, en contra en aquest cas de Convergència i Unió i obviant el Partit Popular, és la base del pacte polític, difícilment trobaran pacte. Home, jo crec que hem de ser molt més generosos a l'hora de fer pactes polítics. Primer, hi ha més diàleg amb els sindicats? Si acabem de viure quasi una vaga general de l'educació, fa poc. És a dir..., que no estan d'acord els sindicats amb tot el que vostès ha dit, senyor Freixanet? Clar que hi estan d'acord, el que passa és que després hem de gestionar aquesta llei i s'ha de veure aquest procediment.

I el que estem demanant i el que demanarem és que aquest Parlament tingui una veu important a l'hora de gestionar, que no sigui com a tantes altres lleis que ja ens ve dit el que acceptarà el Govern o no acceptarà el Govern perquè ens ho diu el Govern, amb la qual cosa els diputats de la majoria només fan de corretja de transmissió del Govern, no. Que el pacte es produeixi en aquest Parlament, això és el que estem demanant.

Que hi ha més diàleg amb l'Administració local? Escolti'm, quan presentem una proposta, com són les aules per a nouvinguts, i els alcaldes de les poblacions diuen que se n'han assabentat pels diaris el dia abans de la presentació, no hi ha més pacte amb el món local.

Que hi ha més pacte amb els diferents partits d'aquesta cambra?, quan el conseller presenta propostes que ni tan sols ha presentat quan ha vingut aquí, a la cambra, a presentar els grans projectes de la legislatura al principi, i aquestes propostes no hi eren; és a dir, són, no diria ocurrences, perquè no vull desmerèixer aquestes propostes, però sí que són propostes que es van fent al llarg de la legislatura sense cap tipus de planificació, no n'hi ha.

O quan ens trobem també en aquest Parlament que hi ha una manca de diàleg, per exemple, quan presentem algunes iniciatives perquè vinguin a parlar alguns importants representants d'entitats educatives i vostès ens diuen que no perquè no és el moment i perquè el Govern considera que no és el moment, no hi ha més pacte en temes educatius en aquest Parlament. I, que hi ha més pacte en el Govern?, quan vam veure les aules d'acollida, en les noves aules d'acollida per a nouvinguts, que el senyor conseller deia una cosa i de seguida sortia el secretari d'immigració a dir que d'això ni parlar-ne. No hi ha més pacte.

Per tant, hem de construir primer aquests ponts: ponts de diàleg entre el Govern, ponts de diàleg amb els partits de l'oposició, ponts de diàleg amb l'àmbit municipalista i ponts de diàleg també entre tots els agents socials, sobretot els professionals. Per tant, escoltin, no creem aquesta il·lusió òptica que tot va molt bé i que la responsabilitat i vostès..., i no partim des de la base de, no diria criminalitzar, però diria de posar una visió negativa en contra de l'oposició. Si creiem que ha de ser entre tots, si creiem que les lleis educatives han de durar

més d'una legislatura, les hem de fer entre tots. Per això nosaltres donarem el nostre suport a la iniciativa que ha presentat el Grup de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor conseller, senyora Rigau, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

El senyor Francesc Pané, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Rigau, a pesar de la política i de les seves formes i les seves manifestacions molt sovint excessives, excessivament dures, la tendresa flueix i en el meu cas, senyora Rigau, la tendresa flueix, per això no podré ser dur amb vostè. A pesar d'això, tanmateix, el senyor López Rueda tindrà la meua tendresa si és veritat que allò que ha dit el senyor Freixanet és en la base del que ha de ser la Llei d'educació de Catalunya i hi estan d'acord. Però ja ho veurem si hi estan d'acord, perquè sí que aquelles bases són la felicitat i sí que la política parla de la felicitat. De fet –de fet–, de les estratègies per a la felicitat no hi ha cap altre motiu per a la política.

A pesar d'això, senyora Rigau, li he de dir que la lectura de la seva moció té algunes coses que fan un cert mal, hi ha alguna apropiació indeguda, senyora Rigau, en l'exposició de motius. Les aules d'acollida a persones nouvingudes no són una conquesta d'un sol grup, que és una federació de Convergència i Unió, són una... (*veus de fons*) Sí... Ah!, una calculada ambigüïtat –una calculada ambigüïtat–, senyora Rigau. No és veritat que sigui una conquesta sola de vostès que l'escola concertada afavoreixi el repartiment per equilibrar els nens i les nenes que són nouvinguts i els que no, és una conquesta del país.

Li he de dir, a pesar de la tendresa, que hi ha, en aquesta bona voluntat suposada de la moció de consensos, una calculada ambigüïtat perquè no parlen clar dels consensos amb qui: si els consensos són polítics, si els consensos són amb la comunitat educativa. Però estem d'acord amb els consensos; absolutament necessaris en algunes matèries de la vida col·lectiva i molt especialment en la matèria educativa.

La Llei d'educació de Catalunya, com ho va ser el Pacte nacional, però sobretot la Llei d'educació és una qüestió, en efecte, d'estat. No tenim un estat, tenim una nació. És una qüestió nacional, i en conseqüència és una qüestió de consens. Ara bé, és avui una qüestió nacional, d'estat? No. Fixi's que hem tingut LODE, LOCE, LOECE. Vostès han governat més de vint anys, alguns d'ells amb majoria absoluta. LODE, LOCE, LOECE, i hem anat a criticar invasions de competències, desequilibris educatius d'aquestes normatives que feia l'Estat amb governs distints, però no hem plantejat, vostès no han plantejat la necessitat de fer una llei nacional d'educació. En canvi, jo no els demano pas que facin vostès un propòsit d'esmena per això, però sí que els puc dir que aquesta llei és un propòsit d'entesa. Vostès

no faran un propòsit d'esmena, nosaltres fem un propòsit d'entesa.

Què hi ha en el propòsit d'entesa?, i ja comprenen què és el que vull dir. Hi ha un compromís de grups que donen suport al Govern –majoritaris en aquesta cambra i, per tant, una representació majoritària del país– a construir –a construir– una forma i una expressió de l'educació a Catalunya. Això naixia, no només de voluntat del Govern configurat ara, sinó dels programes que compartíem aquells que li donem suport. És una iniciativa efectiva del Govern, perquè és una responsabilitat del Govern, perquè és un propòsit d'entesa, ara bé, el Govern necessitarà el consens polític perquè és una qüestió nacional, però sobretot...

El president

Senyor Pané...

El Sr. Pané Sans

...sobretot –acabo, senyor president–, també el consens social en el marc de la comunitat educativa. En això estem entestats. Ens trobarem en el Parlament debatent aquesta llei i estem segurs de la seva extraordinària contribució, segurs i segures que la seva contribució serà bona per a aquesta llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Robles, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputadas, diputados, la moción que nos presentó la señora Irene Rigau, en el Pleno pasado, teóricamente nos iba a denunciar la mala dirección y gestión de los servicios públicos de la Generalitat en general y en particular los de la educación, pero al final se ha quedado en una propuesta de ir conjuntamente a un proyecto de ley de la Ley catalana de educación con el Gobierno para que este Parlamento se haga cargo de ello. Por tanto, lo que aquí se está debatiendo de verdad es si es posible que el Gobierno suelte la pieza y nos la entregue al Parlamento para hacer una ley conjunta.

Bueno, no estaría mal, señora Rigau, contar con todas las fuerzas parlamentarias en la elaboración de ese proyecto de ley de educación, pero de momento el Gobierno no ha podido empezar peor. Las bases para la Llei d'educació de Catalunya, una llei de país, ha logrado provocar la mayor huelga de profesores que se recuerda en los últimos tiempos. Y no vale, señor *conseller*, decir que está al 50 por ciento. El 50 por ciento en cualquier empresa es mucho –mucho– 50 por ciento.

Tienen razón maestros y profesores, es el único sector del sistema laboral donde los verdaderos profesionales y responsables de la empresa, es decir, los profesores, en este caso, son los que menos cuentan para diseñar las mejoras necesarias, y esto ya es una enfermedad crónica. Cinco sindicatos representativos del sector de

la enseñanza: Comisiones Obreras, STEs, intersindical ANPE, CESI, y Fete-UGT, lo decían bien claro en rueda de prensa previa a la huelga del pasado 14 de febrero del 2008: «El borrador presentado por el Gobierno de Entesa» –decían– «atenta contra la enseñanza pública y las condiciones laborales del profesorado.»

Les recuerdo, recordaban los sindicatos, que el Pacto nacional para la educación estableció un consenso para poner fin a un sistema educativo segmentado en dos redes educativas paralelas donde el alumnado se distribuiría en función de su nivel económico. En este pacto se contemplaba un único servicio público educativo formado por todos los centros sostenidos por fondos públicos, con los mismos derechos y deberes el compromiso expreso de escolarizar sin seleccionar a todo tipo de alumno y un período de seis años para avanzar hacia la gratuidad efectiva de todos los centros. El propósito sería hacer una..., bueno, hacer más pública la enseñanza privada. Me temo, señor *conseller*, que la filosofía de sus bases persigue lo contrario: hacer más privada la escuela pública.

Una maestra vale más que mil palabras. El borrador plasmado en las bases centra su contenido básico en la gestión y organización de los centros públicos de enseñanzas obligatorias dando poderes arbitrarios a los directores para seleccionar el profesorado y poniendo así en peligro el concurso de traslados que el sistema de oposiciones instauró por ley. Esta arbitrariedad acabaría instaurando el nepotismo y la corrupción. Sólo hace falta ver la selección del profesorado universitario cuando se hace por currículum, la endogamia, es decir, el amiguismo se impone demasiadas veces frente a las razones de excelencia.

Por otra parte la escuela concertada no acaba de ser gratuita porque los fondos públicos no son los suficientes, pero como compensación se les permite que de una manera u otra se libre de participar en igualdad de condiciones en la recogida o acogida de alumnos, como está obligada la pública. De esta manera, los inmigrantes con dificultades de integración y los alumnos de necesidades especiales van a parar a la pública en proporciones no adecuadas para conseguir una educación de calidad. Es decir, se condena a la escuela pública a una mera labor integradora pero no educativa; dicho de otra manera, sus alumnos pueden ser condenados a salir con una preparación inferior a la de la escuela privada y privada concertada. Para esto no se necesita una ley, aunque la ley lleve el sobrenombre de catalana.

Por otra parte CiU, a través de la ilustre diputada Irene Rigau, tantas veces nombrada, se ofrece al Gobierno para hacer una ley catalana, como dicen las bases, «per la Llei d'educació de Catalunya, una llei de país», lástima que no utilice los mismos razonamientos con la actual LOE, o sea, la Ley de ordenación de la educación que el actual país de España ha realizado sin consenso. Si lo que quiera decir la diputada de Convergencia cuando se refiere a una «lleis de país, una llei consensuada per tots», entonces la futura Ley de educación catalana es innecesaria. ¡Qué mejor hacerlo a lo grande!

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

Es decir, una ley de estado donde sean prioritarios la ciencia, el humanismo, una ley capaz de dar ciudadanos cultos y previstos o provistos de los valores propios de las sociedades democráticas.

A mi grupo, Ciudadanos, le importa mucho menos que sea catalana o española, que sea una ley de calidad. Vamos, se lo diré de corrido, preferimos la filosofía de la ley que tan buenos resultados da en Finlandia...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...que la LOE por muy española que sea.

Acabo, señor presidente. Ahora bien, si la *lei de país* significa una *lei nacional* es mejor no hacerla. Para convertir la educación en un instrumento de construcción nacional ya tenemos suficiente con la vicepresidencia del Gobierno.

Miren, déjense de jugar al ratón...

El president

Senyor diputat, ha acabat el temps.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente, me he quedado con la coleccion final.

Gracias, señor presidente.

El president

Senyora Rigau...

La Sra. Rigau i Oliver

Li demanava la paraula per unes breus al·lusions i poder respondre al senyor Pané.

El president

Té un minut.

La Sra. Rigau i Oliver

Moltes gràcies. Senyor Pané, amablement, amb tota la cordialitat i afecte, si fins ara el nostre grup havia hagut

d'intervenir en la defensa competencial i en la millora de les lleis estatals és perquè no teníem l'Estatut que ara tenim. Si ara es pot desplegar una llei és perquè tenim un nou Estatut. Això se li ha passat i crec que és bo que ho deixem clar.

I al senyor Robles. Senyor Robles, ja ho sabem, que vostè no estima Catalunya; vostè avui ho ha demostrat una vegada més. Jo li demano que sigui neutre en aquest tema i no creï més problemes dels que vostès tradicionalment estan acostumats a crear-nos.

Gràcies.

(*El Sr. Robles Almeida demana per parlar.*)

El president

Senyor Robles, té la paraula per trenta segons.

El Sr. Robles Almeida

Señora Irene Rigau, acostúmbrese, me permito, acostúmbrese que cuando una idea no es la que comparte usted no es porque el otro tenga mala fe, no ame o sea un fascista, simplemente es otra idea, y eso es la democracia.

(*El Sr. Pané Sans demana per parlar.*)

El president

Senyor Pané...

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Senyora Rigau, vint anys donaven per dir que aquest país necessitava un ordenament de la seva educació; potser no havia de ser una llei, però sí un ordenament, i no el vàrem tenir. Vint anys donen fins i tot per dir que l'Estatut s'ha de reformar, i saben vostès que això no ho van proposar.

(*Pausa llarga.*)

El president

Doncs posarem a votació aquesta moció.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (*Pausa.*)

Aquesta moció ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 68 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre i catorze minuts.